

Levi B. Newman

Lexi B. Newman

Elita
Păpușariilor
Volumul 2

STYLISHED
Timișoara, 2020

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

NEWMAN LEXI B.

Elita păpușarilor / Lexi B. Newman. - Timișoara : Stylished, 2020

3 vol.

ISBN 978-606-9092-75-0

Vol. 2. - 2020. - ISBN 978-606-9092-77-4

821.135.1

Editura STYLISHED

Timișoara, Județul Timiș

Calea Martirilor 1989, nr. 51/27

Tel.: (+40) 727.07.49.48

www.stylishedbooks.ro

Capitolul 21

Ies la suprafața piscinei, luând o gura mare de aer, înainte să le observ pe cele patru fete stând complet nemișcate la marginea ei, în rând și cu ochii măriți spre ceva ce se întâmplă în spatele meu.

Nedumerită, mă întorc încet în direcția în care privesc, surprinzând chiar momentul în care Elita scapă de cămăși și își etalează fără rușine trupurile bine lucrate. Parcă s-ar mișca cu încetinitorul, lăsând privirilor noastre ocazia să-i sfredelească atent și cu grijă.

— La naiba! o aud mormăind pe Roxette în spatele meu. Cu o asemenea priveliște, nu-ți mai vine să fugi nicăieri.

— Cine mai vrea să fugă? Întrebă Regina ca pentru ea.

Cele două dau în sincron paharele de șampanie peste cap, continuând să se holbeze la ei într-un mod deloc discret, care trădează faptul că sunt deja vrăjite de prezențele lor impunătoare și spectaculoase.

— Vezi că ai puțină salivă în colțul gurii, i-o trănțește Mia lui Angel, fluturând indexul spre fața ei. Dacă vrei să salivezi, fă-o departe de băutura mea.

— Nu e amuzant, contraatacă blonda, ofțicată. Nu salivez. Doar... mă uitam și eu.

Aceasta se încruntă, clătinându-și capul în repetate rânduri, parcă neștiind cum ar mai putea să se scuze că a fost prinsă în fapt.

— Dacă vrei să i-o pui, de ce nu i-o ceri? vrea Mia să știe. S-a întâmplat deja o dată. Acum ar trebui să fie floare la ureche!

— Despre cine vorbești? pufăie Angel, cu o falsă nedumerire.

Știe exact despre cine vorbește, însă se pare că îi place la nebunie să se comporte ca și cum ochii ei nu se lipesc de Ryder de fiecare dată când prind ocazia, ca să-l spioneze pe furiș. E la fel de discretă cum e și el, când vine vorba despre aruncat priviri fierbinți.

— Despre Ryder vorbesc, evident! Cât o să vă mai holbați unul la celălalt, până să faceți o mișcare?

Angel soarbe ușor din șampania ei, apoi strânge enervată paharul între degete, uitându-se urât în direcția în care Ryder se trânteste pe un șezlong din apropiere, relaxat. Spre deosebire de ea, el se preface foarte bine că noi nici nu existăm aici.

— Asta nu o să se întâmple, replică hotărâtă. Poate voi ați uitat, dar eu n-am făcut-o. Tipul ăsta e unul dintre motivele pentru care nu mă pot întoarce acasă. Voi știați că fac asta de zece ani?

Ne uităm lung la ea. În luna pe care am petrecut-o aici, am auzit suficiente lucruri despre ei. Am știut de la început că, înaintea noastră, au trecut mai multe fete prin mâinile lor, fete ca ele. Poate că nici măcar nu suntem singurele pe care le-au adus aici, pe iahtul ăsta, la o fiesta în largul mării Mediterane. Sunt foarte tineri, iar ele au fost și mai tinere și atrăgătoare. Nu cred că au rezistat.

Și doar gândindu-mă că nu sunt singura cu care Keith a avut de-a face pe insula asta, simt palpitații de nemulțumire. Dacă într-adevăr, n-am fost singura?

Dacă obișnuiește ca în fiecare an să-și aleagă o fată din cele zece și să o țină doar pentru el, până la licitație?

Ochii mi se îndreaptă spre el. E în dreptul barului luminos din apropierea piscinei și prepară concentrat un cocktail, îmbrăcat doar în pantaloni de plajă și nimic altceva.

Poate că nu sunt singura, dar asta nu mă face să-l privesc altfel decât este. Am știut de la bun început că nu e unul dintre băieții ăia buni, cavaleri în armuri strălucitoare sau prinți salvatori.

— Cine știe ce s-a întâmplat cu celelalte fete, adaugă Angel cu voce joasă, parcă fiindu-i frică să o rostească mai tare.

— Știm deja ce s-a întâmplat cu ele, mormăie Reina. Ceea ce o să se întâmple și cu noi la sfârșitul verii, indiferent de cum stau lucrurile acum. Poate că ne bălăcim în piscină, pe un iaht fițos, și bem șampanie franțuzească, dar la final...

Lasă fraza în aer, însă nici nu avem nevoie de o continuare ca să înțelegem la ce se referă. La final tot ne vor da celui care oferă mai mult. Sau le vor da, dacă ar fi să cred tot ceea ce Keith mi-a promis.

Brusc, simt nevoia să beau ceva. Mă uit la paharul meu gol, așezat pe marginea piscinei și oftez. Îmi amintesc că mi s-a cerut să nu beau prea mult, dar cred că e deja prea târziu să-mi mai fac griji pentru asta. Sunt amețită și încă simt nevoia să mă îmbăt, căci situația continuă să mă copleșească.

Ies stângace din piscină, cu ochii fixați pe sticla de pe masa cu picior înalt, de lângă șezlonguri. Pornesc tiptil spre ea, mergând pe vârfuri, ca să nu se observe cât de amețită sunt de fapt. Simt cum o forță invizibilă

încearcă să mă tragă spre stânga, dar mă opun și îmi spun mie însămi că mai drept decât atât nu pot merge.

Reușesc să ajung la sticlă fără incidente. Arunc o privire fugară peste umăr și o scot din gheață, pregătindu-mă concentrată să-mi umplu paharul, deși mâinile îmi tremură cu putere. Și apuc să vărs doar puțin pe suprafața mesei, înainte să-mi fie smulsă sticla din mână și trântită înapoi în gheață, în același timp în care simt prezența impunătoare a cuiva în spatele meu.

— Rahat.

Îmi ridic stânjenită privirea spre Keith și spre expresia lui firoasă, care mă atenționează că am gafat-o. Văd pe maxilarul său proeminent cum i se zbate un nerv, iar ochii săi verzi ard de nervi.

— Te-ai îmbătat, constată printre dinți.

Dar oricât de urât ar ajunge să se uite la mine, grozăvia situației mă face să surâd amuzată, în special când îmi dau seama cât de ridicolă e întreaga scenă. Răpitorul meu tocmai e supărat că m-am îmbătat. Poate fi mai absurd?

— Simțeam nevoia s-o fac, îi spun, întorcându-mă lent cu tot corpul spre el.

— Și ți-am cerut să nu te îmbeți, bombăne supărat.

— Ei bine, îmi pare rău, domnule Control, dar am tot dreptul din lume să mă îmbăt măcar o dată, în special pe un iaht pe care îl cheamă ca pe mine. Dacă vrei să mă cerți ca pe un copil mic, fă-o când sunt trează.

La finalul tiradei mele, nu mai simt nicio urmă de amuzament. Dimpotrivă, ajung să fiu la fel de nervoasă ca el, mai ales când încep să-mi dau seama că

mă transform din ce în ce mai mult într-o marionetă adevărată, pe care tipul ăsta o controlează când și cum își dorește.

— Ellie, nu te îmbăta! mârâi la el. Ellie, nu face nimic periculos! Ellie, îmbracă-te! Ellie, dezbracă-te! Mai du-te dracu, amice! Nu ești maică-mea, dar a naibii să fiu dacă nu te porți ca ea!

Sprâncenele negre i se arcuiesc de confuzie când constată și el că mai am puțin și îi urlu în față, vocea mea ridicată acoperind cu ușurință muzica de fundal, cu tente latino. Nici nu trebuie să privesc dincolo de el, ca să-mi dau seama că tocmai am atras atenția tuturor cu izbucnirea mea neanunțată și, evident, alimentată de paharele pe care le-am dat peste cap în ultima oră.

Iar Keith nu mai pare să știe ce să spună. Doar se uită la mine încurcat, având o cută frumoasă pe fruntea-i bronzată și lipsită de riduri. Nemernicul ăsta nu cred că are mai mult de treizeci de ani, dar știe foarte bine cum să se comporte de parcă ar fi cu adevărat Dumnezeuul meu.

Tremurând de nervi, smulg sticla din frapieră și o duc la gură, luând câteva înghițituri chiar sub privirea lui tăioasă, care mă avertizează că o s-o încurc pentru sfidare.

Știi și eu că am început s-o iau razna. Bănuiesc că a fost doar o chestiune de timp până să o fac. Am încercat din răputeri să îmi păstrez puținul control care mi-a fost lăsat și să tratez totul cu răceală, însă mă așteptam la o izbucnire ca la carte. Tot ce nu știam era când o să se și întâmple.

Acum, însă, s-au adunat prea multe lucruri pentru care îmi fac griji. Mă îndrăgostesc și nu o fac oricum.

Mă îndrăgostesc incredibil de tare și sunt pregătită să uit că el e cel care m-a adus aici și să-l cred pe cuvânt când îmi spune că o să mă păstreze. Sunt gata să uit că tipul ăsta nu e un erou și că, cel mai probabil, are numeroase jocuri pregătite în minte, cu care să mă păcălească.

Iar eu cad în capcana lui. A dracu să fiu de nu o fac ca cea mai proastă făptură din Univers!

— Știi ceva? îl întreb, luând sticla de la gură înaintea s-o termin. Poți să-mi iei trupul și sufletul și să-ți bați joc de ele cum vrei tu, dar niciodată nu o să fiu a ta. Niciodată! M-ai auzit? îl întreb, împungându-l cu degetul în piept. Nu știu care naiba e problema ta cu mine și de ce faci toate astea, dar niciodată nu o să-mi iei spiritul! Mai bine ai înceta cu toate jocurile astea...

— Ce jocuri? mă întrebă nonșalant, cât eu flutur din mână frenetic, în căutarea unui cuvânt potrivit. Ce jocuri, Ellie? insistă.

— Naiba știe ce ai tu în cap!

Keith oftează, lăsând impresia că e pe punctul de a se sătura de discuția asta. Privirea lui rătăcește pentru câteva clipe dincolo de iaht, în largul mării înghițite de întuneric, apoi revine cu ea asupra mea și replică scurt:

— Lasă sticla jos!

Nota întunecată din vocea lui mă face să mă zbârlesc, înfiorându-mi pielea mai tare decât a făcut-o curentul rece provocat de iahtul în mișcare. Aproape sunt tentată să mă supun, dar apoi îmi amintesc că, dacă aș face-o, doar aș demonstra că toată izbucnirea asta a mea a fost în zadar.

— Dacă nu, ce? îl întreb enervată.

— O să ți-o trag în fața tuturor și, crede-mă, după ce voi termina cu tine, toți vor avea nevoie de un psihiatru care să le scoată din cap tot ce au văzut.

Înghit în sec, având curajul pentru prima oară să privesc dincolo de el, la cei care ne urmăresc încordați. Observ că, cele patru fete au ieșit din piscină și s-au retras în spatele celorlalți bărbați de pe punte, de parcă ar căuta protecție împotriva celui din fața mea. Se vede pe chipurile lor ceea ce știam deja, adică faptul că Keith le sperie de moarte.

— Lasă sticla jos, Ellie! E pentru ultima oară când ți-o spun.

Și cea mai mare greșeală pe care o fac este s-o las, într-adevăr. Imediat ce o pun pe masă, mâna lui îmi prinde coada udă și mă trage pe neașteptate spre el, făcându-mă să icnesc speriată. Tot alcoolul pe care îl am la bord se risipește dintr-odată, când văd în ochii lui dorința de a mă face să regret tot ce am scos pe gură în seara asta. Mă privește cu o asemenea intensitate, încât ajung să gâfâi sub atenția cu care mă învâluie ca într-o bulă în care existăm doar eu și el.

Cu cealaltă mână îmi atinge în treacăt buzele. În timp ce eu tremur în fața lui, deopotrivă de nervi și de teamă, el își ia tot răgazul să-mi studieze gura și s-o atingă cu vârful degetului mare, ca și când ar încerca să rezolve vreun mister legat de ea.

— Nu mă face să îmi pară rău că îmi placi, Ellie. Nu mă face să cred că n-ai învățat nimic. Pot oricând să mă întorc la a te tortura în moduri groaznice, care să te schilodească, deși prefer să te fac să gemi de plăcere, decât să plângi de durere. Vrei să fiu cu adevărat un animal, ca să-ți demonstrez că nu sunt vreun prost?

Cu noduri în gât, clatin din cap, necutezând să-mi mut privirea din ochii lui. Măcar de aş mai ține minte cum am ajuns din nou în situația asta, dar e cert că încep să regret că am băut foarte mult.

Nu vreau să mă întorc din nou acolo, ca să-i văd partea urâtă, cu toate că, în adâncul meu, sunt incitată de ea.

— Te-am urmărit ani întregi, îmi mărturisește cu voce joasă, care abia acoperă sunetele valurilor ce se izbesc de iaht și vuietul curentului puternic. Încă din momentul în care am aflat de existența ta, mi-am dorit să te strivesc ca pe un gândac. Dar apoi, când te-am văzut, tot ce am vrut a fost să te aduc aici ca să-ți arăt lumea mea, pentru că știam că, într-un fel sau altul, o să te potrivești la perfecție. Există în tine un monstru pe care încerci să-l ascunzi ca să poți poza în victimă, când de fapt, știm amândoi care e adevărul, iubito. Ești exact ca mine.

Trag ușor aer în piept printre buzele întredeschise, cât el îmi șterge singura lacrimă ce mi se strecoară pe obraz și care îmi trădează slăbiciunea pentru el.

Dacă are dreptate? Dacă în mine chiar există o parte întunecată, ca a lui, care nu-mi dă voie să mă comport ca atare în fața unui agresor? Dacă ea e cea care se îndrăgostește de el? Mereu am crezut că sunt diferită și poate că tocmai asta mi-e confirmarea că, într-adevăr, sunt.

— Dar nu-ți face griji, Ellie, se grăbește să-mi spună, lipindu-și fruntea de a mea și lăsându-și brațele să mă cuprindă într-o îmbrățișare caldă. Am tot timpul

din lume să te ajut să-l accepți, pentru că n-o să mai pleci niciodată de aici.

Buimacă, mă uit lung la el, încercând să-mi dau seama dacă asta e o amenințare sau o promisiune. Orice ar fi, cuvintele lui și brațele cu care mă înconjoară, mă fac să mă înmoi precum o cârpă și să ajung să atârn de ele ca într-un leagăn.

Mâinile îmi urcă singure pe pieptul lui gol, mângâind pielea fină sub care se întind mușchi tari. Totodată, devin a naibii de conștientă de răsuflarea lui fierbinte, ce-mi încălzește obraji. Sunt nevoită să clipesc de mai multe ori, ca să mă smulg din capcana în care m-a prins doar cu privirea, și să-mi scutur năucită capul ca să alung senzația că încearcă să mă supună.

— Atunci, dă-mi drumul, îi cer, bulversată de puterea nemărginită pe care o exercită asupra psihicului, special pentru a mă face să capitulez. Nu vreau să fiu o prizonieră.

— Nu ești. Niciodată n-ai fost.

— Dacă nu sunt, de ce încerci să mă transformi într-o marionetă? De ce ții strâns de frânghii și te străduiești să mă faci să mă mișc doar așa cum vrei tu?

Mă trag înapoi doar cât îmi permit brațele lui și cât să-l pot privi. Dincolo de el, nimeni nu mai e atent la noi. Probabil că îmbrățișarea pe care Keith mi-o oferă e dovada că lucrurile nu o vor lua razna prea mult, încât să fie nevoie de intervenție ca să fiu scoasă din mâinile sale. Dincolo de el, petrecerea ia amploare și fetele mele se integrează la perfecție în rândul Elitei, dând uitării pentru o seară că și ele sunt prizoniere pe insula Paradisului.

Apoi revin asupra lui Keith, simțindu-mă copleșită de intensitatea cu care mă urmărește și mă arde pe interior, ca lava unui vulcan. Nu pot să mă mai lupt cu el.

— De ce mereu când întorc capul, în spatele meu există un paznic cu o pușcă îndreptată spre mine, dacă nu sunt prizonieră?

— Pentru siguranța ta, răspunde prompt.

— Siguranța mea e amenințată doar de tine, îl informez serioasă.

— Exact.

Devin și mai bulversată și, oricât m-aș strădui să înțeleg la ce se referă, nu-mi pot da seama ce vrea să-mi comunice. Ba chiar devine și mai greu să mă gândesc la asta când mâna lui urcă pe spatele meu și se încleștează pe ceafă, trăgându-mi capul mai aproape de el, ca fruntea să i se lipească la loc de a mea. Apoi îl simt strecurându-se adânc în subconștientul meu și împroșcându-l cu otravă. Mă face să-i tresar în brațe.

— Știi și ei ce s-ar putea întâmpla dacă vei încerca vreodată să mă dejoci. Au fost avertizați că, dacă te vor scăpa din ochi și vei fugi, voi da foc întregii insule. La propriu!

Un fior de gheață îmi traversează coloana doar imaginându-mi asta. E primul avertisment pe care îl iau în serios și îl cred în stare să dea foc întregii insule, lăsându-ne să ardem cu toții, ceea ce mă îngrozește teribil.

Dar nu pot spune că acum nu știi asta.

— De ce?

Un strigăt ascuțit mă deconcentrează și îmi întorc capul spre Mia, care își ia avânt înainte să se arunce în

piscină ca o bombă. În același moment în care trupului ei atinge suprafața limpede a apei, aruncând asupra noastră o explozie de stropi, îl aud pe Keith spunând aproape de urechea mea, pe un ton gros și grav:

— Te iubesc.

Aș vrea să pot spune că am halucinații, dar când ochii mi se întorc brusc spre el, cu propria voință, știu că am auzit prea bine. Ceva din mine îngheață și nu-mi dau seama dacă de groază sau de surprindere. Nu-mi dau seama nici dacă mărturisirea lui ar trebui să se poa- goare asupra mea ca un blestem sau ca o salvare. Cert e că sunt îngrozită de asta și, în același timp, simt cum pieptul mi se umflă de un sentiment greu de descris, dar care aduce cu ușurarea.

Mă cutremur din toate încheieturile când își ridică o mână și îmi ferește șuvițele uscate de păr după ureche, înainte să arunce spre mine o altă amenințare sau promisiune:

— Și nu o să mă opresc până când n-o să mă iubești și tu cu o asemenea intensitate, încât să îți dorești să vii cu mine oriunde aș vrea să te duc. Ai înțeles?

Degetul lui mare trece din nou peste buzele mele, apăsându-le cu vârful acestuia.

— Ai fost avertizată!

Dumnezeule! Înghit de mai multe ori în sec, încercând în zadar să-mi stăpânesc valul de emoții care mă cuprind cu totul, parcă vrând să mă înece. Am obosit să-i rezist. Am obosit să mă mint de una singură că nu simt nimic pentru el. Simt totul!

— Vreau să mi-o tragi, îi spun dintr-odată. Acum.

Buzele îi tresar și un rânjete malefic i le curbează, făcându-mă să mă cutremur din nou, de data asta de anticipare.

— Orice pentru tine, iubito, și oricând.

Își lasă mâna să alunece pe brațul meu și îmi cuprinde degetele, înainte să mă tragă pe punte spre cabine. Adrenalina ce-mi pune rapid sângele în mișcare, încălzindu-l, îmi înfundă urechile și devin imediat conștientă de propria respirație greoaie și de bătaile accelerate ale inimii ce-mi pompează în piept, înnebunită. Nu mai aud nimic, în afară de un vâjâit constant, nici măcar muzica pe care Micha o dă mai tare, ca să anime ceea ce se transformă într-o petrecere monstru.

Trecem pe lângă ei. Ca prin vis îl văd pe Ryder trăgând-o pe Angel departe de piscină, într-un colț intim. O văd și pe Roxette aprinzând o țigară cu marijuana, înainte s-o paseze lui Micha, iar pe Mia înotând la marginea piscinei, unde Trent o așteaptă cu un pahar plin. Apoi îl văd pe Deke înșfăcând-o pe Reina de cap și sărutând-o cu patos, cel mai probabil pentru a-i închide gura.

Mă las condusă departe, pe niște scări înguste și alunecoase, apoi pe un coridor strâmt. Trecem în grabă prin dreptul mai multor uși, oprindu-ne abia când ajungem în fața ultimei cabine. Pulsul îmi crește rapid când Keith apasă clanța din metal și împinge ușa.

Primul lucru pe care îl văd în încăperea neașteptat de spațioasă, e patul cu baldachin, din lemn masiv, care promite numeroase lucruri, că nici nu mai găsesc curajul de a trece pragul. Ezit în dreptul ei, cuprinsă de o teamă profundă ce-mi strânge stomacul într-un nod sufocant.

Tresar când Keith mă cuprinde din spate, cu o mână de talie și cu cealaltă de gât ca să-mi lase capul pe spate. Îmi sărută delicat obrazul expus, zgâriindu-mă ușor cu urma de barbă ce-i încadrează maxilarul, făcându-l să arate și mai periculos.

— Cabina asta a fost special pregătită pentru tine, îmi spune. O să fii în siguranță. Nu o să-ți ofer nimic din ceea ce nu poți duce.

Aș minți dacă aș afirma că nu știu ce se întâmplă aici, mai ales când observ curelele prinse de tăblia patului. Țasta să fie motivul pentru care iahtul îmi poartă numele?

Nu că m-ar interesa acum. Sunt prea ocupată să mă pregătesc sufletește de tot ce urmează, ca să mai găesc și răspunsul la o dilemă ne semnificativă.

— Curaj, Ellie.

Fir-ar să fie! Năucită de emoțiile în contradictoriu, pe care le simt acaparându-mă tot mai mult, trag adânc aer în piept și pătrund în încăperea înainte să mă răzgândesc, oprindu-mă abia când ajung în fața patului cu așternuturi închise, pe care încep să-l privesc obsedant ca să nu mă uit în jurul meu.

Îmi umezesc în grabă buzele uscate, strângându-mi pleoapele când aud ușa închizându-se după el, apoi pașii cum îl poartă pe podeaua din lemn, spre mine. E doar o chestiune de timp până încep să mă încurajez în minte. Ba chiar ajung să urlu la mine însămi și să-mi reamintesc că nu există nimic pe lumea asta căruia să nu-i pot face față. Nimic.

Cu gândul ăsta, mă întorc cu fața spre el, urcându-mi privirea pe pieptul său, peste rozariul de la gât și oprind-o pe chipul halucinant de frumos, care încă îmi

taie respirația. Îmi amintesc fără să vreau, de momentul în care l-am văzut intrând pe ușa sălii de conferințe, pentru prima oară. Ceea ce simt acum e de un milion de ori mai rău și mai violent decât ce am simțit atunci în legătură cu el. Cumva, știam că vom ajunge aici și că voi fi mai mult decât bucuroasă să-i fac cunoștință cu partea mea întunecată, pentru că, cumva, eram ferm convinsă că nu există nimic care să-l sperie...

Dar, dacă mă iubește acum, ce o să simtă pentru mine la final, când își va da seama că, de fapt, sunt o jucărie mai defectă decât crede? O să mă mai păstreze? O să-și mai dorească să mă devoreze, așa cum o face acum, când mă înșfacă pe neașteptate și îmi zdrobește gura, ca și când ar vrea să-mi ia totul?

Probabil că da. Probabil că atunci o să mă iubească mai mult, pentru că el nu e un blestemat de erou. E un anti-erou care, cel mai sigur, nu o să se oprească până nu mă strică de tot.

Capitolul 22

Cu brațele întinse și prinse în curelele din piele neagră și cu inima strânsă, îl urmăresc pe Keith printre gene cum îmi cuprinde picioarele între genunchi și se apleacă spre mine. Din instinct, îmi lipesc spatele mai bine de tăblia rece a patului, ușor emoționată, în special când mâinile sale se întind în direcția mea. Aproape îmi doresc să sar din pat și să fug înapoi pe punte, unde atmosfera nu e la fel de încărcată și sufocantă, cum e aici.

Obrajii îmi iau foc când ochii lui verzi îmi găsesc fața. Mă simt certată din cauza faptului că nu rezist să nu mă foiesc în mijlocul saltelei, ca un copil neastâmpărat. Am furnicături ce pornesc din vârful picioarelor, până în moalele capului.

— O să-ți dau sutienul jos, mă avertizează. Și nu uita. Cu cât te miști mai mult, cu atât mai tare o să te rănești. Vrei să rămâi cu semne?

— Nu, răspund încet.

— Păcat, spune ca pentru el, ochii săi devenind mai aprinși. Mie îmi place al dracului de mult să ți le fac.

Înghițind nodul din gât, îmi ridic privirea spre curelele ce-mi țin încheieturile prinse de cadrul din lemn al baldachinului, atât pe stânga, cât și pe dreapta. Deși Keith a evitat să mă lege prea strâns, orice mișcare bruscă ar putea face ca marginile tari și dure ale

acestora să-mi intre în piele și să mi-o înroșească, cel puțin.

Apoi mă uit la tavanul cabinei, de care e prins patul, tresărind când degetele reci ale lui Keith se strecoară între spatele meu și tăblie și trage de șnurul sutienului.

— De ce mereu ajung să fiu legată de ceva? îl întreb. De ce nu te pot lega și eu pe tine?

— Pentru că n-am încredere în tine, îmi răspunde prompt. Nu încă.

— Și eu am încredere în tine? mă încrunt.

Chicotește scurt, parcă distrat de întrebarea mea retorică, la care nu am nevoie de un răspuns oricum. Îmi place să cred că am, odată ce i-am permis să mă lege astfel. Nu ar fi pentru prima oară și încă mă îndoiesc că ar putea să-mi facă ceva din ce nu vreau.

— Tu nu prea ai de ales, Ellie. În plus, îmi place să te leg, iar expresia ta îmi spune că și ție îți place.

Scot un sunet indignat, uitându-mă la el urât, în timp ce desface și șnurul legat la ceafă și aruncă sutienul pe podeaua cabinei care, dinăuntru, nu mai pare așa spațioasă.

Patul ocupă cea mai bună parte din încăpere. Din șifonierul încorporat din stânga, zăresc prin ușa gli-santă ușor întredeschisă, o bucată de mătase albă, ce seamănă cu materialul din care sunt confecționate majoritatea rochiilor care mi-au fost oferite, și îmi amintesc de ceea ce mi-a spus înainte să intru aici. Cabina asta a fost pregătită pentru mine, probabil dinainte de a ajunge pe insulă. Asta dă curelelor agățate de câte un lanț scurt, o cu totul altă însemnătate. Bănuiesc că au

fost puse aici doar pentru cazul în care aveam de gând să mă opun, ceea ce n-am făcut.

Gura lui mă distrage de la orice gând răzleț care îmi trece prin minte. Mi se așterne la baza gâtului și simt cum pielea mi se înfioară încă de la primul contact, recunoscându-l. Un șuierat ușor îmi iese printre dinți, mânat de buzele care îmi apasă gâtul cu o delicatețe neobișnuită și insuficientă pentru a umple nevoia pe care o am.

Încep să mă întreb în sinea mea de ce m-a mai legat, dacă oricum avea de gând să mă trateze ca pe o păpușă din porțelan, care s-ar putea sparge până și la cea mai mică atingere. Mișcările lente pe care le face mă irită, nu mă incită, dar apoi înțeleg că asta e și scopul pentru care abia mă atinge și mă sărută. E un soi de tortură sau pregătire – depinde de cum vreau să văd lucrurile acum.

Strângând din dinți, urmăresc cu mintea traseul pe care îl execută mâna lui. Îmi mângâie pielea cu încetineală, curbându-și degetele abia când ajunge sub sânul elastic pe care, ulterior, aproape îl cuprinde cu totul în palmă. În același timp, gura îi urcă pe maxilar, lăsându-și buzele să i se frece de pielea mea acum sensibilă până ajunge la ale mele, întredeschise și pregătite să fie sărutate cu forță. Însă tot icnesc când se repede spre mine pe neașteptate, luându-mă cu asalt. Capul mi se izbește de tăblia de care sunt rezemată și se lasă mult pe spate în momentul în care Keith se ridică agil, ajungând să-mi cuprindă șoldurile între genunchi.

Geme profund în gura mea când limba i se strecoară mișelește printre buze și atinge biluța din metal dintr-a mea. Îl simt cum se înfioară peste mine,

făcându-mă să-mi doresc să am mâinile libere, ca să-l pot atinge și să ghicesc sub palmele mele asprimea pielii bronzate. Aș vrea s-o fac mai mult pentru propria-mi plăcere, ca o confirmare că eu îi fac asta.

Îmi place la nebunie cum mă sărută acum. Cu toate că gâtul mi-e prea arcuit și nu pot să înghit, poziția îmi lasă gura expusă la tortura dulce la care o supune cu bună știință. Ținându-mi capul între palmele mari, își adâncește limba la nesfârșit, până mă lasă fără suflu și cu mintea goală, concentrată doar la el și atât. Urmărește în detaliu fiecare frecare a buzelor sale de ale mele și fiecare răsucire a limbii peste a mea.

Apoi se oprește. Inopinat, violent, făcându-mă să-mi deschid buimacă ochii și să mă uit revoltată la el, deși el nu se uită la mine.

În locul gurii mele, care nu s-a săturat nici pe departe de chin, ciupește un sfârc tare ca piatra și îl suge ușor, smulgându-mi un geamăt mic și o tresărire. Trag de curele, din ce în ce mai dornică să-l cuprind și să-l ating pe de-a-ntregul.

Niciodată n-am fost mai fascinată de cineva. Niciodată nu m-am udat atât de tare, încât să nu mai am stare. Mă foiesc sub el, dornică să-l fac să se grăbească, însă tot ce reușesc este să-l împing să se mute asupra celui alt sân, ca să-l maseze și să-l sărute cu o lentoare înnebunitoare. Oftând, îmi las capul să cadă pe spate și savurez senzația cauzată de dinții săi, care se strâng în jurul sfârcului sensibil.

Mă pierd rapid într-o explozie de fiori plăcuți, care mă agită și mai mult. Îmi strâng coapsele, căutând să mai alin din nevoia pe care o simt crescând cu viteză. Nici nu-mi dau seama când Keith mă descalecă

și mă prinde de glezne. Mă trezesc din visare brusc și am impresia că mă prăbușesc din înaltul cerului, când mă trage dintr-odată, întinzându-mă forțat pe saltea. Lanțurile se smucesc cu putere, scoțând un sunet ascuțit când aproape smulg cadrul din tavan, iar brațele mi se încordează. Curelele mușcă fără milă din încheieturile mele, făcându-mă să gem de durere.

Nici nu apuc să mă dezmeticesc, că fața lui e deja adânc îngropată între picioarele mele și mă mușcă, în același timp în care două degete lungi se strecoară printre pliurile umede și pătrund în mine, croindu-și drum spre ghemul de nervi din adâncul meu. E o combinație mortală pentru care nu sunt deloc pregătită, mai ales când mă ia cu asalt, parcă vrând să îmi smulgă un orgasm prematur. Abia reușesc să-mi mai țin capul ridicat și să-l privesc făcând ravagii, ca un dement ce vrea cu orice preț să mă sfărâme în noaptea asta.

Uit de tot. Euforia care mă cuprinde se împânzește prin întregul corp ca un venin și mă trezesc lăsându-mi capul pe spate, ca să atârne la fel cum umerii îmi atârnă deasupra saltelei, ținuți ridicați de strânsoarea dură a lanțurilor.

— Sfinte! sâsâi.

Keith îmi șterge din memorie tot ce am trăit până acum. Nu cred că există pe lumea asta ceva mai fantastic decât gura lui și decât degetele ce pun presiune constant pe acel loc fermecat din adâncuri, care îl iubește pe nemernic la nebunie. Nici măcar nu depune efort pentru a mă aduce exact unde își dorește. Interiorul meu se contractă la nici două minute de când m-a luat în stăpânire și sunt tot mai aproape de a-i oferi o bucată din mine.

Primul orgasm vine vijelios și imposibil de oprit. Mă lovește în plin tocmai când garda mi-e prea jos ca să-i rezist, iar corpul mi-e cuprins de un tremur puternic, care nu-l încetinește pe Keith nici măcar cu o idee. Dimpotrivă, explozia mea pare să-l întărească și mai tare, căci își adâncește și mai mult capul între coapsele mele, prelungindu-l la infinit. Gemetele ce-mi plonjează din gură nu lasă impresia că s-ar estompa prea curând.

Un val de căldură sufocantă se abate asupra mea, acoperindu-mi pielea cu o peliculă de transpirație rece. Nu mă mai pot uita la el. Nu-l pot vedea acolo acum, când mă tulbură puternic.

Al doilea îmi taie respirația, pur și simplu. Fața mi se ridică singură și îmi simt ochii cum se măresc de groază, când explozia dureros de plăcută îmi face trupul să se zdruncine pe saltea, cu replici puternice. E ca un cutremur care pare să zdruncine și patul, nu doar pe mine.

Keith devine de neoprit. Scapă în grabă de pantaloni și urcă în genunchi pe saltea care se lasă sub greutatea lui. Îmi e din ce în ce mai greu să-l urmăresc sau să anticipez următoarea sa mișcare. Mi se poziționează între coapse într-o singură fracțiune de secundă. Se mișcă rapid, nelăsându-mi timp să mă înfior.

— Nu, gem fără vlagă.

Mă împing cu călcâiele în saltea, încercând să ies de sub el. Nu sunt pregătită pentru încă unul. Mintea deja îmi este pe cale să se piardă, iar corpul meu nu o să mai reziste prea mult, în special la asta. Sunt a naibii de conștientă ce poate să facă, dacă îl las.

— Încă unul, spune, răsuflând cu greu. Să fie unul memorabil.

Mă pătrunde pe neașteptate cu o izbitură dură, executată din șolduri, ce-mi răpește un țipăt. Proptindu-se într-un braț, mă prinde zdravăn de șold cu celălalt și se împinge în trupul meu, adânc, scrâșnind puternic din dinți. Curelele parcă se strâng din ce în ce mai tare, pe măsură ce împingerile lui cresc în intensitate. Mă trage spre el, întinzându-mi brațele la maximum de parcă ar vrea să-mi frângă oasele.

Intensitatea cu care îl simt mă face să mă las moale în brațele lui. Îi permit să alunece în trupul meu și în minte și să mă domine pe de-a-ntregul. Până la urmă, pentru asta e făcut. Pentru asta e creat. Keith e menit să pună stăpânire pe fiecare bucățică din mine și să se joace cu ea.

Și poate că mâinile lui rămân nemișcate, dar îl simt cum mă atinge peste tot. Corpul lui e ca o stâncă ce e gata să mă zdrobească.

Înșfăcându-mă de ceafă cu mâna și de buza de jos cu dinții, crește intensitatea împingerilor, mișcându-se și mai tare. Patul de sub noi pocnește sub presiunea pe care o pune asupra mea conștient.

Vrea să mă distrugă!

Oh, fir-ar să fie, de nu am de gând să-l las!

Cu greu constat că, cumva, ajung în poala lui, deși mâinile îmi sunt în continuare legate. Bazinul mi-e sprijinit de coapsele sale, iar mâinile lui cu degete puternice, se adâncesc în mijlocul meu. Se folosește de propriul meu trup ca de o pârgie ca să ajungă și mai adânc, ținându-mă susținută deasupra saltelei. Și, deși spatele mi se arcuiește, iar mușchii mi se contractă,

simțind un punct sfâșietor între omoplați, strâng din dinți și din pumni, refuzând cu încăpățânare să-i cer să se oprească. Nu are importanță că ochii lui nu-mi scapă fața nici pentru o clipă, parcă așteptând să vadă ceva acolo care să-i dea de înțeles că nu mai pot.

Eu am vrut-o. El doar îmi dă ceea ce am cerut.

Țipătul care îmi iese pe gură ca un tun, apoi se izbește de pereții cabinei, descrie exact ce simt în momentul în care mă destram a treia oară. Imediat ce un cutremur de proporții uriașe îmi cuprinde corpul, Keith mă lasă pe saltea să mă sparg în mii de bucăți pentru el, ochii lui continuând să mă urmărească, plini de satisfacție și uluire. Apoi are propriul orgasm, adânc înfipt în mine, și e al naibii de fierbinte.

Nu știu cât timp trece. Cumva, pierd noțiunea lui, fiind prea preocupată să mă lupt cu întunericul ce vrea să mă prindă și să mă tragă spre el, ca să-mi ofere o pauză. Sunt atât de epuizată, încât nu cred că mi-am dorit vreodată să dorm așa cum îmi doresc acum. Abia îmi deschid ochii ca să-l văd pe Keith privindu-mă cu o expresie greu de descifrat.

— Dă-mi drumul, te rog.

Înghit în sec, simțindu-mi gura prea uscată. Fiecare cuvânt îmi zgârie gâtul ce are nevoie neapărat de ceva răcoritor, care să-mi potolească setea extraordinar de mare.

Printre gene, mă uit la el cum îmi încăleacă din nou soldurile și se întinde spre prima curea, desfăcând-o cu ușurință. Brațul amortit îmi cade pe saltea înainte să apuc să-l controlez, iar încheietura mi-e roșie, purtând urmele forței cu care s-a frecat de pielea mea.

Mă eliberează tăcut, străduindu-se la rândul lui să-și recapete suflarea. Când termină, primul lucru pe care îl face este să se întindă lângă mine și să-mi ferească șuvițele lipite de obrajii pe care îi simt încinși și îmbujorați, înainte să mă tragă mai aproape, până când nasul mi se lipește de pieptul lui fierbinte și gol.

Deschid cu greu ochii; pleoapele-mi par a fi făcute din plumb. Lumina orbitoare care pătrunde în cabină prin geamul de deasupra e deranjantă și mă crispez, rostogolindu-mă pe burtă să mă feresc de ea.

— Nu o să dispară, să știi.

Vocea groasă a lui Keith mă readuce rapid în simțiri și deschid din nou ochii, la o secundă de când i-am închis. Îl găsesc sprijinit de peretele opus, cu ochelarii de soare pe nas, în cămașă albă și bermude, arătând proaspăt și odihnit.

— Cine? întreb confuză.

— Soarele, Ellie. Chiar mă întrebam când o să înceapă să te deranjeze. E aproape prânzul și pun pariu că ești lihnită.

Nici bine nu o spune, că îmi și simt stomacul strângându-se de foame.

— Îmbracă-te, îmi cere. O să faci duș mai târziu.

Nemulțumită, mă ridic în capul oaselor cu mișcări robotice, apoi arunc o privire asupra schimburilor așezate la marginea patului. Nu e o rochie albă și grea, cu care am început să mă obișnuiesc, ci o rochie de plajă lungă din material semitransparent și cu imprimeu floral tropical, asortată la un costum de baie dintr-o singură piesă.

— Ce s-a întâmplat cu rochiile de zeițe grecești? Îl iau peste picior. Te-ai plictisit de ele?

Rămâne nemișcat în poziția lui relaxată și, chiar dacă lentilele fumurii ale ochelarilor îi ascund ochii frumoși, tot îl simt cum mă sfredelește certăreț.

— Ai ceva de comentat în privința vestimentației, iubito? Nu-ți plac zeițele grecești sau care-i problema?

— Ție îți plac?

— Mie îmi plac brunetele care nu comentează în privința hainelor și cărora sigur le stă bine în turcoaz.

— Hm, îngaim. Ciudat. Țin minte că ai spus odată cât de mult nu-ți plac brunetele.

Mă ridic arogant de pe pat, cu oasele înțepenite, nepăsându-mi deloc că încă sunt goală pușcă și că privirea lui mă furnică din cap până în picioare, chiar și prin lentile.

— Am mințit, mărturisește sec.

— Și mi-o spui așa, pur și simplu? surâd. Mințides?

— Mai pui multe întrebări? plescăie. Îmbracă-te!

Ridic mâinile în semn de predare, simțind cum un rânet batjocoritor mi se întinde pe buze.

— Nu e cazul să te enervezi, rege nebun. Doar eram curioasă.

Iau costumul alb de baie și rochia, apoi mă închid în baia înghesuită a cabinei, dând drumul robinetului argintiu înainte să îmi ridic privirea în oglindă, la propria-mi reflexie răvășită.

Încruntată, îmi trec lent degetele prin părul desprins și lăsat să cadă până în dreptul fundului, ciufulit. Arăt jalnic și neîngrijită, în pofida obrazilor roșii și arși de soare. Ochii cenușii, în schimb, parcă ard. Strălucesc într-un mod ciudat, ce trădează cât de satisfăcută sunt. Și probabil că aş sta toată ziua să mă privesc, fascinată

de cât de mult m-am schimbat, dacă motivul pentru care am făcut-o n-ar bate nerăbdător la ușă.

Mă limpezesc și mă îmbrac grăbită, întorcându-mă în cabină special ca să-l surprind pe Keith exact în aceeași poziție în care l-am lăsat, ca și când nici nu s-ar fi mișcat de acolo.

— Am ceva pentru tine.

Într-un final, se desprinde de perete și se apropie de mine, vârându-și mâna în buzunarul drept al bermudelor. Scoate un lăntișor și îl ridică la nivelul ochilor mei, care se fixează pe perla neagră ce atârnă de el, delicată și mai uluitoare decât orice diamant din lume.

Fără să-mi spună ceva, se apleacă și mi-l prinde la gât, mângâindu-mi în treacăt ceafa cu vârful degetelor. În momentul în care perla rece îmi alunecă pe piele, mă înfior ușor, cutremurându-mă în fața lui.

Nici nu vreau să știu cât de scumpă e. Probabil că, dacă aș afla prețul ei, m-aș simți instantaneu cumpărată. Prefer să văd bijuteria fascinantă ca pe un cadou neașteptat, prin care Keith își arată sentimentele pe care le are față de mine.

Abia când se retrage, constat cât de emoționată sunt acum. O ating ușor, uimită de cât de repede devine ceva indispensabil. Totodată, mă simt contrariată de acțiunile lui. Dacă noaptea trecută mi-a tras-o sălbatic, acum se comportă cu o blândețe ieșită din comun, de parcă aș fi vreo nestemată.

— Cere-mi tot ce vrei, îmi spune, dar niciodată să nu încerci să mă prostești.

Atât e tot ce-mi mai spune, înainte să părăsim cabina și să urcăm pe punte. Iahtul care a navigat întreaga noapte e deja ancorat și singurii care nu s-au întors la viața reală suntem noi și Jordan – care rămâne ultimul.

Keith mă lasă pe mine prima să trec puntea mobilă. Îl aștept pe debarcader cât părăsește la rându lui iahtul ce-mi poartă numele și mă prinde de mână.

— De cât timp am ajuns? îl întreb, pășind pe lângă el cu tălpile goale.

— Acum zece minute, îmi răspunde calm.

Abia apoi îi văd pe ceilalți la capătul debarcaderului, arătând răvășiți după o noapte în care au petrecut mai animalic ca niciodată. Le văd pe fetele mele împleticindu-se în propriile picioare, obosite și mahmure și, pentru prima oară, mă bucur că am fost oprită din băut. Probabil că, dacă Keith nu mi-ar fi smuls sticla din mână, acum aș fi arătat la fel de rău ca ele.

— Dumnezeule, ce mă doare capul! o aud pe Mia gemând, trecându-și crispată o mână prin părul încâlcit în clipa în care îi ajungem din urmă. Nici nu mai țin minte cât am băut.

— Vreo patru sticle, i-o trânteste Trent, la fel de epuizat. Pe a cincea am fost nevoit să o arunc peste bord, ca s-o țin departe de mâinile tale. Ți-am mai spus că bei ca un marinar?

Blonda doar ridică din umeri cu nepăsare. Cred că e prea obosită să se mai contrazică cu el, deși văd pe fața ei dorința de a o face.

Coboară prima de pe ponton, fiind aproape de a se prăbuși când picioarele ei se împiedică în trepte. Din fericire pentru genunchii săi, apuc să o prind la timp de braț.

— Adu-mi aminte să nu mai beau niciodată, îmi cere, făcându-mă să chicotesc. În special șampanie aseasonată cu câteva cocktail-uri mortale.

Îi trânteste lui Micha o privire criminală și înțeleg că el e cel care a adus-o în starea deplorabilă în care se află.

— Dacă nu ți-au plăcut, de ce le-ai mai băut? o întreabă blondul, deranjat.

— Omule, după cinci pahare de șampanie, aș fi băut și lichid de frână, dacă mi-ai fi dat! se răstește supărată. Oh, la naiba! se crispează iar. Du-mă în cameră, Ellie. O să dorm o săptămână.

Ușor de spus, greu de făcut. După ce îmi iau rămas bun de la Keith pe fugă – mai exact printr-o clătinare ciudată din cap –, mă aventurez prostește într-o misiune aproape imposibilă. Să o car pe Mia mai mult în spate, decât merge pe propriile picioare, se dovedește a fi un adevărat chin, mai ales când direcția ei de mers e debusolată de mahmureala de care suferă.

Spre ușurarea mea, nu întâmpinăm niciun incident în drum spre vilă. Toate cinci ajungem întregi și nevătămate în dreptul scărilor ce duc la etaj și pe care le urcăm leneș.

— Tu unde naiba ai dispărut aseară? mă întreabă Reina la un moment dat, mergând în spatele meu.

— Chiar vrei să știi? pufăi. Haide, Mia. Ești grea ca naiba!

Iritată, o prind și mai strâns de braț când o simt lăsându-se moale spre mine. Urcăm împreună și ultimele trepte și pornim încet spre dormitorul pe care îl împărțim, așteptând nerăbdătoare momentul în care nu o să mai atârne atât de greu pe umerii mei.

Cu mâna liberă împing ușa, lăsând-o să se izbească de perete, și trec stângace pragul, înainte să înțepenesc subit. Groaza care mă cuprinde dintr-odată mă face să țip cât mă țin plămânii și, înspăimântată de-a dreptul, îi dau drumul Mieii și mă ciocnesc de ușa larg deschisă, căutând disperată să pun distanță între mine și trupul gol și plin de sânge al fetei de pe patul meu.

Capitolul 23

— Ce naiba a fost aia?

Glasul ridicat al lui Keith mă smulge din visare și îmi strâng brațele la piept, alungând din minte tot ce am văzut. Încă nu-mi vine să cred că mi se întâmplă asta după o noapte deosebită, pe un iaht extravagant. E ca și când cineva s-ar strădui să-mi facă o glumă sadică.

Buimacă, îmi ridic privirea spre Jordan, care știe la fel de multe ca mine. Keith pare să uite pentru moment că el a fost cu noi tot timpul.

Dar îl înțeleg. Îl văd cât de nervos e. Când își ridică mâna ca să-și maseze baza nasului, tremurul ei e ceva ce nu-mi poate scăpa. Probabil că nici lui nu-i vine să creadă ce se întâmplă, pentru că asta nu făcea parte din plan.

De fapt, dacă judec după expresiile pline de întrebări ale tuturor celor aflați în sala de conferințe din vila Elitei, niciunul nu știe ce se petrece.

— S-a mai întâmplat asta vreodată? întreb curioasă, făcând un pas stângaci spre ceilalți.

Îmi strâng mai tare brațele în jurul corpului, deși e cald în încăpere. Groaza prin care am trecut și încă trec mă face să-mi fie frig, să fiu scuturată de fiori reci ce-mi înfioară pielea pe sub costumul de baie și rochia subțire. Oricât m-aș chinui să țin departe imaginile din

dormitorul acela, acestea îmi revin în minte de fiecare dată când le dau afară.

— Ellie, așteaptă în living, îmi cere Keith iritat, fără să se întoarcă spre mine.

În schimb, îmi face semn spre ușa încăperii, drept invitație să-i las singuri.

— Nu! mă răstesc, ofticată. Tipa aia era pe patul meu. Vreau să știi dacă cineva îmi amenință viața sau e doar o glumă morbidă!

— Ar fi absurd să credem că îți amenință cineva viața, Ellie, îmi spune Micha relaxat, așezat fiind pe primul scaun de lângă masă. Nu suntem decât noi pe insulă.

— Și Brian?

Cu o sprânceană arcuită, Keith se răsuțește ușor pe călcâie ca să mă poată privi. Observ pe fața lui cât de greu reușește să se stăpânească. Un nerv se tot încordează pe maxilarul proeminent, trădând faptul că nu îi place deloc situația.

Ei bine, nici mie nu-mi place. Tocmai am avut parte de o surpriză colosală pe care probabil o s-o țin minte toată viața. Presimt că nu o s-o uit niciodată pe blonda fără suflare, ai cărei ochi mă priveau cu avertizare.

— Ce-i cu Brian? vrea să știe.

— A fost ținta mea umană! mormăi printre dinți, frustrată că mă pune s-o rostesc. Cred că, dacă ar vrea cineva să mă omoare, el ar fi acela.

— Brian nu mai e pe insulă de ceva timp, mă informează Ryder sec.

Îmi mut năucită privirea pe bărbatul șaten care pare să trateze totul cu superficialitate, ca și când n-ar fi mare lucru că am găsit o fată moartă în patul meu.

— Atunci, altcineva mă amenință!

Vocea mi se ridică cu câteva octave, ajungând mai mult să țip la ei, decât să le vorbesc. Mă îndoiesc că poate fi mai evident că încep să-mi ies din minți aici.

— Să nu tragem concluzii pripite, spune și Deke, la fel de relaxat. Jordan, ați scos-o din dormitor?

— Băieții s-au ocupat de asta, răspunde bărbatul de culoare, vizibil încordat. Într-o oră ar trebui să fie totul pregătit.

— Schimbați și patul, le cere Trent, stând drept lângă Keith. Până deseară, vreau ca orice urmă că a fost acolo, să dispară.

Atât de simplu? Cu gura ușor căscată, mă uit la toți, pe rând, șocată de cât de repede vor să scape de problemă.

— Și cu fata ce facem? Întreabă Jordan curios.

Probabil vor scăpa și de ea, la fel de ușor. E simplu pentru ei, nu? În afară de Keith, care e roșu la față de nervi, ceilalți tratează totul cu răceală, ca și când nu ar fi pentru prima oară când se confruntă cu așa ceva aici, pe insulă, sau în altă parte.

Pentru prima oară mă întreb cu cine am de-a face. Ar fi trebuit să mă întreb asta de la bun început și aș fi făcut-o, dacă nu m-aș fi lăsat distrasă de unul dintre ei. Da, am spus-o. *Unul dintre ei*. Când o să înțeleg că, în loc să ies din rahat, m-am adâncit mai mult în el?

— Eu nu mă întorc acolo, le spun într-un final, clătinând vehement din cap. Nu aveți decât să-mi dați un alt dormitor, că nu mai calc în camera aia niciodată!

— Calmează-te, mârâie Keith la mine, privindu-mă amenințător de la un metru distanță.

Urăsc când mă privește astfel. Mereu am avut senzația că încercă să bage spaima în mine pentru a mă controla ca pe celelalte. Și i-a funcționat... până acum. Mi-a fost teamă de el, pentru că știam ce ar putea să-mi facă, dacă nu-l ascult. Am vrut să fiu cuminte, tocmai pentru a nu fi pedepsită.

Dar am obosit. A naibii să fiu de nu am obosit să-i port frică. Indiferent pe cât de rău e Diavolul ăsta, îmi place să cred că sunt perfect capabilă să-l răpun. Să rup frânghiile cu care îmi controlează viața, de parcă ar fi în totalitate a lui.

— Ba nu mă calmez deloc! mârâi și eu, enervată. Din cauza ta am ajuns în situația în care mă simt nevoită să privesc peste umăr, ca să nu fiu omorâtă în moduri sadice de cine știe ce psihopat aveți printre voi! E doar vina ta!

— Ellie, o iei razna, intervine și Ryder, rostind cuvintele printre dinții încleștați de nervi.

Se simte cât îi displace tonul cu care le vorbesc. Probabil că în mintea lor chiar se consideră mai superiori față de orice altă ființă umană.

— Tu taci dracului din gură! i-o trântesc înfuriată. Nu vorbeam cu tine!

Apoi lucrurile iau o întorsătură ciudată, când Ryder se repede spre mine, cel mai sigur pentru a-mi aplica o corecție pentru felul în care îi vorbesc, iar

Keith îl prinde de cămașă înainte să treacă de el și se apropie prea mult. Îl urmăresc cu ochii mari cum își înfinge o mână în gâtul lui, făcându-l pe acesta să se uite șocat la el, iar pe Micha să sară de pe scaun și să treacă în ofensivă. Toți se încordează într-o singură secundă, arătând pe punctul de a sări, în cazul în care Keith chiar are de gând să-l lovească.

— Nici să nu îndrăznești să o atingi!

Din fericire, brunetul îl eliberează cu o îmbrâncitură dură, înainte ca situația să degereze. Aș minți dacă aș spune că nu sunt uluită că tocmai a sărit la gâtul lui pentru mine, dar asta nu mă calmează nici pe departe. Ryder, în schimb, îl privește pe Keith într-un mare fel, parcă nevenindu-i să creadă că a fost atacat.

— Tu chiar ești serios acum?! tună, având o expresie de-a dreptul criminală. Mă ataci pentru o târâtură?!

— Târâtura asta e a mea. O să te atingi de ea doar când o să-ți permit eu!

— Atunci, învaț-o să vorbească frumos, Keith, replică Ryder printre dinți, apropiindu-se vijelios de el. Dacă mai deschide gura în fața mea, îi zbor capul de pe umeri!

Din fericire pentru noi, Micha reacționează și se interpune între ei, împingându-l pe Ryder departe de adversarul lui. La cum arată acum, era doar o chestiune de timp până avea să zboare pumni spre fața frumoasă a brunetului mânios, pe care îl văd strângându-și degetele pe lângă corp.

— Mă ocup eu de ea, spune Keith apoi, ca pe o promisiune.

Nervos, Ryder se smulge din mâinile lui Micha și părăsește încăperea cu tunete și fulgere. Restul îl urmează la scurt timp, după ce Keith le aruncă o privire cu subînțeles, ultimul fiind chiar Jordan, ce închide linușa în urma lui.

Imediat ce rămânem singuri în sală, Keith se întoarce cu fața spre mine și ceea ce văd în ochii lui nu prevestește nimic bun. Cu maxilarul încordat, pornește spre masa rotundă din colț, pe care e o tavă cu pahare și o sticlă de whisky. Umples tăcut unu, în timp ce eu îl urmăresc cu ochii mijiiți de suspiciune, apoi se apropie de locul în care am înțepenit.

În momentul în care întinde paharul, invitându-mă să beau, simt cum mă înfurii și mai tare. Fără să mă gândesc, îl lovesc cu putere peste mână, iar paharul de cristal se sparge de podea, împrôșcându-mi picioarele goale cu cioburi și băătură.

— Bagă-ți-l în fund!

Acesta expiră zgomotos pe nas, trădându-și nemulțumirea față de mișcarea pe care am făcut-o. Ochii îi devin și mai periculoși și ard de avertisment.

— Întreci măsura, Ellie! mă informează printre dinți. Calmează-te înainte să mai faci și altă prostie, altfel o să te doară!

— Nu mă întorc în dormitorul ăla! bombăn, scrâșnind cu putere din dinți și privindu-l la rândul meu, amenințator, ca să-și dea seama că nu glumesc deloc. Vreau alt dormitor.

— Nu există alt dormitor.

— Nu-mi pasă! zbier. N-ai decât să mă muți în dormitorul tău! Până la urmă, din cauza ta am ajuns în situația asta!

Keith pufnește, făcându-mă să mă simt ridicolă.

— Cum vine asta? mă întreabă încruntat, înclinându-și capul spre dreapta. Am fost cu tine toată noaptea! Nu eu am ucis-o, apoi am pus-o în patul tău!

— Nu, dar din cauza ta sunt aici. Tu ai vrut neapărat să-ți demonstrezi abilitățile de mafiot în fața mea și să mă aduci pe insula asta, ca să te răzbuni. Așadar, nu-ți rămâne decât să-mi păzești fundul zi și noapte de acum înainte, altfel îți măcelăresc tot personalul blestemat, începând de la Jordan, până la cel mai neînsemnat paznic! Apoi o să trec la tine!

Din instinct fac un pas înapoi când el face unul mare spre mine, vrând să ajungă mai aproape. Eschiva mea îl oprește, făcându-l să ezite o clipă și să se încrunte nedumerit.

— Nu mă amenința, păpușă. Oricare ar fi natura sentimentelor mele pentru tine, nimic nu o să mă oprească din a-ți oferi ceea ce meriți dacă nu te porți frumos, ca o fetiță cuminte!

— Nu sunt marioneta ta, Keith! îi spun categoric, pufnind printre buze. Nu sunt marfa ta, iar tu cu siguranță nu ești stăpânul meu! Dacă vrei să fiu ascultătoare, atunci tratează-mă cum se cuvine, jigodie afurisi...

Incesc când mâna i se adâncește în părul meu desfăcut și, cu o smucitură sănătoasă, mă trântește cu burta pe masa lungă din lemn masiv, trăgându-mi enervat capul pe spate. Coloana mi se arcuieste în

fața lui și încerc în zadar să-i prind încheietura mâinii care-mi țin captive șuvițele lungi.

Înțeleg imediat care e intenția lui. Degetele mâinii libere îmi ridică rochia pe fund, înainte să se strecoare pe sub costumul de baie dintr-o singură piesă și să mă atingă intim.

— Dacă un lucru nu-mi place pe lumea asta, acela e să fiu luat de prost, Ellie. Trebuie neapărat să te învăț să vorbești cum trebuie.

— Dă-mi drumul! urlu la el.

Îmi împing podurile palmei în masă, căutând disperată să mai slăbesc presiunea pe care o pune pe spatele meu. Ridicându-mi ușor pieptul de pe suprafața lucioasă de sub mine, apuc să mă trag doar puțin înapoi. Keith îmi ghicește rapid intenția de a mă ridica și mă trânteste la loc, mutându-și mâna din păr între omoplați. Prinde strâns de rochia vaporosă, încleștându-și degetele în pumn, apoi se apleacă peste mine, lipindu-și pelvisul de fundul meu expus.

— Vreau să ți-o trag, îmi spune la ureche. Tare. Sălbatic. Să nu te mai poți ridica de aici. Poate așa o să-ți dai seama că, oricât ai riposta, tot proprietatea mea o să fii. Când o să înțelegi, Ellie?

— Să înțeleg ce?! întreb iritată.

— Că, indiferent câtă gălăgie faci, nu o să mai fii stăpână pe propria viață? Iubito, eu sunt stăpânul tău!

Pufnesc nervos, chicotind ușor la început, ca pe urmă să ajung să hohotesc de-a binelea. Incredibil!

— Poate că m-ai cumpărat de la o jigodie la fel de afurisită ca tine, Keith, dar eu n-am stăpân. Mai bine ai înțelege tu asta, iubitele. Nu sunt păpușa ta.

— Dar ce ești? mă întrebă cu amuzament în glas.

— Dacă nu-ți iei mâinile de pe mine în momentul ăsta, o să fiu coșmarul tău, răspund prompt.

Surâzând, își lasă nasul să se adâncească prin părul meu și să îmi atingă gâtul într-o mângâiere lină. Și, deși încă sunt nervoasă, trupul meu totuși reacționează pentru el, înfiorându-se tot, din cap până în picioare.

— Nu vreau să-mi iau mâinile de pe tine, mărturisește încet. Încă nu ai înțeles? Nu o să fiu niciodată capabil să mi le mai iau, odată ce le-am pus acolo. Știi, prietenii mei preferă slăbănoagele blonde, dar eu... Oh, fetițo, tu ești moartea mea! Nu te-aș da nici pe zece blonde cu picioare lungi, supuse și pregătite oricând să și-o tragă fără scandal. Așadar, ce te face să crezi că aș lăsa pe cineva să-ți facă rău?

Nu cred asta. Nu cred că ar fi capabil să lase pe cineva să mă rănească. Nu știu nici eu de ce. L-am văzut adineauri sărind la gâtul prietenului său, pentru care probabil și-ar da și viața, asta doar ca să mă protejeze. Chiar dacă felul lui de a o face e anormal, nu mă îndoiesc că ar face pentru mine ceea ce am făcut și eu pentru el în Eden, când cuțitul din mâna blondei aceleia voia să-l străpungă. Cicatricea mică de pe antebrațul meu nu mă face să uit că, în pofida a ceea ce simt acum față de el, l-am protejat la rândul meu.

— Cum rămâne cu tine? vreau să știu. Și tu îmi faci rău.

— Nu, Ellie, mă contrazice prompt. Așa știu eu să iubesc. Cu forță.

— Așa le-ai iubit și pe celelalte? arunc bomba, făcându-l să înțepenească peste mine. Le-ai legat până aproape de sângerare și le-ai tras-o sălbatic, ca să le arăți cine e stăpânul?

— Nu există „celelalte”, răspunde fără grabă.

— Vrei să spui că, în cei zece ani în care te-ai ocupat doar cu asta, nu ți-ai ales nici măcar o fată din cele care au trecut pe aici?

— De ce crezi că sunt toate blonde? mă întrebă dintr-odată, debusolându-mă pentru câteva clipe.

Mă încrunt, rămânând întinsă pe jumătate pe masa lungă.

— Tocmai mi-ai spus, îi amintesc. Ceilalți preferă blonde slăbănoage.

— Nu, mi-o retează. Sunt toate blonde pentru că *mie* nu-mi plac. Nu am ce să fac cu o spălăciță virgină, care habar nu are de nimic. Am nevoie de una defectă ca tine, care să-mi reziste, de una căreia, atunci când i-o trag cât pot de tare, să îi placă. Căreia să-i placă să fie legată și care se excită atunci când o lovesc cu cravașa.

Mă cutremur sub el, lipindu-mi fruntea de suprafața rece a mesei. Keith, în schimb, profită de maleabilitatea mea și mă sărută prelung pe gât, lingându-mi suav pielea înfiorată. Mă face să uit de tot ce am văzut în după-amiaza asta, în dormitorul acela, cel puțin pentru un moment.

— Știu că ți-a plăcut aia, Ellie, șoptește. La fel știu și că nu există nimic pe lume căruia să nu-i poți rezista, iar eu ador asta. Sunt al naibii de încântat să îți testez toate limitele.

Cu mintea îmi urmăresc mâna cum se retrage de pe omoplații mei și alunecă într-o mângâiere pe spate. Corpul mi se încordează înainte să-l pot controla și fiori fierbinți îl străbat cu lentoare, înnebunindu-mă. O simt apoi strecurându-se între picioarele mele. Degetele lui trec peste materialul fin al costumului și se strecoară agile pe sub el, lăsându-le să îmi încercuiască delicat miezul plin de terminații nervoase. Dar, deși sunt udă și pregătită, imagini fulgerătoare și sângeroase îmi trec prin fața ochilor, făcându-mă să mă înfurii la loc.

— Nu!

Keith se oprește deodată, parcă încremenind, cu degetele chiar la intrarea în trupul meu cuprins de un tremur de nervi și tensiune.

— Nu vreau.

Apoi aștept. Aștept să-și iasă din minți sau să mă forțeze. Tocmai și-a exprimat cu voce tare dorința de a mi-o trage aici și acum, iar eu îl refuz, în ciuda faptului că se consideră în continuare stăpân pe tot ce am, inclusiv pe corpul meu.

Și sunt șocată să îl simt retrăgându-se. Se ridică de pe mine și îmi aranjează cu grijă costumul de baie, înainte să mă prindă de braț și să-mi îndrepte spatele. Cu o mână îmi feresc părul lung din ochi și îl privesc surprinsă cum se întinde și îmi cuprinde bărbia între degete, ochii lui cercetându-mi amănunțit fața fierbinte.

— Mă derutezi, Ellie, mărturisește încrunțat. Mă respingi?

— Cum spunea, nu ești stăpânul meu, îi spun serioasă. Am dreptul să te refuz atunci când nu vreau să mi-o trag, iar acum nu vreau! O să mă forțezi?

— Pot s-o fac, mă informează sec. Te pot forța.

Strângându-mi buzele, fac un pas mic spre el, ajungând destul de aproape cât să îi pot simți căldura corpului. Keith își apleacă privirea spre mine, urmărind-mă contrariat.

— Atunci, n-ai fi nimic altceva, decât un animal, i-o trântesc. Un violator. Și știm amândoi că ești orice, numai asta nu. Așa-i?

— Nu-mi place să fiu refuzat, argumentează printre dinți, încleștându-și degetele pe bărbia mea. Dar nu, nu o să te forțez. În schimb, pot să te fac să îți dorești.

Mâna lui urcă pe obrazul meu, cuprinzându-l în palmă. Printre gene îl observ aplecându-se ușor spre gura mea, cu ochii fixați pe ea, arzând de dorința de a mă săruta. Și, cu cât se apropie mai mult, cu atât mai tare se zbat pleoapele mele, vrând să se închidă și să aștepte momentul în care gura lui o să se ciocnească de a mea.

Simt, din nou, cum pierd controlul. M-aș minți de una singură dacă aș afirma că nu vreau ca el să mă sărute și să mă întindă la loc pe masa aceea, apoi să sfâșie tot ce am pe mine. La naiba! Atracția pe care o simt față de el e din ce în ce mai mare. Pe zi ce trece, devine tot mai greu de stăpânit. Aș vrea să-l pot îmbrățișa cu tot cu întunecimea lui.

Dar dacă aș face-o și aș ceda iar în fața lui, ce ar învăța din asta? Doar i-aș demonstra că are dreptate

într-o privință. Chiar ar fi stăpânul meu, iar eu marioneta lui.

— Am spus nu!

Cu pleoapele strânse, reușesc s-o rostesc, chiar dacă iese din gura mea cu o disperare nouă. Keith se oprește cu buzele peste ale mele, înlemnind pentru a doua oară în câteva minute, iar eu rămân șocată de cât de greu îmi este să-l resping.

— Dacă într-adevăr mă iubești, o să mă lași să ies pe ușa aia acum.

Înghit o dată în sec și fac un pas lateral, așteptând să mă înșface oricând. Însă, cumva, ajung până la ușa fără să fiu oprită sau izbită de ceva. Pun mâna pe clanță, iar Keith e în continuare în același loc în care l-am lăsat, privindu-mă cu ochii mijiiți.

Ies din încăperea, stupefiată. Mă opresc în mijlocul coridorului scurt, de pe care pot vedea ieșirea, și clatin buimacă din cap, încercând să-mi dau seama ce a fost cu toate astea.

— La naiba!

Tocmai i-am ținut piept. Tocmai am controlat situația. Sunt șocant de surprinsă de asta și sunt nevoită să îmi acopăr gura cu palmele, ca să nu izbucnesc. Ce vrea să însemne asta? Că am rupt frânghiile și că, oficial, nu mai sunt o prizonieră pe insula Paradisului?

Ei bine, un singur lucru devine clar, pe măsură ce pornesc spre ușa vilei și nimeni nu mă oprește...

Niciodată, de când am ajuns pe insulă, nu m-am simțit mai liberă decât acum.

Capitolul 24

Stomacul îmi clocotește de emoții. Îmi lipesc palma de abdomen, în speranța că asta o să-l calmeze, de preferabil înainte ca ghemul nervos să dea pe dinafară.

N-am mai călcat de ceva timp în Eden. Ba chiar încep să am impresia că Keith a uitat de existența grădinii fantastice pe care a construit-o special pentru a mă tortura, căci nici măcar n-a mai adus vorba de ea. Și nu credeam că o să-mi fie dor de mirosul proaspăt pe care îl emană, de ciripitul iritant al păsărilor care zboară pe sub acoperișul oval al serei, agitate, sau de ustensilele terifiante pe care Keith le-a ascuns foarte bine în vegetație, ca să nu știrbească frumusețea din interiorul pereților din sticlă. Știu că sunt acolo, oricum, dar nu știu câte sunt.

Picioarele mă duc singure la crucea Sf. Andrei din oțel vopsit în negru, de ale cărei capete atârnă câte un lanț. Acum, că o pot privi în toată splendoarea ei întu-necată, nu-mi vine să cred că am fost legată de chestia asta de două ori! Probabil că scopul ei a fost cel de a mă ține captivă și la mila unui bărbat despre care ai crede că nu prea îi plac jocurile sado-masochiste. Nici acum nu cred că-i plac, deși știu că îi oferă un oarecare fior pe care nu îl poate reproduce și în alt mod.

Construcția rezistentă din fața mea inspiră putere. Puterea de a-ți oferi ocazia să faci tot ceea ce vrei cu persoana care ajunge să fie atârnată de ea. La naiba,

nici măcar nu o pot privi prea lung, fără să simt cum mă înfior de o groază neobișnuită, un amestec între teamă și o plăcere bolnăvicioasă, dar profundă. Până și în mintea mea mi-e rușine să recunosc că îmi lipsește acea plăcere.

Trecându-mi mâna prin păr, mă îndepărtez de ea. Mă avânt, în schimb, pe o potecă nepavată și simt cum pământul mi se strecoară printre degete, ușor noroiios. E extrem de bine! Miroase a libertate și a vegetație. Aerul răcoros mă duce cu gândul la o pădure, nu la o junglă împrejmuțată de o cupolă. La cât de mare e, nici nu cred că aş putea s-o străbat pe toată, ca s-o descopăr pe de-a-ntregul.

Cu toate astea, îmi las picioarele să mă poarte până și în cotloanele necunoscute, având impresia că sunt pe cale să descopăr ceva mai groaznic decât o cruce de fier sau un lanț atârnat de tavan. Sigur există aici lucruri mai complicate pe care nu-mi doresc cu adevărat să le văd, dar de care sunt în secret incitată.

Cât de multe poate să ascundă un om, totuși? Am aflat deja despre Keith câteva detalii la care nu mă așteptam. Jurnalul din noptiera lui mi-a spus cât de puternic este, de fapt. Dincolo de bărbatul căruia îi place la nebunie să mă lege, să mă amenințe și să mă calce pe bățături, de pe insula asta, este cineva important acolo, în cealaltă realitate. Probabil că învârte lucruri mult mai mari decât o afacere cu fete. Bănuiesc că traficul de carne vie e ca o vacanță pentru el, care îi oferă prilejul potrivit să petreacă trei luni pe an pe o insulă privată și plină de bogății, tocmai în mijlocul mării Mediterane.

În concluzie, mă îndoiesc că aş mai putea să aflu ceva despre el, care să mă surprindă. Am aflat deja că nu e unul dintre băieții buni cu care ai vrea să te încurci într-un fel, iar eu sunt implicată până peste urechi.

Bravo, Ellie! Tipic mie.

Mereu am avut înclinația de a mă vârî în necazuri care mă depășesc în absolut toate privințele. Trebuie doar să-mi amintesc cum să mă descurc cu ele, ținând cont că, de cele mai multe ori, am fugit când situația o lua razna și acum fuga nu face parte din lista cu soluții.

Pierdută în gânduri, nu-mi dau seama când mă opresc, însă când ies dintre ferigi, mă trezesc în fața unei colivii mari și aurii, prinsă de tavanul înalt al serei cu un lanț lung și gros, ce o ține suspendată la un metru de sol. Ochii mi se fac cât cepele doar uitându-mă la ea. Nu e o colivie adevărată, deși are forma uneia. E o cușcă umană în care, cel mai sigur, avea de gând să mă închidă.

Sfinte!

Mă întorc brusc cu spatele la ea, îngrozită. Aș prefera de un milion de ori mai mult să atârn de cruce, decât să fiu închisă ca un animal. Acum nu-mi rămâne decât să regret că m-am avântat adânc în jungla interioară și am descoperit-o ascunsă între ferigi înalte și copaci.

— Ellie!

Inima îmi bate cu putere în piept, accelerându-se când aud glasul ridicat al lui Jordan, venind din apropiere. Apoi, după o jumătate de minut, îl văd ieșind de după vegetație și oprindu-se ca să mă privească dojenitor.

— Ce naiba crezi că faci aici?! Te-am căutat peste tot!

— Am lipsit doar zece minute! pufnesc, evitând să mă mai uit în spatele meu. Ce naiba e asta?

Fac semn cu degetul peste umăr, ca să înțeleagă la ce fac referire, însă Jordan nici măcar nu se clintește.

— Ție ce ți se pare că e? mă întrebă iritat.

— O cușcă! aproape mă răstesc. Aveți de gând să mă închideți într-o cușcă? Ce dracu caută chestia asta aici?! Arăt ca un animal?

— Calmează-te, fetițo! pufnește ironic. Nu te-a închis nimeni acolo, nu? Faci scandal degeaba.

Nu am fost închisă acolo, dar doar uitându-mă la ea, simt cum mă înfior de teamă. Țasta e un lucru pe care nu vreau să-l experimentez în niciun fel, nici măcar de curiozitate și având opțiunea de a ieși de acolo când vreau. Simplul gând să intru în colivia aurie mă înspăimântă cu putere și trec pe lângă Jordan ca din pușcă, dorindu-mi să mă îndepărtez cât mai mult de ea.

Îmi aduce amintiri neplăcute.

— Keith te caută! mă informează el, pornind după mine. Nu știu ce naiba crezi că faci, dar dacă știu ceva despre el, acela e că nu-i place să fie sfidat. Ți-o cauți cu lumânarea?

Ies grăbită din vegetația care parcă m-a înghițit și ajung din nou la aleea pavată cu marmură.

— Nu știu ce părere ai tu despre asta, Jordan, dar nu sunt cățelușul nimănui, mormăi iritată, pornind de data asta spre ieșirea din grădină. Nu-mi pasă că mă caută. În plus, am lipsit doar zece minute! pufăi, fluturând din mâini.

— Care zece minute? Întrebă, aflat la doar câțiva pași distanță. Lipsești de două ore!

Ridic din umeri, nepăsându-mi nici de asta. N-am avut idee că a trecut atâta timp de când am plecat de la vilă, dar tot nu-mi dau seama de când a devenit asta o problemă.

— Ellie!

Mă opresc când paznicul mă prinde dintr-odată de braț, la câțiva metri de ieșire, și mă întoarce cu fața spre el.

— După incidentul din după-amiaza asta, nimeni nu-și dorește să te scape din ochi. E pentru propria siguranță.

— Oh, acum sunteți de părere că nu mai trag concluzii pripite, ca o paranoică ce sunt? Îl iau peste picior. Viața mea chiar e în pericol?

Smulgându-mă din strânsoarea sa, îmi strâng brațele la piept și îl privesc de jos, lăsându-mi capul ușor pe spate în așteptarea unui răspuns care să-mi confirme ceea ce știu deja. Spre deosebire de ei, eu n-am nicio îndoială că trupul fetei a fost lăsat în patul meu drept avertisment. Sunt sigură că, cineva de pe insula asta mi-a transmis clar un „păzește-ți spatele”.

— Până nu ne dăm seama ce s-a întâmplat acolo, prefer să rămâi sub ochii noștri. Serios, fetiço, nu știu ce a văzut Keith la tine, dar dacă mai dispari astfel...

— Ce o să faci? Îl întreb curioasă.

Jordan se eschivează, clătinând derutat din cap. Știu că ar fi trebuit să fie o amenințare, dar ceva nu-l lasă să continue. Cu toate astea, văd o schimbare în atitudinea lui față de mine. Dacă la început era mereu

dispus să mă îmbrâncească și să mă amenințe de fiecare dată când prindea ocazia, acum parcă ar depune efort să nu spună ceva greșit.

— Doar încearcă să nu mă calci pe nervi, replică într-un final. E îndeajuns de rău că am ajuns să dădăcesc o puștoaică non-stop, deși asta nu era trecută în fișa postului. Nu e cazul să-mi și supraestimezi răbdarea.

Ochii mi se mijesc cu suspiciune, în timp ce Jordan termină nesigur, îndreptându-și spatele. Mișcarea îl face să arate și mai mare decât este.

— Cu ce ești tu mai specială? mă întrebă dintr-odată, încruntându-și sprâncenele groase și stufoase, care abia se deosebesc de pielea-i ca ciocolata.

— Nu știi? rânjesc. Instinctul îmi spune că lucrezi de mult timp cu tipii ăștia. Nu ar fi trebuit să fii la curent cu tot?

— Știu de ce ești pe insulă, mă informează sec. Știu toată povestea despre Amelia și mai știu și că ți-o tragi cu Keith. V-am văzut pe plajă. Ce nu înțeleg cu adevărat este de ce te ocrotește cu perseverență, deși planul a fost să te facă să suferi.

— Poate că știu să i-o trag mai bine decât i-a tras-o alta în toată viața lui, îl iau peste picior, chicotind distrată.

Însă Jordan nu gustă deloc gluma mea aparent nevinovată. Zâmbește, dar ceva mă face să cred că nu-mi zâmbește mie.

— Mă îndoiesc de asta, mi-o trântește nonșalant. Ai dreptate, lucrez cu Keith de foarte mulți ani, deci am avut ocazia de a-l vedea de nenumărate ori cu femei

adevărate. Amazoane și adevărate experte în arta sexului. Tu ești doar o scamă.

Mă uit surprinsă la el, văzând pe fața lui cum așteaptă ca zâmbetul de pe buzele mele să piară, de gelozie sau nemulțumire. Probabil că îmi spune despre Keith și alte femei special pentru a-mi distruge siguranța de sine, care pare să-l enerveze. Ce nu știe el, însă, este că nu sunt așa de ușor de doborât. Deși simt un junghi mic de gelozie în interiorul meu, când acesta reușește să-mi aducă în fața ochilor imagini pe care nu mi le doresc, mă străduiesc să-mi mențin rânjetul și atitudinea relaxată.

Dacă vrea să jucăm murdar, o să jucăm murdar.

— N-aș spune că sunt doar o scamă, Jordan, îl contrazic sec. Dacă aș fi fost, tu nu mai erai aici, să-mi păzești fundul, nu-i așa?

— E doar o chestiune de timp, mă asigură el.

— Mai vedem noi.

Întorcându-mă pe călcâie, pornesc încet spre uși, însă vocea lui mă oprește după doar câțiva pași, când mă întrebă răspicat:

— Chiar crezi că ai scăpat?

Îmi strâng nervoasă pumnii pe lângă corp, simțind că sunt pe cale să clachez. Nu știu care e problema lui cu mine, dar încep să cred că vrea dinadins să-mi reamintească unde îmi este locul.

— O greșeală mică și aterizezi înapoi printre celelalte. Vezi tu, Keith nu e un om foarte răbdător, darămite iertător. Cum crezi că a rezistat atâta timp făcând asta? Suflând în cefele tuturor sclifositelor

fandosite, care aveau impresia că pot ajunge ceva mai presus decât niște sclave?

Mă răsucesc lent spre el, încercând să-mi dau seama unde vrea să ajungă cu asta. Nu e greu de ghicit care e părerea lui despre mine, însă nu țin minte să fi dat de înțeles că îmi pasă. E doar un paznic. Nimic mai mult. Nu o să-i permit să se strecoare în mintea mea și să mă facă să mă simt înjosită cu toate speculațiile lui.

— Fetițo, am pierdut numărătoarea celor care au crezut că, să se bage în patul unuia dintre ei, este o opțiune, replică amuzat. Până la urmă, ăsta e primul plan al vostru într-o situație ca asta, nu? Să vă folosiți de propriul corp și seducție, crezând că asta o să vă salveze.

— Nu știu unde vrei să ajungi cu discuția asta, Jordan, dar începi serios să mă plictisești, i-o retez. Ce ar fi să-ți ții restul părerilor doar pentru tine?

Chicotind gros, acesta se apropie de mine, făcându-mă să-mi las capul pe spate ca să-l pot privi. E foarte înalt, însă asta nu mă împiedică deloc să mă uit la el strâmb.

— Ești perversă și periculoasă, îmi spune distrat. Mi-am dat seama de asta încă de când te-am văzut.

— Felicitări! exclam batjocoritor. Promit să te premiez mai târziu.

— Lasă glumele, fetițo, mă sfătuiește. Mai bine ai avea grijă cum te porți. Ți-am spus, o singură greșală și o să zbori de unde ai venit, înainte ca măcar să-ți dai seama! Prin urmare, mai bine te-ai pregăti de aterizare. Keith nu a apreciat deloc dispariția asta a ta și e deja mânios.

Acesta își încheie tirada cu un rânjel pe măsură, apoi iese din grădină pur și simplu, lăsându-mă să mârâi în urma lui, plină de nervi.

Drumul spre vila Elitei mi-l petrec gândindu-mă intens la toată discuția cu Jordan. O reiau de nenumărate ori în minte, deși sunt conștientă că asta îi oferă oportunitatea de a se strecura acolo unde nu trebuie, ca să-mi distrugă siguranța și încrederea că sunt perfect capabilă să controlez situația.

Poate n-o controlez, așa cum am impresia. Poate chiar sunt în pericol. Până la urmă, relația ciudată pe care o am cu Keith nu-mi garantează că locul meu rămâne intact și că nu mă voi întoarce exact acolo de unde am plecat.

Ar fi în stare să mă bage înapoi în licitație? Probabil că da. Nu pot spune că, în luna pe care am petrecut-o aici, am ajuns să-l cunosc foarte bine, ca să știu cum reacționează atunci când cineva își bate joc de el. M-a avertizat că va da foc întregii insule dacă voi încerca să-l sfidez, dar chiar ar face-o cu adevărat?

Curând îmi dau seama cât de instabilă este, de fapt, situația și că n-o controlez deloc, așa cum aveam impresia. Îl găsesc pe Keith în dormitorul lui, stând în pragul ușii balconului și pufăind nervos dintr-un trabuc. În cealaltă mână ține strâns un pahar cu whisky.

În momentul în care intru, ușor temătoare, ochii lui tăioși se înfig în mine, făcându-mă să mă opresc după un singur pas. Simt cum îngheț când ajung la concluzia că Jordan nu m-a mințit și că într-adevăr e mânios. Foarte mânios.

— Unde ai fost? mă întreabă printre dinți, cu maxilarul încordat.

Fir-ar! Cumva îmi aduce aminte de tata. Obişnuia să mă întrebe fix acelaşi lucru, de fiecare dată când ieşeam din casă fără permisiunea lui, pe exact acelaşi ton plin de avertizare, care mă făcea tot timpul să înlemnesc. O singură privire de-a lui era suficientă să-mi dau seama că urma să fiu pedepsită pentru îndrăzneala de care am dat dovadă.

Aceeşi senzaţie o am şi acum şi nu-mi place deloc. Simpla privire a lui Keith mă atenţionează că am întrecut limita şi că ceva rău e pe cale să se întâmple.

— În Eden, răspund sincer, controlându-mi cu grijă tonul.

Keith îşi strânge buzele într-o linie dreaptă, clătî-nînd uşor din cap.

— Ți-am spus vreodată că poți intra acolo când vrei tu? mă întreabă apoi, cu o mină curioasă și sfidătoare, totodată. Sau că poți să dispari astfel, fără să spui nimănui unde te duci?

Îmi frământ stresată mâinile, încruntându-mă confuză.

— Nu știam că am nevoie de aprobare să mă duc undeva.

— Ești pe insula mea, Ellie, mârâie. Insula mea, regulile mele. Spre deosebire de celelalte târâturi, tu ai nevoie de aprobare și când mergi la baie, ai înțeles?

Târâturi? Înghit în sec, nemulțumită de felul în care vorbește cu mine și îmi mușcă limba ca să reprim valul de cuvinte usturătoare pe care le am la adresa lui, în privința apelativului pe care tocmai mi l-a pus. Nu

sunt târătura lui. Poate că lucrurile au luat-o de ceva timp razna, dar refuz să mă consider una.

Și ce dacă e nervos? Acum sunt și eu nervoasă.

— Asta e părerea ta despre mine? îl întreb, strângându-mi degetele în pumn. Că sunt o târătură?

— Fată cuminte cu siguranță nu ești, mi-o trănțește nonșalant, ca și când ar fi avut răspunsul pregătit dinainte să întreb. Dacă ai fi fost, nu ai fi dispărut astfel.

— N-am dispărut, îl contrazic prompt, tremurând de nervi. Nu e vina mea că niciunul dintre voi nu e suficient de deștept încât să caute în locurile potrivite. Am fost chiar sub nasul tău tot timpul. Dacă voiam să dispar, o făceam la minimum cincizeci de mile distanță de tine.

Ochii lui se mijesc periculos, iar maxilarul i se încordează și mai tare. Pentru o clipă am vaga impresie că tocmai îl aud scrâșnind din dinți.

Îl urmăresc provocator printre gene cum ridică paharul spre gură și dă peste cap toată băutura, înapoi să se clinească din prag. Cu pași relaxați străbate încăperea și lasă paharul pe noptiera din dreapta patului, apoi rămâne nemișcat preț de câteva clipe lungi și apăsătoare, în care ajung să-mi aud propriile bătăi ale inimii.

Când se întoarce spre mine, le simt accelerând simțitor, ca o prevestire. Orice ar avea de gând să-mi facă, pot ghici pe fața lui că nu o să fie ceva care să-mi placă, cum ar fi vreo pedeapsă sexy și erotică, din care să ieșim amândoi storși de puteri și satisfăcuți. Nu, de data asta presimt că o să mă doară, într-un fel sau altul.

Jordan avea dreptate. Dacă nu mă port cu mănuși, aterizarea o să fie prea puternică și nimic nu o să mă mai poată ridica de la pământ. Și nu doar pentru că Keith ar fi în stare să-mi arate perfect unde îmi este locul, ci pentru că mă îndrăgostesc tot mai tare de el. Căderea o să fie mai răsunătoare decât o bombă nucleară, capabilă să arunce toată insula în aer, nu doar pe mine.

Sunt tentată să-mi las privirea în jos când se apropie de mine, mergând apăsător pe podeaua din lemn. Ochii lui parcă ar tăia în carne vie, atât sunt de furioși și aprinși. Văd în ei dorința de a mă pedepsi sălbatic pentru tot ce am făcut astăzi.

Inima mi se face mică în piept, tremurând. Keith se oprește la un pas distanță și cu greu menține contactul vizual. Tensiunea și teama ușoară pe care o simt față de el mă împinge tot mai tare să-mi aplec ochii.

— Dezbracă-te.

Ordinul lui vine pe neașteptate, iar sprâncenele mi se arcuiesc înainte să le pot opri, trădându-mi atât nedumerirea, cât și mirarea.

— Ce vrei să faci? îl întreb confuză.

— Dezbracă-te! repetă mai insistent.

Uitându-mă lung la el, înțeleg că nu mi-o cere pentru a-și satisface vreo plăcere sau pentru sex. Din contră, nota întunecată din glasul lui mă face să mă înfior de anticipare și să intru rapid în defensivă.

— Nu.

Privirea îi devine mai violentă, iar ochii mai mari. E uluit de răspunsul meu prompt la cererea lui, care n-ar fi trebuit să îmi dea de ales. E clar că se aștepta să

tac și să execut, ca o fetiță cuminte ce vrea să fiu, nu să mă opun și să-l sfidez, ca și când aș avea vreo putere în fața lui.

— Ellie...

— Nu mă dezbrac! i-o retez serioasă. Dacă vrei să mă pedepsești pentru că am plecat fără să-ți spun, dă-i drumul! Leagă-mă sau spânzură-mă de ce vrei tu. Bate-mă! Însă niciodată nu o să-ți permit să te atingi de mine dacă eu nu-mi doresc asta.

— Crezi că e după tine? vrea să știe, privindu-mă contrariat.

— Încearcă și vom vedea ce se întâmplă! Îl provoc printre dinții încleștați. Haide!

— Nu, replică scurt, rânjind cu un colț al gurii. Am o idee mai bună. Îți amintești când am menționat că știi totul despre tine?

Clatin din cap, nedumerită. Îmi amintesc că mi-a mărturisit pe iaht ceva despre asta. Că m-a urmărit mult timp înainte să mă aducă aici. Că a adunat informații ca să știe cu cine are de-a face. Dar asta nu mă ajută acum să înțeleg ce legătură are.

— Nu am glumit, adaugă amuzat. Chiar știi *totul* despre tine.

Înainte să apuc să-l întreb unde vrea să ajungă cu afirmația lui, Keith mă prinde de braț și mă trage cu putere spre ușa dormitorului, luându-mă prin surprindere încât mă împiedic în propriile picioare și icnesc când aproape mă prăbușesc în genunchi. Acesta e nevoit să aștepte cât îmi regăsesc echilibrul, ca să mă poată scoate din încăpere.

— Știi cu cine ți-ai tras-o prima oară, mărturisește nervos, înaintând pe coridor și trăgându-mă cu forță după el. Știi cu cine ți-ai tras-o și a doua oară, adaugă și mai furios, mergând prea repede ca să pot ține pasul.

Mai că alerg în urma lui. Îi simt degetele adâncindu-se în carnea brațului meu și cum strânsoarea lui începe să doară tot mai tare, pe măsură ce o intensifică.

— Știi și că, de fiecare dată, i-ai părăsit, pentru că nu ești în stare să te atașezi de oamenii care nu-ți seamănă.

— Keith...

Ușor speriată de direcția în care o iau lucrurile, încerc de câteva ori să mă smulg din prinsoarea lui puternică, de preferabil înainte ca lucrurile să o ia și mai mult razna.

Abia acum îmi dau seama cât de tare am gafat-o. Credeam că dețin controlul. Că am rupt frânghiile. Dar Keith îmi demonstrează că n-am fost nici măcar pe aproape de a mă elibera, darămite să și reușesc atât de simplu. Probabil că mereu o să fiu o prizonieră, nu contează cât de mult ajung să îmbrățișez situația.

— Nu te-au făcut niciodată să simți ceva, nu-i așa?

— Keith, o iei razna, îl informez înspăimântată.

Însă asta nu-l oprește deloc să mă târască pe scările vilei, chiar sub ochii celorlalți patru bărbați aflați în living, ce acum ne privesc confuzi.

— Știi că ai fost o elevă silitoare, dar nu suficient de bună pentru Harvard, continuă, ignorându-mă cu vehemență, în timp ce mă face să mă împleticesc tot mai des. Părinții tăi ți-au plătit intrarea, pentru că nu

voiau să accepte că fetița lor e prea proastă ca să intre la o universitate prestigioasă.

Aproape atârn de mâna cu care îmi țin brațul ridicat, ca să nu mă prăbușesc la picioarele lui înainte să ajungem oriunde are de gând să mă ducă. Cert e că am un presentiment din ce în ce mai rău, în legătură cu toată tevatura asta. Ceva rău o să mi se întâmple.

— Nu-i așa, Ellie?

— Keith, oprește-te! Îi cer tot mai speriată. Îmi pare rău că am plecat așa. Te poți opri acum.

— E cam târziu pentru scuze, iubito. Păstrează-le pentru cineva care e suficient de idiot încât să te creadă într-adevăr că vorbești serios.

Icnesc din nou când ajungem la baza scărilor, iar Keith mă întoarce spre încăperile din spate. Pentru o clipă scurtă am impresia că vrea să mă ducă în sala de conferințe, unde l-am cunoscut, însă apoi îmi dau seama că nu puteam să mă înșel mai tare.

În momentul în care Keith deschide ușa dulapului înghesuit de sub scări, simt cum mă cuprinde groaza. Mă trag înfiorată înapoi, ajung să mă zbat ca să scap din strânsoarea lui și să mă îndepărtez cât mai mult de locul ăla mic, întunecos și înfiorător ca o gaură neagră. Mi se face pielea de găină instantaneu, în special când îi ghicesc intenția de a mă vâri acolo.

Dar nu e ca și când aș putea să-mi măsoar forța cu el. Keith e un bărbat puternic, care ar putea răpune pe oricine, darămite o ființă ca mine. Indiferent cât de tare ajung să mă zbat și să țip, îngrozită peste măsură de ideea de a fi închisă în încăperea aceea mică și strâmtă, nu reușesc să-l înving.

— Nu! zbier. Dă-mi drumul! Keith!

Lacrimile îmi țâșnesc și mă trântesc la pământ, căutând disperată să mă lupt cu el și să-l împiedic să mă tragă acolo. Niciodată, în toată viața mea, n-am fost mai speriată, iar el niciodată n-ar putea să fie mai crud decât acum.

— Dă-mi drumul!

Încerc să-l lovesc cu picioarele și cu brațul liber, însă în zadar. Reușește cu ușurință să mă arunce în cel mai îngrozitor loc din lume, ce-mi amintește de toate coșmarurile pe care le-am avut vreodată și de cele mai negre amintiri.

Și nu sare nimeni să-l împiedice. Deși țip cât mă țin plămâni și plâng în hohote, așa cum n-am făcut-o nici măcar la început, niciunul dintre ceilalți patru bărbați din încăpere nu-l oprește să mă îndese în spațiul strâmt și jos al dulapului și să-mi trântescă apoi cea mai amenințătoare privire a sa, menită să mă facă să îngheț de spaimă.

Cu lacrimi în ochi, îl privesc de pe podea cum rămâne drept în fața mea și, cu o mână pe ușă, se uită lung la mine, înainte să-mi spună calm:

— Dar cel mai important lucru pe care îl știu, Ellie, este cea mai mare frică a ta!

Apoi trântesc ușă, lăsând întunericul să mă înghită de vie și cele mai urâte coșmaruri pe care le-am avut încă din copilărie, să năvălească peste mine.

Capitolul 25

— Stai dreaptă, am spus!

Bățul subțire care mă lovește peste spate pe neașteptate îmi ciupește pielea deja înroșită de la numeroasele lovituri și icnesc speriată, îndreptându-mi postura ca la comandă.

Niciodată nu mi-am dorit la fel ca acum să îi iau bățul din mână și să-l frâng de genunchi. E cel mai mare coșmar al meu. Un simplu obiect reușește să mă facă să mă înfior de groază și nici măcar nu e cel mai strălucit pe care îl are. Cel din mâna tatălui meu e jerpelit și pe punctul de a se rupe la cât de des m-a lovit cu el, însă doare la fel de tare ca prima dată.

— Te-am întrebat unde ai fost, hârâie enervat, poziționându-se în fața mea.

Înghit în sec, evitând să-l privesc în ochi. E un monstru și nu e pentru prima oară când ajung la concluzia asta. De-a lungul anilor și-a făcut obiceiul să mă chinuie în toate felurile.

— Ți-am spus deja. Am fost la Heather să învățăm!

Înfuriat, mă lovește din nou, de data asta peste braț, făcându-mă să gem de durere. Tentația de a fugi spre ușă e atât de mare, încât abia rezist. Știu că, dacă aș face-o, doar aș înrăutăți situația. Nu există gaură din care să nu mă poată scoate și pedepsi aspru.

În plus, unde aș putea să mă duc? Am doar șai-sprezece ani și a trecut timpul în care speram că mă voi trezi a doua zi cu alți părinți.

— Nu mă minți, Elena! zbiară la mine, în timp ce eu izbucnesc în plâns, tremurând cu putere în fața lui. Mai bine ai spune adevărul! Cu cine ai fost?

— Cu Heather!

A treia lovitură vine peste coapse și sunt nevoită să-mi mușc limba, ca să-mi reprim un alt geamăt. Hohotesc mai tare, deși știu că nu o să se oprească. Cu toate că nu îi spun nimic altceva, decât adevărul, știu că nu o să mă creadă niciodată.

— Ești o târfă! îmi spune printre dinți. Ești de toată jena! Ne faci familia de răs! Tot orașul o să afle că fiica noastră e mai ușoară decât o prostituată și toți vor râde de noi. Toți!

— N-am făcut nimic.

Bățul lui lung și subțire mă lovește din nou peste spate, făcându-mă să țip. Usturimea pe care o simt e sfâșietoare că aproape cad în genunchi. Și nu se oprește. Odată pornit, cu greu o să-l mai lase jos. Oricât de tare aş ajunge să țip sau să plâng, loviturile continuă să vină și sunt de neoprit. E doar o chestiune de timp până când trupul îmi amorțește și nu mai simt nimic.

Cum să-i spun să se oprească? Nici când mă vede la podea, întinsă peste parchetul livingului, nu încetează. Mârâind ca un animal turbat, năvălește peste mine cu toată forța. Mi-e frică să deschid gura. Nu pot să deschid gura și să-i cer să se oprească.

Și, cu toate că mi-e frică de el, simt cum furia începe să clocotească în mine, dorind să iasă afară. Devin ca un vulcan gata să erupă și știu că, dacă nu lovesc la rândul meu ceva, o să mă întorc împotriva lui și o să fac ceea ce ar fi trebuit să fac de la bun început: să-l omor.

Când, într-un final, lasă bățul să-i cadă din mâini, trupul meu e în întregime îndurerat. Nici măcar nu mai opun rezistență când mă agață de un braț și mă ridică, continuând să arunce asupra mea cuvinte jignitoare și veninoase, cu care să umple golul până la debaraua de pe coridor, unde mă aruncă așa cum obișnuiește de fiecare dată când e prea obosit să mă mai lovească.

— Gândește-te bine la ce ai făcut! Astăzi nu primești cină!

Apoi trânteste ușa.

Tresar, ieșind din visare la o altă realitate. Ochii albaștri ai lui Micha mă urmăresc cu interes și curiozitate, așteptând să reacționez în vreun fel, însă ce nu știe el e că prezența lui a încetat de ceva timp să mă mai ia pe nepregătite.

În ultimele două zile și-a făcut un obicei în a mă verifica, el fiind singurul care a avut curajul de a trece pragul dormitorului lui Keith, în afară de doctoriță, după toată treaba cu dulapul de sub scări, de unde am ieșit mai mult moartă, decât vie. Spaima pe care am tras-o mi-a întrerupt firul cu propria conștiință și, ulterior, am aflat că am suferit cel mai mare atac de panică din toate timpurile, inclusiv din nenumăratele pe care le-am avut. După spusele bărbatului blond din fața mea, am fost destul de aproape de a avea un atac de cord adevărat și am băgat în sperieți pe toată lumea.

— Ai visat urât? mă întreabă, văzând în ochii lui speranța că, de data asta, o să-i și răspund.

Credeam că s-a învățat minte deja. Nu mă simt în stare să-i vorbesc lui sau oricui. Sunt prea goală și lipsită de vlagă și parcă aș dormi în continuare.

— Mai ai de gând să zaci aici sau cobori, în sfârșit, din pat? vrea să știe, ochii lui devenind și mai curioși. N-ai mâncat nimic.

Mă uit lung la el, simțindu-mi pleoapele cum vor să se închidă la loc, deși au stat închise toată ziua. Ultima oară când am deschis ochii era încă lumină afară. Acum, însă, seara pare să se fi lăsat de ceva timp și singurul lucru care luminează dormitorul este veioza de pe partea dreaptă a patului, unde sunt întinsă.

Nu, n-am de gând să cobor de aici. Nu sunt pregătită deloc să dau ochii cu cel din cauza căruia am ajuns în situația în care să nu mai știu încotro mi-a luat-o inima, cu cel care m-a trecut prin cel mai mare coșmar al meu doar pentru a-mi demonstra cine e mai puternic.

Oftează când vede că n-am de gând să-i ofer vreun răspuns. Își lasă capul să-i cadă în față și privește câteva clipe podeaua de sub picioarele lui, părând să se gândească la ceva.

— Am vorbit cu el, mă informează dintr-odată. Uite, în pofida a ceea ce crezi despre noi acum, nu suntem animale, iar Keith e conștient că a întrecut o limită pe care nu avem voie s-o trecem. Avem niște reguli pe care nu le încălcăm niciodată, iar el... La naiba! blestemă iritat. Totul e dificil când vine vorba despre voi doi. Ceea ce s-a întâmplat în ziua aceea, nu o să se mai întâmple. Îți promit!

Îl ascult dezinteresată, sperând în sinea mea că o să plece curând.

— Deși știa despre claustrofobia ta, nu se aștepta să fie chiar așa gravă, argumentează. De fapt, niciunul

dintre noi nu ne așteptam. Are regrete acum. Oricum, mereu ai avut problema asta?

Răspunsul e simplu: nu. Până să fiu încuiată de nenumărate ori în încăperea aceea minusculă și cu miros de înălbitor, din casa în care am copilărit, obișnuiam să prefer locurile înghesuite. Apoi acestea s-au transformat încet în cea mai crudă pedeapsă pe care o puteam primi, când eram uitată acolo cu orele, până simțeam cum îmi amorțesc picioarele. Eliberarea devenise o răsplată pentru fiecare lucru pe care îl făceam corect și nu erau multe. Am ajuns la un moment dat să stau mai mult acolo, decât în oricare altă parte a casei, în special când părinții mei s-au transformat în persoane aproape imposibil de mulțumit.

Și, până când Keith m-a vârat în camera aceea mică de sub scări, ce servește în mod normal drept dulap, credeam că am scăpat de asta. Credeam că sunt liberă.

M-am înșelat, evident. Undeva, în adâncul meu, m-am bucurat când m-am trezit aici, pe insulă. M-am bucurat că am scăpat de furia constantă a tatălui meu și de nemulțumirea veșnică a mamei. Nu mi-am dat seama că, de fapt, am dat peste ceva mai periculos.

— Rahat! înjură Micha din nou, enervat. Ok, schimbăm foaia!

Când mă aștept mai puțin, mă răstoarnă pe spate și își strecoară brațele sub trupul meu moale, ridicându-mă de pe saltea cu ușurință, de parcă n-aș cântări mare lucru pentru el. Iar eu nu înțeleg de ce face asta. Ar trebui să fie de partea lui, nu de partea mea.

Cu o expresie relaxată, pornește cu mine spre ușa dormitorului, apoi se oprește pe coridor ca să mă

lase pe propriile picioare. În schimb, mă prinde de mână și mă trage după el spre scări, lăsându-mă să mă împleticesc în urma sa fără forță. Nu prea îmi dă de ales. În pofida faptului că se poate observa că nu sunt în stare să particip la asta, Micha coboară scările și mă conduce spre terasa din spate.

Prin ușile glisante din sticlă îi văd pe toți la masă, Keith ocupând locul de onoare din capul acesteia. Și, deși îl văd pentru prima oară de la scena cu dulapul, mă simt prea pustiiată ca să mai am ceva și pentru el, nici furie și nici dragoste. Poate doar că nu am suficientă putere pentru a mă opune lui Micha, ca să mă întorc în pat.

Aerul serii mă înfioară din prima clipă în care calc afară. O briză ușoară pătrunde prin pijamalele din satin cu care sunt îmbrăcată, formată din pantaloni scurți și maiou cu bretele subțiri, făcându-mă să tremur până în dreptul mesei, unde mă așez cu o bufnitură incontrolabilă pe scaun, în fața unei farfurii cu creveți în sos de vin roșu.

— Avem companie în seara asta, îi informează Micha pe ceilalți, pe un ton amuzat, așezându-se în dreapta mea. N-a vrut să vină, dar nu prea a fost după ea.

— Ești în regulă, Ellie? mă întreabă Ryder curios, iar eu îmi ridic derutată ochii spre el.

Ce-i pasă? Cu ceva timp în urmă, a vrut la rândul lui să-mi aplice o corecție din cauza gurii mele slobode.

— Nu o să vorbească cu tine, dacă la asta te aștepți, replică tot blondul de lângă mine. Nici cu mine nu vorbește.

Ryder doar îl privește scurt, înainte să mă fixeze cu ochii lui căprui și să mă studieze cu intensitate, de parcă ar vrea să ghicească ce se află în mintea mea.

— Uite, înțeleg că, ceea ce s-a întâmplat în dulapul ăla te-a speriat de moarte, indiferent ce naiba a fost, dar e cazul să-ți revii în fire. Mănâncă ceva, mă sfătuiește.

Un oftat neașteptat vine din stânga mea și devin brusc conștientă de prezența lui.

— Las-o în pace, îi cere Keith sec.

Cu coada ochiului îl văd sorbind din paharul lui cu whisky. Asemeni mie, nu pare să se fi atins de mâncare în seara asta și nici nu cred că are de gând s-o facă. În schimb, simt tensiunea puternică pe care o emană. Aproape mă face să tușesc.

E clar că în seara asta nu e în apele lui. Orice i s-ar fi întâmplat, în seara asta nu e Keith cel relaxat. Deși nu ne atingem, pot să-i ghicesc încordarea și nemulțumirea față de orice nu-i dă pace acum. E ca o atmosferă stranie ce plutește pe lângă el ca mireasma unui parfum.

Bea prea mult. Gândește prea mult. Ochii lui răătăcesc pe deasupra mesei, goi. Am impresia că e deja beat, dacă nu cumva e pe punctul de a se îmbăta.

— În regulă, mormăie Ryder, oftând. Atunci, aș vrea să vorbim despre Angel.

— Ce ar mai fi de vorbit? vrea el să știe, întrebând din complezență.

Judecând după atitudinea delăsătoare pe care o are, mă îndoiesc că îi pasă acum de Angel. Nici măcar nu se uită la Ryder când întreabă. Ochii lui verzi

continuă să rătăcească în gol, lăsându-mi mie ocazia de a-l pândi printre gene cât de lung îmi doresc.

— Vreau să o scoatem din licitație, i-o trântește șatenul pe un ton hotărât, menit să-l convingă pe Keith de același lucru.

Privirea mi se întoarce spre ceilalți, observându-i oprindu-se din mâncat în același timp, special ca să se holbeze la bărbatul din capul celălalt al mesei.

— Glumești, nu? îl întreabă Deke, răgușit. Cum adică să o scoatem din licitație?

— Vorbește prostii, își dă Trent cu părerea, relaxat. Ori s-a îmbătat, ori fetița aceea i-a băgat ceva în cap.

— Vorbesc serios, le-o retează Ryder sec. În plus, nu sunt atât de idiot, încât să mă las manipulat de o fată de optsprezece ani, Trent. Ce naiba e în neregulă cu tine?

— Ce e în neregulă cu mine? pufnește acesta, fluturând din mână cu aroganță. Mai bine te-ai întreba ce e în neregulă cu tine. Angel e aici special pentru licitație! Nu o vom lăsa să iasă pe ușa din față, pur și simplu!

— Sfinte! oftează Micha, lăsând tacâmurile pe marginea farfuriei, ca să-și maseze baza nasului.

Vestea că Ryder vrea s-o scoată pe Angel de la licitație reușește să-i agite pe toți, mai puțin pe Keith. Acesta e în continuare prea absent ca să participe la dezbatere sau prea interesat de paharul său, ca să mai dea atenție altcuiva.

— Nu, e clar, mormăie Deke mai mult pentru el. S-a țicnit toată lumea!

— Nu mă aștept să o lăsați să iasă pe ușa din față, mârâie Ryder, iritat, aplecându-se ușor peste masă și privind-și prietenii tăios. Vreau doar să iasă din schemă.

— Și ce se va întâmpla cu ea după încheierea sezonului? îl întreabă Trent, încruntat. O s-o iei cu tine?

Șatenul se gândește preț de câteva clipe, înainte să ridice lent din umeri.

— Posibil. Încă nu m-am gândit la asta.

— De când facem lucrurile astfel? vrea Micha să știe, intervenind în discuție pentru prima oară. Asta nu e o joacă de copii!

— Bine.

Răspunsul lui Keith vine pe neașteptate, iar toți muțesc ca la comandă și se întorc vijelios spre el, șocați. Până și pe mine mă ia pe nepregătite, deși nu particip cu adevărat la dezbaterea care ar putea să-i schimbe viața lui Angel.

În orice caz, după reacțiile lor, pot doar să bănuiesc că e pentru prima oară în istoria afacerii lor, când se întâmplă asta, iar reacțiile sunt pe măsură.

— Bine? îl întreabă Ryder, vizibil confuz.

— Nu mă face să repet, amice, îi cere brunetul, nonșalant.

— Ce dracu, Keith?! se răstește Trent, enervat. Una este să vorbim despre Ellie și alta este să vorbim despre una dintre ele!

Aducerea mea în discuție îl face pe Keith să revină cu mintea la masă, iar ochii i se întorc spre bărbatul aflat la un scaun distanță de el.

— Să vorbim despre Ellie? se încruntă, parcă nevenindu-i să creadă că a spus asta. Ellie nici măcar n-a

fost în plan, așa că nu avem ce naiba să vorbim despre ea! Spre deosebire de Angel sau oricare altă slăbănoagă afurisită din casa aia, Ellie n-a fost niciodată de vânzare! Ai înțeles?

Trent se uită la el scandalizat, în timp ce eu încerc să asimilez ceea ce tocmai a rostit. Încă de când m-a adus pe insulă, mi-a dat de înțeles că, după ce va stoarce viața din mine, mă va da celui care oferă mai mult pe mine. Acum, însă, aflu că niciodată n-am fost în planurile lor. În planul lui. Nu m-a adus pentru a mă vinde mai departe, ci pentru a mă păstra.

Nu știu ce să simt în legătură cu asta. După tot ce mi-a făcut și după ce am aflat câte mai e în stare să facă, nu mă simt nici măcar cu o idee mai ușurată. Probabil pentru că, în mintea mea, consider că aș scăpa mai ușor dacă m-ar oferi chiar și gratis unui străin.

— Dacă Ellie n-a fost niciodată în plan, atunci de ce e aici? Întrebă Deke printre dinți, vizibil enervat de conversația asta bulversantă.

— Credeam că e suficient de clar, mârâie brunetul. Pentru mine! E aici pentru mine.

Pufnetul lui Trent se transformă în hohote batjocoritoare de râs și toți ajung să se uite la el, nedumeriți.

— Asta sigur e o glumă proastă, replică amuzat. Tu nu vezi că fata asta te urăște de moarte?

Acesta face semn din mână spre mine, mutând atenția tuturor asupra mea, dar singurul lucru pe care îl văd este privirea greu de descifrat cu care Keith mă sfredelește.

— Ai avut tu grijă să o faci să te urască, mai ales când ai început s-o legi și s-o pedepsești încă de când a pus piciorul pe insulă, apoi ai închis-o ca pe un animal

și săraca aproape și-a dat duhul acolo! Uită-te doar puțin la ea!

Se uită. Prea intens, așa spune. Doar uitându-se la mine, simt cum sângele mi se pune în mișcare tot mai repede și urcă vijelios în obraji, colorându-i.

— Nu știi care e planul, Keith, dar comportamentul tău din seara asta mă face să cred că nu asta îți doreai să obții de la ea, adaugă Trent zeflemitor, căutând intenționat să-l umilească.

Trântindu-și paharul pe masă, Keith își trece mâinile peste față și oftează prelung, evitând să mai spună ceva. Până și Trent se oprește din a arunca cu replici menite să-l irite când observă pe fața lui ceva ce eu una n-am mai văzut. Când își lasă mâinile să cadă și una să alunece pe suprafața mesei, să străbată distanța dintre noi și s-o cuprindă pe a mea, ochii săi verzi sunt plini de o strălucire suspectă, iar chipul îi este străbătut de o emoție pe care o socotesc drept descumpănire și înfrângere. Îmi simt inima urcându-mi în gât, acolo unde începe să bată înnebunită. Niciodată nu m-a mai privit astfel, atât de blând și, totodată, atât de... disperat. Orice i-ar trece prin cap, pare să-l întoarcă pe dos.

Înghițind în sec, îmi aplec privirea spre mâna lui, care o acoperă pe a mea și îmi mângâie lin degetele, cât se gândește intens la ceva ce nu pot ghici nici cu toată străduința din lume. De data asta, nimic de pe fața lui nu trădează ceea ce are în minte.

Ce vrea de la mine? Nu e evident că deja mi-a luat totul? Ce mai vrea? Mă uit la el cu aceeași disperare, simțind cum în piept începe să încolțească o bombă și se face tot mai mare, pe măsură ce el nu mă mai scapă. Îmi privește fața pe de-a-ntregul, buzele, apoi se uită

adânc în ochii mei și oftează. Pentru el nu pare să conteze că ceilalți își continuă cina, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Jordan, murmură la un moment dat, întorcându-și capul spre bărbatul din dreptul intrării.

Acesta se apropie de noi. Ceva în mine tremură, apoi se frânge. Presimt că urmează ceva ce nu o să-mi placă, dar Keith nu se mai uită la mine. Ochii lui sunt acum pe Jordan, iar degetele i se strâng în jurul mâinii mele cu putere.

— Pregătește elicopterul, îi cere hotărât.

Mâna i se retrage inopinat și sunt imediat tentată să o reapuc, dorindu-mi să mă agăț de ea. Nu-mi place deloc senzația pe care o lasă în urmă, de goliciune și expunere și nu ezit să-mi înfig ochii în el, bulversată.

Ce vrea să facă? Cuprinsă de panică, mă uit și la ceilalți, însă nici ei nu arată de parcă ar înțelege ceva din asta. Atât Trent, cât și Deke, Micha și Ryder îl urmăresc pe Keith încruntați și mai mult decât curioși să afle la rândul lor ce urmează să se întâmple.

— De ce? îl întreabă Jordan, confuz.

Apoi înțeleg. Când atenția lui se întoarce asupra mea, înțeleg ce vrea să facă și nu știu dacă să mă simt ușurată de asta sau să mă simt trădată. Cert e că ochii mi se blochează în privirea lui sfredelitoare și nu mai sunt capabilă s-o mut de acolo, nici când Keith îmi confirmă bănuiala cu voce tare, spunând cât se poate de clar:

— Ellie se întoarce acasă.

Capitolul 26

O liniște ciudată se așterne peste cei aflați la masă. Toți șase îl privim pe Keith plini de confuzie, însă el se uită doar la mine, parcă așteptând să reacționez în vreun fel.

Cum adică mă întorc acasă? După ce mi-a spus că nu voi mai pleca niciodată de aici, vestea că mă eliberează, pur și simplu, vine ca o palmă peste față. Ce s-a întâmplat cu codul lor? Cu afacerea lor? Cât de mare e riscul pe care vrea să și-l asume, doar ca să mă scoată din ecuație? Probabil e uriaș, dar nu-l văd prea îngrijorat de asta. Cu toate că aș putea să spun totul, de îndată ce mă întorc în America, pare într-adevăr pregătit să-mi dea drumul.

Iar eu mă trezesc năucită. Nu credeam că astfel o să meargă lucrurile. Când am fost răpită din baia unui cinematograful, mă așteptam să mi se întâmple lucruri oribile. Ba chiar în momentul în care am deschis ochii și mi-am dat seama cum stau lucrurile, m-am pregătit intens să rezist, oricât de dure aveau să devină. N-am avut nici cea mai mică idee că, după ce Keith m-a vârat în Eden ca să mă pedepsească pentru tot ce i-am făcut Ameliei, o să vină și clipa asta.

— Keith, mormăie Ryder calm, lăsându-și tacâmurile pe masă. Ce înseamnă asta?

— Mai clar decât atât nu pot să fiu, îi răspunde brunetul prompt. Înțeleg că sunteți surprinși...

— Surprinși? Îl întrerupe Trent pe un ton ironic, uitându-se la el revoltat. Cred că, înainte să iei o decizie așa drastică, ar trebui să te consulți cu noi. E vorba despre siguranța tuturor.

Bineînțeles că își face griji pentru asta. Niciunul dintre ei nu poate garanta că nu voi face tot posibilul să le distrug afacerea. Până la urmă, asta ar fi primul lucru pe care l-ar face o persoană a cărei libertate a fost privată de niște străini. Nu contează că, în loc de celule răcoroase și lanțuri care să ne facă să ne simțim cu adevărat prizoniere și la mila lor, am primit cu totul altceva.

Și toți își fac griji pentru siguranța lor, mai puțin Keith. El pare convins că nu voi face nimic care să-i trădeze, că nu voi spune nimic. Parcă ar ști exact ce se află în mintea mea, pentru că are perfectă dreptate. Dacă, prin absurd, chiar voi fi eliberată, insula asta și toți cei aflați aici vor înceta să mai existe.

— Nu o să se întâmple nimic, replică el, relaxat, sprijinindu-se de spătarul scaunului său din bambus.

Ceilalți îl privesc tot mai revoltați, în timp ce eu înghit ușor în sec, pândindu-l printre gene și prin părul răsfirat de briză. Mă copleșește, deși asta nu înseamnă neapărat că ar avea încredere în mine.

— Pot să știu și eu de ce vrei să faci asta?! Întreabă Deke, ofticat. Regulile sunt simple, Keith! Nimeni nu pleacă de pe insulă până la licitație! Nimeni nu e eliberat, indiferent de circumstanțe! De ce vrei să riști totul pentru o femeie?

Deși se uită numai și numai la el, sperând la un răspuns pentru dilema lui, Keith nu mai e dispus să le explice de ce a luat o decizie neașteptată și debusolantă.

Se ridică de la masă și îl privește pe Jordan pentru o clipă, înainte să-i spună un „fă ce ți-am cerut” și să intre în vilă.

Rămasă singură în prezența celor patru bărbați nervoși, care presimt că sunt pe punctul de a se certa între ei așa cum n-au mai făcut-o niciodată, ajung să mă simt ca o oaie într-o haită de lupi gata să mă sfășie ca să afle motivul pentru care Keith își dorește să mă lase să plec. Nici nu vreau să știu ce e în mintea lor acum, chiar dacă am o bănuială. Nu ar fi singurii care ar crede că m-am folosit de seducție ca să-mi obțin eliberarea.

Și așa cum am prezis, e doar o chestiune de timp până se iau la ceartă zgomotos, fiecare aducând acuze și argumente împotriva hotărârii lui și împotriva mea. Nici nu se putea să fie mai previzibil decât atât. Mă aplec spre Micha și îi șoptesc la ureche, apoi nu mai rămân să-i ascult. Curioasă și nervoasă în aceeași măsură, mă ridic de la masă înainte ca unul dintre ei să-și îndrepte furia asupra mea și pornesc grăbită spre ușile glisante din sticlă.

— Ce joc murdar mai e și ăsta?! zbir.

Keith se oprește la baza scărilor și se întoarce domol spre mine, având acum o expresie nedumerită. Mă apropii vijelios de el, gata să-l chestionez. Nu-mi dau seama de ce, dar nu sunt pregătită să accept ideea că urmează să fiu eliberată.

— Nu e vorba despre niciun joc, Elena.

Încruntându-mă urât, îl privesc și mai oftată. De când îmi spune pe întregul nume? Înțeleg că știe totul despre mine, inclusiv întregul nume, dar e pentru prima oară când îl rostește și tot ce pot spune este că

niciodată n-a semănat cu tatăl meu, decât acum. Cei doi parcă ar fi făcuți din același aluat.

— Nu-mi spune Elena! îl avertizez. Și sigur e un joc bolnav de-al tău, în care vrei să mă faci să sper că, în sfârșit, mă întorc acasă, dar află un lucru, amice. Prefer să mă omori, decât să mă întorc acolo! Dacă vrei să scapi de mine, n-ai decât să găsești o altă modalitate prin care s-o faci.

Îmi închei tirada împungându-l cu degetul în piept, ca să vadă cât de hotărâtă sunt în privința asta. Trebuie neapărat să găsească o altă soluție, pentru că n-am de gând să plec de aici așa ușor. Nu-mi poate face asta.

Cu forța am fost vârată în lumea lui și am făcut tot posibilul să-mi găsesc un loc. Acum tot cu forța o să fie nevoie să mă scoată, pentru că nicăieri nu m-am simțit mai bine și mai liberă cum mă simt printre tonurile lui întunecate. Violența și încercările lui nenumărate de a mă face să mă supun sunt metodele perfecte prin care să-mi exorcizeze niște demoni de care n-am reușit niciodată să scap.

Dacă vrea să mă bată cu cravașa, să o facă. Nu poate să doară mai tare decât joarda tatei. De fapt, Keith nu-mi poate face nimic care să pară mai rău decât tot ce-mi poate face el, dacă mă întorc. Probabil că, să fiu răpită seara, dintr-o baie, a fost cel mai bun lucru care mi se putea întâmpla și bărbatul din fața mea habar nu are. Se uită lung la mine, având o expresie tâmpă, ca și când n-ar înțelege de ce nu-mi doresc să plec, ca și când n-ar ști că m-a salvat, nu m-a răpus. E a naibii de enervantă și nu mai am răbdare să rămân în fața lui și

să-l privesc. Apucându-l strâns de încheietura mâinii stângi, îl trag afară din vilă.

Dacă nu înțelege, ei bine... atunci o să-i arăt.

Drumul spre Eden îl parcurgem în tăcere, fiecare pierdut în propriile gânduri și nedumerire. Keith merge în liniște în urma mea, evitând să pună întrebări despre motivul pentru care îl aduc aici, în partea asta întunecată de insulă, unde grădina e ascunsă aproape în întregime de vegetație.

E incredibil cât de dor mi-a fost să intru în sera de sticlă, cu el. M-am atașat de locul ăsta într-un mod pe care n-aș fi niciodată în stare să-l descriu. Îmi oferă sentimentul de libertate. E ca și când plămâinii mei ar reuși, în sfârșit, să respire în voie.

Miroase proaspăt. Ca o zi de vară, petrecută în mijlocul unui munte.

— Ellie, ce facem aici? mă întrebă într-un final.

Mă opresc din mers abia când ajungem în dreptul crucii Sf. Andrei și îi eliberez mâna, întorcându-mă cu spatele la ea. Sub ochii lui curioși, mă poziționez înaintea ei și întind fiecare braț spre fiecare curea, apoi îi cer scurt:

— Leagă-mă.

Și aștept. Inspir adânc și aștept emoționată să se apropie și să-mi lege fiecare încheietură cu curelele ajustabile din piele, însă Keith nici măcar nu se clintește. Stă la doar doi pași distanță de mine și de cruce și mă privește puțin mirat, având sprâncenele arcuite în semn de confuzie.

— Haide! insist.

— Nu, mă refuză. Nu-mi dau seama ce vrei să demonstrezi cu asta, Ellie, dar îmi pierd timpul aici. Nu o să te leg.

Aș minți dacă aș spune că nu mă așteptam la asta. În seara asta am văzut unele schimbări la el, schimbări pozitive. Nu-l mai văd la fel de dispus să mă lege și să mă pedepsească, așa cum era altădată.

— Mai bine lași prostiile și ne întoarcem. Elicopterul poate să fie gata în orice clipă să te ducă acasă.

— Nu vreau să merg acasă, îl informez calmă, umezindu-mi buzele în grabă cu limba. Știu că hotărârea asta are legătură cu dulapul de sub scări și cu ceea ce mi s-a întâmplat. Te-ai speriat.

— Normal că m-am speriat! strigă deodată, făcându-mă să tresar. Când te-am scos de-acolo, te-am scos mai mult moartă, decât vie! Refuz să mai asist vreodată la așa ceva, în special când e vorba despre tine.

— Nu aveai de unde să știi că frica mea e atât de mare, încât să fac un atac de panică, argumentez.

Keith își mărește ochii, revoltat, căpătând o expresie criminală.

— Nu-mi căuta scuze, Ellie! mă avertizează energic, îndreptând un deget spre mine. Știam că ți-e frică de spațiile închise. Te-am băgat acolo cu bună știință!

Deschid gura să-i caut o altă scuză pentru ceea ce mi-a făcut, însă acesta mi-o retează instantaneu, înainte să apuc să rostesc ceva, când ridică degetul spre mine drept amenințare, trântindu-mi și o privire pe măsură.

Adevărul este că niciodată nu l-am văzut așa întors pe dos și revoltat pe el însuși. Credeam că el nu e în stare să aibă regrete, dar acum regretă amarnic că m-a închis acolo.

— Poți spune orice, dar află că nu o să mă răzgâdesc. Contrar a tot ce am spus încă de când te-am adus aici, nu vreau să te mai rănesc. Dacă rămâi, o să te distrug.

— Nu înțelegi? Îl întreb cu un chicot. Nu-mi poți face niciun rău prin care să nu fi trecut deja. Nu există pe insula asta loc în care să mă închizi sau lucru de care să mă legi și să simt că poți fii mai crud, pentru că tatăl meu e de un milion de ori mai crud ca tine.

— Tu ești cea care nu înțelege nimic, Elena!

Îmi las brațele să-mi cadă pe lângă corp, luată prin surprindere de tonul cu care îmi urlă în față, frustrat. Chipul lui se înroșește de furie și din instinct mă lipesc de cruce când face inconștient un pas spre mine.

Poate că nu înțeleg unde vrea să ajungă cu asta, dar nici el nu înțelege că nu mă tem de el. Probabil sunt deja prea nebună să mai am șanse de vindecare, căci nu vreau să plec.

Și mai cred că îmi spune Elena pentru că vrea, în mintea lui, să se îndepărteze de mine.

— Nu te-am luat din sânul familiei tale și al prietenilor ca să te iubesc, ci să te strivesc! Și o s-o fac, mă asigură. O să te strivesc, într-un fel sau altul, cu intenție sau nu. Nu știu să fiu bun, Ellie. Dacă rămâi, nici tu nu o să mai fii în stare să te recunoști. Și aici nu vorbim despre părinții tăi, despre ce ți-au făcut sau despre tine, ci despre mine. *Eu* nu sunt capabil să mă opresc. O să fie doar o chestiune de timp până o să fac ceva necugetat și o să te omor.

Mai face un pas spre mine și îmi cuprinde fața în palme, ridicând-o spre el. Icnesc, dar nu pentru că acum ar fi reușit să mă sperie, ci pentru că nu mă așteptam să fie sincer cu mine.

— Înțelegi acum? mă întreabă printre dinți. Chiar dacă nu-mi doresc, o să fac ceva la un moment dat și o să te omor. Nu vreau să mori!

Și văd în ochii lui cât de convins este de asta, mai ales când mă scutură frustrat, ca și când ar încerca să mi-o bage în cap cu forța. Mă înspăimântă puțin cu câtă putere pare să creadă că, într-adevăr, o să mă omoare.

— Nu am încredere în oameni, Ellie, îmi spune cu o idee mai calm, lipindu-și fruntea de a mea. Nu am încredere nici măcar în prietenii mei, deși am crescut împreună. Așadar, cum aș putea să am încredere într-o făptură ca tine? Mă aștept oricând să faci ceva greșit, care să mă scoată din miști atât de tare, încât să nu mai fiu în stare să mă controlez. O singură palmă dacă ți-aș da și n-aș mai fi capabil să mă opresc până nu te fac să regreti că ai făcut-o. Nu vreau să te mai rănesc.

Gura lui mi-o zdrobește pe a mea într-un sărut apăsător, iar palmele îmi strâng mai tare obrajii deja striviți. Cu greu mă lasă să asimilez ceea ce-mi spune, ca să-mi dau seama cât de puternice sunt sentimentele lui pentru mine. Probabil nici nu se compară cu ale mele, deși sunt gata oricând să afirm cu voce tare sau în gând că îl iubesc. Îl iubesc cu forță, ca o persoană nebună care, în pofida avertismentelor sale nesfârșite, îi îmbrățișează propria nebunie. Niciodată nu m-am simțit mai vie cum m-am simțit în momentul în care m-am aruncat în întunericul lui și l-am acceptat pe tot, fără teamă.

Cum se așteaptă ca acum să mai pot pleca? El nu mă îngrozește, ci mă face să-l doresc cu ardoare.

— De aceea suntem aici, replic cu greu, printre gâfâieli sonore, când Keith se retrage pentru o clipă. Dacă vrei să mă pedepsești, fă-o aici, în Eden. Nu mă mai închide acolo. Arată-mi disciplina pe care o vrei. Învață-mă, dacă e nevoie, dar nu o să te las niciodată să mă părăsești.

Cuvintele îmi ies pe gură cu inflexiuni și ochii mi se umplu de lacrimi. Emoțiile mele sunt prea intense ca să le pot stăpâni. Doar gândul că are în plan să mă urce într-un elicopter care să mă ducă departe de el, doare al dracului de tare, mai tare decât ar dura să mă bată din nou cu cravașa lui.

— Ai înțeles, rege dement ce ești?! mârâi, cu maxilarul încordat și tremurând toată. Nu te las să te descotorosești astfel de mine! Nu mai sunt prizoniera ta și nici una dintre celelalte nu sunt. Sunt iubita ta! Sunt regina ta!

Îl înșfac de cap când anticipez că vrea să se tragă înapoi. Cu ambele mâini îl forțez să vină mai aproape și îmi adâncesc degetele în părul lui, la ceafă, strângându-l furioasă în pumni, înainte să-i strig în față:

— Sunt regina ta!

Aproape cad din picioare când mă atacă pe neașteptate, gura sa năpustindu-se spre a mea ca nebuna. Mă înșfacă atât cu buzele, cât și cu dinții, mușcând feroce tot ce-i iese în cale, până la sângerare. Simt gustul metalic din gură, ce se împrăștie pe limbă ca veninul și înghit icnetul pe care-l scot în momentul în care mă izbește de cruce cu putere, parcă vrând să mă rupă în două.

Apoi îmi prinde părul cu o mână și cu cealaltă bărbia, trăgându-mi capul pe spate.

— Nu te mai juca cu mine, Ellie! mârâie nervos. În noaptea asta o să pleci cât mai departe posibil și punct!

O forță îl smulge brusc din fața mea, obligându-l să mă elibereze. Micha se înființează de nicăieri și îi prinde din spate gâtul cu brațul într-o tehnică de auto-apărare ce îl blochează pe Keith cu totul, nelăsându-i deloc ocazia să se protejeze. Îl urmăresc speriată cum se agață cu ambele mâini de antebrațul prietenului său și încearcă în zadar să se elibereze, pe măsură ce fața lui capătă o culoare din ce în ce mai stranie.

— Nu-l omorî, la naiba! îi cer lui Micha, iritată.

Însă acesta e prea ocupat să-l strângă pe Keith în brațe, până când leșină și se lasă moale pe picioare. Mârâind, blondul îl ridică cu greu, înainte să se scurgă pe alee, și îl târăște până în colțul grădinii și în dreptul patului de exterior. Aproape că mi-e milă de iubitul meu acum adormit, care atârnă inert în mâinile prietenului său și, mai nou, aliatul meu.

Nu credeam că o să am vreodată ocazia să-l văd astfel. Un munte de om ce acum doarme ca un copil mic în grădina pe care a construit-o special pentru a mă tortura pe mine. Nu credeam nici că voi avea vreodată oportunitatea de a-l lega eu pe el. Imediat ce Micha îl pune pe saltea și îmi întinde fâșia de material dur pe care cel mai probabil a luat-o din dormitorul lui Keith, îi strâng cu putere încheietura mâinii stângi și i-o leg fedeleș de tăblia modernă a patului, profitând la maximum de ideea de a folosi totul împotriva lui.

— Încă nu-mi vine să cred că m-ai convins să fac asta, bombăne Micha în spatele meu, stând în picioare

lângă pat. Ești sigură că vrei să-i legi doar o mână? Dacă nebunul ăsta scapă, o să fie vai de tine!

— Nu o să-mi facă nimic, spun convinsă, trecându-mi ușor degetele peste chipul lui superb și acum liniștit.

Nu de multe ori l-am văzut dormind. S-a întâmplat doar de două ori să adoarmă în zilele pe care le-am petrecut în Eden, însă nu am avut ocazia să-l privesc în toată splendoarea lui. Epuizarea fizică și psihică pe care o simțeam atunci nu-mi lăsa cine știe ce timp la dispoziție înainte să adorm și eu, iar el a refuzat vehement să-și împartă patul cu mine și în alte dăți. Parcă i-ar fi fost teamă de fiecare dată să se expună în fața mea vulnerabil.

— Nu fi atât de sigură, Ellie, mă atenționează Micha, făcându-mă să mă întorc spre el. Când o să se trezească, nu o să-i placă deloc. Nici măcar nu înțeleg de ce ai vrut asta.

Ei bine, nici nu mă aștept să înțeleagă, dar tot țin să i-o spun.

— Voia să mă trimită acasă.

— Așa, și? pufnește. Ar fi trebuit să profiți de asta și să fugi mâncând pământul. Asta ar face oricare dintre celelalte fete. Ce naiba e în neregulă cu tine?

Se uită insistent la mine, de parcă răspunsul la întrebarea lui mi-ar sta scris pe frunte. Cum mă așteptam, nu are cum să înțeleagă. Nimeni n-ar face-o.

— Uite, prefer să-l țin legat și să risc să scape și să-mi ia capul de pe umeri, decât să mă întorc. Nu ai idee ce m-ar putea aștepta acasă. Părinții mei nu sunt genul de oameni care ar răsufla ușurați dacă aş intra pe ușă, după zile întregi în care am fost dispărută, ci genul de persoane care m-ar lovi neîncetat, până le-aș

spune totul, inclusiv ce mi-ați dat să mănânc! Cu alte cuvinte, dacă vrei să vă protejez fundul ție și celorlalți, atunci mai bine te-ai asigura că rămân.

Acesta oftează, trecându-și o mână peste față și privindu-și încurcat prietenul.

— Ține minte! îmi spune. Am făcut asta doar pentru că nu sunt de acord cu decizia lui și că ar fi fost prea riscant să te lăsăm să pleci. N-am făcut-o pentru tine și pentru orice dracu se întâmplă între voi! Dacă vrei să vă sfâșiați reciproc, nu aveți decât, dar nimeni nu pleacă de pe insulă, nici măcar tu.

Încuviințez din cap, în semn că sunt de acord, apoi îl urmăresc cum se întoarce pe călcăie și pleacă, lăsându-mă singură cu el.

Nu știu cât timp trece de când Keith n-a mai mișcat și de când Micha a plecat, dar cert e că sunt pe punctul de a ațipi pe pieptul lui cald când acesta dă de înțeles că urmează să se trezească. Îl simt mișcându-se ușor sub obrazul meu și îmi ridic încet capul, întorcându-mi privirea spre el. Lumina slabă a felinarelor ce încadrează aleea și abia răzbate spre noi, cât și cea aruncată de luna plină aflată deasupra serei, mă ajută să-i disting încruntătura ușoară dintre sprâncene și încep, într-un final, să-mi fac griji de reacția pe care ar putea s-o aibă în momentul în care își va da seama ce am făcut.

Până la urmă, sunt exact ca el. Cu gura lui mi-a spus-o și probabil că nu a mai avut niciodată la fel de multă dreptate în legătură cu ceva. Chiar sunt exact ca el.

Gemând, pleoapele lui se zbat și știu deja că s-a trezit și că încearcă să-și amintească ce s-a întâmplat. Mă ridic deasupra lui cu o mișcare fluidă, cuprinzându-i

șoldurile între genunchi și aștept curioasă și emoționată ca ochii verzi și frumoși să se deschidă și să se fixeze pe fața mea, aflată la doar câțiva centimetri de a sa.

Și, când se întâmplă, furia din irisurile sale se stinge lent, lăsând în loc confuzie și un strop de blândețe pe care n-am mai văzut-o la el. Nu se uită la mine de parcă m-ar urî, ci de parcă m-ar iubi cu tot ce are mai bun.

— Ce se întâmplă? întrebă, încruntându-se și mai tare.

Trage de brațul legat și pufnește dintr-odată. După ce studiază în grabă fâșia de material cu care i-am strâns încheietura, privirea lui coboară înapoi pe mine, arătând din ce în ce mai uluit.

— Nu-ți ieși din minți, rege nebun, îi cer. Avem câteva lucruri de discutat și doar astfel aveai să mă ascuți. Doar în *grădina noastră* lucrurile sunt spuse pe nume, nu? Nu era corect să te folosești doar tu de ea, cum nu e corect nici să mă alungi din paradisul tău, odată ce m-ai lăsat să intru.

Maxilarul i se încordează, dând semne că urmează să se enerveze.

— Dar înainte de toate, vreau să-ți spun ceva, îl informez, înainte să apuce să deschidă gura.

Mă aplec și mai mult deasupra lui, iar părul îmi cade ca o perdea în jurul capului său, încadrându-i chipul astfel încât, tot ce îi mai rămâne de văzut, e chipul meu.

— Te iubesc, murmur aproape de buzele lui întredeschise, forțându-l să-mi înghită cuvintele, unul câte unul. Acum, arată-mi că mă iubești și tu și păstrează-mă sau ucide-mă. Alege!

Capitolul 27

Keith întinde cealaltă mână ca să desfacă legătura din jurul încheieturii, însă i-o prind la timp. Încă aplecată deasupra lui, o crucific de pat și îmi trec degetele printre ale sale, ținându-i-o departe de fâșia de material care îmi permite să dețin câtuși de puțin controlul. Și nu pare să-i placă. Acesta se uită fioros la mine, ochii lui verzi arzând de avertisment și încă ceva. Incitare?

— Nu e amuzant, Ellie, mormăie printre dinți. Grădina asta există ca să te țină pe tine legată, nu pe mine.

— Nu încerc să fiu amuzantă. Încerc să te fac să mă asculți.

— Ei bine, nu apreciez deloc metoda ta de a mă face să ascult, mărturisește. Ți-a fost Micha?

Când văd scânteia din ochii lui tot mai violenți, decid să nu-i ofer un răspuns la asta. Într-un fel sau altul, tot o să afle cine e cel care l-a trădat, deși n-a făcut-o în special pentru a mă ajuta pe mine.

— A fost Micha, nu-i așa? insistă.

— Te abați de la subiect, Keith, îl atenționez serioasă. Nu am venit aici să vorbim despre Micha.

— Nu, plescăie. Am venit aici să vorbim despre plecarea ta. Știi, Ellie, încep să nu te mai înțeleg deloc. Ai fost adusă pe insulă împotriva voinței tale, iar acum nu mai vrei să pleci? Oricare dintre celelalte fete ar fi mai mult decât dispuse să îți ia locul.

Îmi strâng buzele într-o linie dreaptă. Nu dezmint; probabil toate ar vrea să-mi ia locul din elicopterul ăla și să se întoarcă acasă, dar eu nu sunt celelalte.

— Te-ai gândit ce s-ar întâmpla dacă ai rămâne? mă întrebă curios, arcuindu-i sprâncenele. Există cineva acolo care abia așteaptă să pună mâna pe tine, care a măcelărit o fată doar ca să-ți trimită un avertisment, iar eu nu știu cine e. Cum să te protejez când eu nici măcar nu am idee cine vrea să-ți facă rău?

Mă încrunt, imediat ce înțeleg de unde până unde vine toată ideea cu eliberarea, când el mi-a promis că nu voi mai pleca niciodată de aici, apoi îmi îndrept spatele, continuând să-l privesc uluită.

— Vrei să mă eliberezi doar pentru a mă proteja?

Abia când o rostesc cu voce tare, îmi dau seama cât de... anormal sună. De când mă protejează el pe mine, oricum? Este măcar capabil de o astfel de dovadă de iubire?

Înainte să-i anticipez următoarea mișcare, mă răstoarnă de pe el și cad pe spate pe salteaua moale cu o bufnitură ușoară și un icnet aproape mut.

Habar nu am cum se eliberează, dar o face al naibii de repede. În următoarea secundă, ajunge între coapsele ce mi se desfac singure să-l cuprindă și îmi prinde ambele mâini, ridicându-le deasupra capului înainte să-și lase degetele să se strecoare între ale mele și să le strângă cu putere.

— Crezi că te-aș lăsa să pleci atât de simplu, dacă nu ar fi existat un motiv? mă întrebă apoi, pe un ton moale, privindu-mi cu intensitate gura expusă. Ellie, ultimul lucru pe care vreau să-l fac acum este să-ți

permit să te îndepărtezi, în special când am devenit dependent de tot ce ține de tine, de părul tău, de ochii tăi, de trupul tău...

Strângându-mi pleoapele, îl las să-și îndese fața în scobitura gâtului meu și să-mi mângâie gâtul cu nasul, străduindu-mă totodată să rămân nemișcată, deși apropierea lui îmi transmite un fior de gheață ce m-ar cutremura din toate încheieturile, dacă nu m-aș controla cu grijă.

Expir pe gură tot aerul când el inspiră adânc și geme, lipindu-și tot chipul de gâtul meu, ca într-o îmbrățișare intimă.

— Mirosul tău...

— Dacă vrei să mă dai afară din viața ta, vorbesc încet, înghițind repetitiv în sec, trebuie să te străduiești ceva. Oricum nu o să plec nicăieri.

Oftând, Keith își ridică privirea și se sprijină în coate, având o cută mică între sprâncenele încruntate de confuzie.

Acum că știu de ce vrea să o facă, nu-mi rămâne decât să continui să insist. Până acum o clipă am crezut că toată ideea cu eliberatul pornește de la faptul că, vrând să mă pedepsească pentru dispariție, s-a simțit nevoit să mă închidă, și plecarea mea are legătură cu asta într-o oarecare măsură. Dar principalul motiv pentru care vrea să mă trimită departe de locul ăsta nu are legătură cu el. Oricine s-ar ascunde acolo și vrea să-mi facă rău, Keith e îngrijorat pentru asta.

— Poate că toată povestea cu fata aceea nici măcar n-are legătură cu mine, continui aproape în șoaptă. O să mă alungi doar pentru o supoziție?

— Nu vreau să te alung. Vreau să fii a mea. Vreau ca la sfârșitul sezonului, să pleci de aici cu mine.

— Atunci? Întreb curioasă, studiindu-i în amănunt fața frumoasă.

— Dacă te frâng? vrea să știe, eliberându-mi una dintre mâini ca să-mi ferească șuvițele de păr de pe frunte. Dacă, până se termină vara, o să te frâng și n-o să mai știu cum să te repar? Când te-am găsit zăcând în dulapul acela, fără nicio reacție, am crezut că am făcut-o deja.

— Nu aveai de unde să...

— Îmi pare rău.

Rămân cu cuvintele pe limbă, șocată să-l aud cerându-și iertare de la mine. Eram pregătită să-i povestesc de ce mă tem de locul acela, dar acum nu mai sunt la fel de convinsă că merită să mai spun ceva și să stric momentul.

Și pare sincer. Arată ca și când într-adevăr i-ar părea rău pentru ce mi-a făcut. Probabil și-a dat și el seama că pedepsele mici pe care mi le-a aplicat până acum nici nu se compară cu ceea ce m-a făcut să simt în momentul în care m-a vârât în încăperea mică de sub scări și că, să mă înspăimânte de moarte, nu făcea parte din planurile lui.

— Îmi pare foarte rău, adaugă domol, coborându-și cu lentoare degetele pe obrazul meu.

Îmi eliberez și cealaltă mână, apoi îi cuprind gâtul cu ambele brațe, trăgându-l spre mine înainte să mai spună și altceva care să mă copleșească. Acum mă simt de parcă aş avea garda prea jos ca să mă pot apăra în fața emoțiilor și sentimentului că mă îndrăgostesc

teribil de tare. Niciodată n-am mai avut senzația că o să cad în gol după cineva.

Îi capturez gura cu buzele, inspirând pe nas mi-reasma parfumului în care mă învăluie, și îl sărut așa cum n-am mai făcut-o, ca și când aş vrea să-l înghit. În același timp, mă adâncesc în saltea când întreaga lui greutate se prăbușește peste mine, strivindu-mă între el și ea. Îi ia o singură clipă să-mi răspundă. Nici nu pare că ar avea nevoie de îndemnuri ca să mă sărute la rândul lui înfocat, cu limba. Habar nu are că îl vreau enorm acum și sunt pe punctul de a plânge.

Expir dintr-odată. Mâna sa coboară pe coastele mele, cu degetele răsfirate, într-o mângâiere lină și delicioasă. Mi-aș dori s-o simt direct pe piele, nu prin maioul din satin al pijamalelor elegante, așa cum o simt strângându-se pe coapsa mea ca să-mi ridice piciorul în jurul taliei lui.

E dificil să exprim în cuvinte ce simt pentru el. E ca ceva ce mă roade pe dinăuntru și mă consumă. E ca flacăra ce consumă o lumânare. Îmi transformă interiorul în ceară topită și fierbinte. Mi-l lichefiază.

În mintea mea, știu că nu e normal. Nici eu nu mă simt prea normală acum, ce-i drept, dar sunt gata să admit că, dacă mă alungă, o să sufăr așa cum n-am mai făcut-o pentru nimic și pentru nimeni.

Și abia pune mâna pe mine, că deja iau foc subit. Izbucnesc în flăcări reale ce mă fac să mă zvârcolesc sub el, lipsită de răbdare. Gura i se mută pe gâtul meu și-l sărută aprins, răvășitor, până mă tulbură cu totul. Peste minte mi se așterne o pătură de ceață și parcă aş trece dintr-odată pe pilot automat.

Mă ridic în capul oaselor, fără să mi-o ceară. Ridic brațele când degetele lui se încălcesc în tivul maioului, iar Keith mi-l scoate pe cap într-o fracțiune de secundă, lăsându-l apoi să cadă lângă pat. Văd printre gene și prin pelicula de ceață de pe ochi cum privirea îi coboară țință spre sânii acum goi, ce se înfioară chiar înaintea să-i atingă. Fiecare celulă din corpul meu știe cine e și ce poate să facă și îl adoră peste puterea mea de a înțelege.

Cât mă reîntind pe spate, acesta găsește fâșia de material cu care i-am legat încheietura. O prinde cu ambele mâini, întinzând-o în fața ochilor ce mi se închid ca la comandă, când o apropie de fața mea. Nu mă opun. Nici nu aș putea s-o fac. Îi permit să mi-o lege în jurul capului, cu un nod, și să-mi ia văzul.

Apoi totul devine mult mai intens. Nu-l văd, dar ajung să-l simt la o intensitate nouă, care mă face să fiu nerăbdătoare. Pot doar ghici când se apleacă deasupra mea, căci pielea mi se electrizează, iar căldura corpului său îl încălzește pe al meu ușor. Oricât de insistent mi-aș ordona în minte să mă relaxez, mușchii mi se încordează tot mai puternic, așteptând tensionați următoarea lui mișcare.

O atingere blândă pe abdomen mă face să tresar și icnetul ce-mi iese pe gură descrie perfect cât de sensibil mi-e trupul acum, ca o coardă întinsă și menită să cânte la cea mai mică ciupitură. Mâinile lui îmi cuprind sânii tot pe neașteptate, degetele sale înfășurându-se în jurul lor ca și când ar încerca să-i măsoare. Îi masează ușor, fără grabă, comportându-se cu ei cu grijă,

de parcă ar fi niște jucării care ar putea să se strice mult prea repede.

E pentru prima oară când se poartă grijuliu și blând, dar și când mă face să aștept atât de mult. Îmi oferă răgaz să-mi gândesc poziția. În timp ce el e în genunchi între picioarele mele desfăcute, brațele îmi sunt de-o parte și de alta a corpului, flexate din cot, iar întregul corp mi-e expus privirilor sale. Nu mă clintesc, cu toate că îl simt studiindu-mă în amănunt, din vârful capului, până în vârful degetelor tensionate de la picioare, pe care nu reușesc să le mai relaxez.

— Ești perfectă, murmură, lăsându-și mâinile să alunece pe talia mea. Nu vreau să pleci, Ellie.

Fir-ar! Mă cutremur pe saltea, scoțând un geamăt stins printre buzele întredeschise și uscate.

— Vreau să te țin pentru totdeauna aici, așa...

— Atunci, nu mă forța să plec, răspund fără vlagă.

Tresar din nou când gura lui se lovește de abdomenul meu, iar dinții i se agață de pielea încinsă, mușcând blând din ea. Apoi îl sărută aprins, cu limba, lăsând în urma lui doar dâre fierbinți și umede. Alunecă pe talie și pe șold, iar eu mă arcuiesc, puțin înspăimântată de intensitatea cu care îl simt, cu dinții adânciți în buze ca să-mi reprim orice sunet. Abia rezist, dar nu mi-aș da jos legătura de la ochi pentru nimic în lume. Faptul că nu-l văd și nu anticipez urcă scena la un nivel la care n-a mai fost până acum. Îmi menține trupul sub tensiune maximă, devenind al naibii de sensibil și receptiv.

Doar în momentul în care îmi scoate pantalonii scurți și lenjeria de sub ei, îmi dau seama cât de tare arde locul unde picioarele se unesc. Sunt nevoită să mă

prind de așternutul de sub mine ca să suport atingerea ușoară a părului său pe interiorul coapsei, dar asta nu mă ajută deloc să-i suport și gura ce se înfinge în miezul meu, nemiloasă. Surprinderea e atât de mare, că geamătul ce-mi scapă seamănă izbitor de mult cu un țipăt de teamă.

Și nu se mai oprește. Oricât de tare ajung să strâng cearșaful între degetele încleștate sau cât de tare gem, nu se mai oprește. Suge cu nesaț centrul cu terminații nervoase până când și cel mai mic și mai neînsemnat fir de păr mi se zbârlește. Spatele mi se desprinde de saltea, încordându-se tare și dureros, iar sângele îmi inundă urechile, năvălind peste mine ca valurile unui tsunami veritabil.

Ajung să fiu incredibil de zgomotoasă, iar gemelele mele sunt tot ce se mai aude în sera din sticlă.

Dar nu mă lasă să termin. Oh, nu! Deși sunt foarte aproape de a avea un orgasm vijelios chiar pe limba lui, se oprește la țanc și se ridică asupra mea la fel de îmbrăcat, adâncind aceeași limbă fermecată în gura mea doar ca să mă abandoneze apoi și să se plimbe nestingherită pe maxilar și pe gât.

— Te iubesc, șoptește încet, abia rostind cuvintele. Te vreau enorm de tare!

Primul lucru pe care îl fac după această declarație este să-mi încleștez degetele pe nasturii cămășii sale din pânză și să-i desfac unul câte unul, fără efort. O fac din instinct, ca pe un lucru pe care l-am făcut de un milion de ori înainte și mi-a intrat în reflex. În același timp, gura lui mă aruncă departe de locul ăsta, vrând probabil să-mi ia mințile, înainte să-i iau eu controlul.

Devine doar o chestiune de timp până îl răstorn pe saltea și îmi reiau poziția, rostogolindu-ne într-o încheștare de trupuri. Ultimii doi nasturi îi rup, neavând răbdarea necesară să-i mai desfac și, chiar și legată la ochi, pot vedea cu ochiul minții pieptul delicios de sub mine, pe care nu ezit să-l cercetez cu limba și cu buzele. Dacă el mă vrea, eu îl vreau și mai mult. De un infinit de ori mai tare.

Mă împing în podurile palmelor, lăsându-mă să alunec mai jos într-un sărut continuu. Îl simt înfiorându-se sub mine și încordându-se cu putere, parcă anticipând ce am de gând să-i fac.

O să mai iasă de aici doar distrus. Așa cum el m-a distrus pe mine încă din momentul în care m-a atins pentru prima oară, așa o să-l distrug eu acum, dacă nu mai tare. Doar îl cuprind cu gura și știu deja că e al meu cu totul, în special când mâna i se înfășoară pe ceafa mea, pregătită să mă ghideze ca să-l urc pe cele mai înalte culmi ale plăcerii. În sinea mea, îmi place să cred că n-a mai experimentat niciodată ceva la fel de intens și de plăcut, cum e gura mea pe el și cercelul din limbă care îl atinge constant, special să-l înnebunească.

Asemeni primei dăți, simt fiorul cum îl scutură și îl face să geamă printre dinții încheștați special pentru a-l ajuta să suporte tortura la care îl supun cu bună știință, prin mișcări lente și prelungi, pe toată lungimea sa. Se supune la rândul său aceleași torturi și îmi eliberează părul, permițându-mi să îl chinui până la nebunie, în pofida faptului că tremură din ce în ce mai puternic, iar gemetele sale ușoare cresc, transformându-se în cuvinte la fel de dulci.

— Vino aici, scumpo.

Se ridică pe neașteptate și mă trage spre el, apoi mă întoarce pe spate, ridicându-se asupra mea cu o mișcare agilă. În continuare legată la ochi, îl ating ușor pe brațe cât se poziționează și mă pătrunde cu răbdare, expirând fierbinte peste fața mea în momentul în care ajunge adânc. Abia reușesc să rămân nemișcată.

De data asta, timpul se oprește, iar Keith face dragoste cu mine. Nu mai pare dispus să smulgă totul și să mă frângă. Nu mai caută să-mi provoace o doză de durere pentru care să-l țin minte. Acum mă iubește. Se mișcă lin, dar adânc, strecurându-se în locuri în care până acum n-a fost. O face ca și când vrea dinadins să tragă de timp ca să dureze eventual o veșnicie.

Nu aș fi surprinsă să aflu că, atunci când vom ieși din bula noastră, a trecut o lună, un an, de când am intrat în Eden. Dacă timpul într-adevăr ne-ar aștepta, n-aș mai pleca de aici decât atunci când m-aș sătura de el, dacă ar fi posibil. Acum pare la milioane de ani distanță, când tot ce-mi doresc este să mă scufund și mai tare în brațele și în gura lui.

Deși aș vrea ca momentul ăsta să se prelungească la infinit, îmi simt orgasmul venind leneș, însă gata să mă rupă. Probabil îl simte și el, căci Keith își intensifică mișcările cu izbituri delicioase, smulgându-mi pentru fiecare câte un geamăt pe măsură și răsplătindu-mă apoi cu sărutări pe tâmpile și pe obraji.

Când mă aștept mai puțin, îmi smulge materialul de pe ochi și accelerează simțitor, luându-mă cu asalt în clipa în care își strecoară brațele sub mine și mă cuprinde într-o îmbrățișare de oțel. Pe măsură ce mă

apropii de punctul culminant, pompează tot mai tare în interiorul meu, scrâșnind feroce din dinți, străduindu-se parcă să-și mențină propriul orgasm sub control. Nu cedează impulsului puternic de a se elibera, până nu mă aduce exact unde își dorește.

Și, chiar dacă nu e pentru prima oară când mă înalță la cer cu un orgasm răsunător, pe acesta îl simt diferit. Nu e la fel de sfâșietor și tăios, ci pur și simplu dureros de lent și de lung. O plăcere criminală mă ia în stăpânire, făcându-mă să mă crispez și să mă încordez sub el ca un arc și nu se mai oprește până când nu-mi încleștez până și cel mai mic mușchi din corp. Keith mi-l prelungește înnebunitor de mult, stimulându-mă atât cu mâna, cât și cu mișcări agile și perfect executate, ce-mi ating acel nerv imens din adâncul trupului, în timp ce ochii săi nu-mi scapă nicio reacție.

În schimb, ai mei se măresc de teamă. Dragostea ce-mi umple pieptul e prea copleșitoare. Keith își lipește fața transpirată de fața mea acum fierbinte, înainte să se elibereze la rândul său, cu un geamăt răsunător ce trădează cât de vulnerabil este în momentul ăsta.

Apoi mă las moale; nu-mi mai simt corpul și nici nu-mi mai pasă de el. Îmi pasă doar de sentimentul dulce ce mă acaparează cu totul și mă lasă să cred că locul meu e aici, în brațele lui, că sunt exact acolo unde trebuie.

Ieșim din Eden altfel decât am intrat. Mâna lui îmi strânge degetele și mă conduce spre vila Elitei, pășind încet pe lângă mine.

Peste insulă plutește o liniște ciudată. Parcă nici valurile mării nu mai sunt la fel de sonore ca în alte zile. E o noapte calmă, la fel cum mă simt și eu, calmă și binedispusă.

Ochii ușor distrați ai lui Keith se apleacă spre mine și îmi zâmbește amuzat.

— Ce? întreb curioasă, surâzând.

Se oprește din mers în mijlocul aleii, la jumătatea distanței dintre grădină și vilă, apoi se întoarce cu fața spre mine și îmi ferește cu ambele mâini părul ciufulit de briză.

— Ești conștientă că acum lucrurile stau altfel, nu? Ești liberă să pleci oricând îți dorești. Total contrar a ceea ce cred ei, eu sunt convins că nu ai spune nimănui despre noi și despre locația asta. Nu mai ești o prizonieră. De fapt, nici nu sunt sigur că ai fost vreodată.

— Ai spus că nu ai încredere în oameni, Keith, îi reamintesc.

— Știu ce am spus, murmură, cuprinzându-mi obrazii în palme, ca să-mi țină fața ridicată spre mine. Contrar a ceea ce am spus în seara asta, încă îmi doresc să rămâi cu mine.

— Ești sigur că vrei să faci asta? îl chestionez, încruntată. Asta ar însemna ca la sfârșitul sezonului, să mă iei cu tine. Ești sigur că vrei să mă iei cu tine? Nu există nimeni care să te aștepte dincolo de insula asta?

— Dacă ar fi existat, lucrurile ar fi stat altfel?

Scot un sunet indignat. Probabil că nu. Nu m-am întrebat niciodată dacă există o femeie care îl așteaptă, dar nici nu-mi pasă cu adevărat. Dacă ar fi, aș alunga-o.

Aș face tot posibilul să o scot din viața lui. Până la urmă, sunt o persoană cât se poate de egoistă și nu mi-e rușine cu asta.

— Keith...

— Ești doar tu, mă întrerupe, sărutându-mi scurt buzele. Nu-ți scoate colții!

Pufnesc oftatică, dar nu apuc să mai și spun ceva legat de asta. Aplecându-se ușor, îmi înfășoară talia cu ambele brațe și mă ridică pe un umăr, înainte să pornească spre vilă.

— Acum, că nu mai sunt o prizonieră, înseamnă că nu voi mai fi nevoită să conviețuiesc cu celelalte fete? Întreb calmă.

Deși atârâ în spatele lui, trebuie să recunosc că nu mă deranjează deloc. Picioarele mele goale se bucură de plimbarea gratuită pe care o primesc și își iau răgazul de a se odihni.

— Nu, răspunde prompt. Nu o să accept ca iubita mea să se amestece cu marfa. O să stai acolo unde ți-e locul, regină. Pe tron, lângă mine!

— Să știi că figurile astea de stil încep să mă obosească, mărturisesc amuzată. Acum chiar mă aștept să ai un tron ascuns pe undeva, doar așa, pentru că îți permiți.

— Tu ai început. Și îmi permit orice.

— Observ, îl iau peste picior. Îți permiți să fii și incredibil de ignorant.

Acesta intră în vilă chiar pe ușa din față, fără să se obosească să mă repună pe picioare. Din fericire pentru mine, livingul e aproape gol, Jordan fiind singurul care mai ocupă spațiul. Bărbatul de culoare doar

ne privește scurt, înainte să se prefacă preocupat de asigurarea perimetrului, comportându-se de parcă nici nu l-a văzut pe Keith trecând prin fața lui cu mine în spate.

— Propun să ai grijă ce scoți pe gura aia magică, Ellie, replică brunetul, urcând lent scările spre etaj. Mă tentează să te supun unor perversiuni prin care pot jura că nu ai mai trecut niciodată, asta doar ca să te pedepsesc pentru limba ta ascuțită.

— Poate o să-mi placă, i-o trântesc sec. N-ai de unde să știi.

— Mă îndoiesc. În plus, nu vreau să te mai rănesc în niciun fel.

Ajunși în dormitorul lui, mă așază pe pat cu o grijă ridicolă și mă privește de sus, prinzându-mi în schimb bărbia între degete. Îmi mângâie delicat colțul gurii, în timp ce pare să se gândească la ceva.

— Ce? Întreb din nou, curioasă.

— Încă nu-mi vine să cred că singurul lucru pe care l-am făcut ca să te aduc aici, a fost să plătesc cincizeci de mii de dolari individului potrivit. E incredibil ce fac oamenii pentru niște mărunțiș.

— Cincizeci de mii de dolari sunt mărunțiș?

Keith ridică dintr-un umăr.

— Ellie, habar nu ai cât de bogat sunt. Cincizeci de mii chiar sunt mărunțiș.

— Și dacă ți-ar fi cerut mai mult? îl interoghez, curioasă să aflu cât ar fi fost dispus să plătească pentru a mă avea aici.

— Aș fi plătit pentru tine oricât, replică sincer, expresia lui rămânând la fel de nemișcată. De ce crezi

că nu m-am gândit niciodată să te vând? Nu există pe lumea asta un om suficient de bogat, în afară de mine, ca să-și permită să te cumpere, pentru că valoarea ta e mai mare decât îți poți imagina.

Retrăgându-și mâna, mă ridică pe neașteptate de pe marginea saltelei, ținându-mi strâns brațele ca să stau dreaptă în fața lui.

— Și nu pentru că ești cea mai frumoasă femeie din lume, pentru că nu ești. Am văzut femei cu o frumusețe atât de mare, încât parcă nu erau reale. Însă tu..., adaugă printre dinți, strângându-și și mai tare degetele, ce simt pentru tine... Asta nu se poate cumpăra, iubito. Nici nu cred că aș avea atât de mulți bani. Ce senzații îmi stârnești tu... sunt inestimabile, ca diamantele din ochii tăi. Neprețuite.

Înghit în sec, emoționată, înainte ca gura lui să mă sărute apăsător, pentru câteva clipe scurte. Apoi mă întinde pe patul lui mare și se întinde lângă mine, trăgându-mă la pieptul lui. Nu apuc să mă întreb dacă urmează să dispară din nou, pentru că devine clar că nu o să mai plece nicăieri.

De data asta o să rămână.

Capitolul 28

Deschid ochii și ceea ce văd prima oară e un Keith adormit, cu chipul liniștit și nemișcat, al cărui braț e petrecut peste mine. În ultimele două săptămâni, să mă trezesc astfel a devenit o obișnuință, ținând cont că acum împărțim același dormitor și același pat. El spune că, să locuiesc în vila Elitei ține de protecția mea, însă știm amândoi că nu e doar atât. După noaptea petrecută în Eden – și ultima, de altminteri – lucrurile stau diferit în cazul nostru. Keith a ajuns să se învârtă pe lângă mine de parcă fericirea mea ar fi principala lui grijă, comportându-se ca un iubit al naibii de insistent și posesiv.

Și nu rezist să nu zâmbesc când mă gândesc la asta. Cine ar fi crezut că lucrurile se vor aranja astfel? De fapt, cine ar fi crezut că o să ajung în momentul în care să-mi doresc ca vara asta să nu se mai termine?

Mă strecor cu greu din căușul brațelor sale fierbinți, mișcarea mea făcându-l să se întoarcă pe spate. Sar din pat debordând de energie, știind că asta e ziua pe care mi-o voi petrece la piscină alături de fete – o chestie pe care n-am mai făcut-o de ceva timp. După ce cotrobăi prin sertarele comodei după un costum din două piese, următoarea destinație e baia din dreapta, apoi cabina de duș cu uși din sticlă.

Spăl cu răbdare toate urmele de noaptea trecută și îndepartez transpirația cauzată de dimineața mult

prea călduroasă, folosind în special apă rece ca să alung nota ușoară de somnolență și să mă revigorez. Presimt că azi va fi o zi bună, așa cum au fost și ultimele.

Când ies de sub jetul de apă, Keith e deja în pragul băii, zgâindu-se la mine printre gene. Goală și udă, pășesc tiptil spre suportul de prosoape și înșfac unul mare, ștergându-mi fața cu un colț, în timp ce îl pândesc la rîndul meu, curiosă să aflu ce are de gând să facă.

Dacă un lucru am aflat despre el, acela e că e al dracului de imprevizibil. Mă aștept oricând să se înființeze lângă mine și să mă înșface. N-ar fi prima oară când s-ar trezi cu chef de sex spontan, pe orice blestemată de suprafață pe care ar putea să mă întindă sau să mă trîntească. Și aș minți dacă aș spune că nu-mi place asta la el. Mă menține într-o continuă stare de alertă și e mai palpitant decât aș recunoaște vreodată cu voce tare.

— Unde te duci așa devreme? mă întrebă calm, sprijinindu-se de tocul ușii pe care îl ocupă aproape în întregime, la cât de mare e.

Să fiu sinceră, încă mă minunez cum bărbatul ăsta nu a reușit să mă frângă până acum. Nu e ca și când n-ar avea puterea necesară pentru a o face fără efort.

— La piscină, răspund senină, înfășurându-mi trupul cu prosopul. Vrei să vii și tu? Sau de data asta îl trimiți pe Jordan să-mi păzească fundul prețios?

Acesta chicotește scurt în fața înțepăturii cu care îl atac, urmărindu-mă cum mă apropii de oglinda mare din dreptul chiuvetei.

— Ai ceva de comentat despre asta, iubito?

— Aș cam avea, mărturisesc. E ridicol să fiu urmărită peste tot, ba de tine, ba de el. Toată povestea cu fata aceea a trecut. Dacă voia cineva să-mi facă felul, ar fi făcut o mișcare până acum.

— Nu sunt dispus să risc, mi-o retează nonșalant, mutându-se într-un final din prag.

Se apropie de mine și simt cum pielea mi se electrizează, înfiorându-se. Mă cutremur înainte să se oprească în spatele meu și să-mi cuprindă brațele în palme, privindu-mă în oglindă.

— Ai putea sta cu mine astăzi, propune, coborându-și capul ca să-mi sărute umărul dezgolit și încă ud. Promit să te țin ocupată non-stop.

— Nu mă îndoiesc că ai putea, dar am nevoie de o pauză. Încă nu-mi simt picioarele după noaptea trecută.

Să nu mai menționez despre senzația ciudată pe care o am între picioare constant și care se dovedește a fi a naibii de deranjantă. Nu-mi permite să uit nici măcar pentru o clipă ceea ce mi-a făcut noaptea trecută și ceea ce-l face acum să surâdă amuzat, cu buzele încă pe umărul meu.

— Îmi place la nebunie să ți-o trag tare, se scuza pe un ton distrat. Cred că te-au auzit și fetele din cealaltă vilă.

— Și te bucură asta? îl întreb aproape în șoaptă, înclinându-mi capul când gura îi urcă pe gât.

Mă sărută cu o lentoare ucigătoare, în timp ce mâinile sale se strecoară pe șoldurile mele și mi le cuprind între degete, strângându-le ritmic prin prosopul plușat.

— Sunt un bărbat cu un ego foarte mare, Ellie, mă informează printre sărutări. Mă simt bine când femeia pe care o am geme de plăcere și o aud și alții cât de bine se simte cu mine. Iar tu, iubito, gemi într-un fel... Dumnezeu!

Strâng din dinți, prinzându-mă de marginea chiuvelei elegante și ovale, așezată pe un blat imaculat din marmură. Gâtul mi se arcuieste și mai mult, lăsând loc gurii sale să-mi lingă suav pielea tot mai înfierbântată.

Cu mintea îi urmăresc mâna dreaptă, care se mută încet de pe șoldul meu și se strecoară pe sub prosop, între picioare. Degetele osoase și reci mă ating în cel mai intim mod, ca într-o mângâiere blândă, înainte ca vârful indexului să se oprească exact pe miez. Abia mă atinge și deja vibrez în brațele lui, apoi mă înmoi când execută mișcări circulare și lente pe vârful plin de nervi. Expir tot aerul din plămâni deodată și îmi las capul să cadă pe umărul lui, savurând fiecare senzație cu ochii închiși.

Nu-mi reprim nici cel mai mic sunet ce-mi iese pe gură, mai ales acum că știu cât de mult adoră să mă asculte. Fără să-și dea măcar seama, tocmai îmi lasă posibilitatea de a mă folosi de una dintre slăbiciunile sale. Dar apoi mă prăbușesc rapid când îmi șoptește în ureche:

— Să nu termini.

I-aș spune că nici măcar nu sunt pe aproape de a termina, dar sunt luată prin surprindere de ordinul lui și îmi cobor brusc privirea în oglindă, ca să-l privesc și să înțeleg de ce nu vrea să fac asta. Rânjetul malefic de pe buzele lui e al naibii de sugestiv și devine clar că

doar se joacă cu mine când, după ordinul lui, începe să-și miște degetele mai agil, mai insistent, căutând să mă excite până la nebunie. Mă privește la rândul lui în oglindă, cu ochi strălucitori și diabolici, urmărindu-mi fiecare mișcare cu o atenție absurdă, ca și când ar încerca să se asigure că îl ascult.

Îmi cuprinde umerii cu celălalt braț, ținându-mă captivă și lipită de el, iar capul i se sprijină de al meu, fără să mă slăbească vreun pic.

— Vreau ca astăzi să te duc undeva, mă informează, continuând să pună presiune pe mine. Și vreau ca toată ziua să fii la fel de excitată ca acum. Să nu mai ai răbdare să intru în tine. Ba chiar să mă rogi s-o fac. Iar apoi o să te iau atât de tare, încât o să te rup în două.

— Nu, șovăi, ușor speriată de cât de mare mi-e dorința. Vreau acum.

— Nu acum.

Se retrage dintr-odată, iar eu aproape cad din picioare. Îmi strâng mai bine mâinile pe marginea blatului, privindu-l șocată în oglindă cum își aruncă pantalonii de pe el și pornește spre cabina de duș, râzând. Nici nu pare să-l deranjeze că erecția lui e la fel de mare ca nevoia mea.

— Ești rău, mă plâng.

— N-a spus nimeni că sunt bun, Ellie, mă ia peste picior. Mai bine ai coborî. Sigur au ajuns fetele.

Apoi râde și mai tare, vârat în cabină, gol și apetisant, pe când genunchii mei tremură cu o forță incredibilă. Nemernicul!

Înfuriată și roșie în obraji, înșfac costumul de baie și mă întorc în dormitor, trântind ușa cât sunt în stare de tare, ca să vadă că nu apreciez deloc jocul ăsta.

Le găsesc pe fete invadând piscina din spatele vilei, chiar dacă au spectatori încă de dimineață. O melodie latino animă atmosfera, cântând pe fundal, iar Ryder și Trent stau trântiți pe câte un șezlong, savurându-și cafeaua în liniște. Știu deja că, cei doi crai prezenți le pândesc pe după ochelarii de soare cu lentile fumurii.

Încă înfierbântată, evit să iau contact cu vreunul dintre ei sau dintre ele. Mă îndrept țintă spre trambulină și nu mă mai opresc până când nu aterizez în apa răcoroasă și menită să-mi potolească focul dintre picioare. Abia când ies la suprafață, zgribulită, dar încă în flăcări, le privesc pe cele patru blonde prezente, care abia și-au făcut curajul de a-și introduce degetele în apă.

Apoi înot spre ele, surprinzând chiar momentul în care Reina le povestește ceva interesant despre Deke.

— Poate că nu vorbește mult, dar.. Pf!

Blonda așezată pe marginea piscinei se îmbujorează ușor, iar Mia chicotește distrată.

— Ce e? întreb curioasă. Despre ce vorbiți?

— Deke a dus-o pe Reina în Paradisul plăcerilor... cu gura!

Și o spune cam tare, că ne întoarcem toate cinci capetele spre cei doi bărbați de pe șezlonguri, ca să ne asigurăm că nu au auzit. Drept răsplată, Reina o îmbrânțește pe Mia, iar aceasta cade în piscină cu un hohot, intrând în apă doar până la gât.

— De ce n-ai strigat în gura mare? o chestionează enervată.

— Ce? întreabă aceasta, cu un aer nevinovat, crispată din cauza soarelui puternic ce se reflectă în apă și îi intră în ochi. N-am spus nimic, în afară de adevăr. Era de așteptat, oricum. V-am văzut sărutându-vă. Știi, credeam că doar Angel și Ellie s-au tâmpit subit, însă acum...

— Spui asta doar pentru că tu ai rămas cu cel mai dificil specimen de mascul de pe planetă, i-o trântește Roxette serioasă. Ești geloasă! Angel deja îl are pe Ryder la degetul mic, așa cum Reina îl are pe Deke. Micha nu se pune la socoteală, așa că...

Mia pufnește, dându-și ironic ochii peste cap, înainte să se uite pe furiș la Trent.

— Nu l-aș vrea nici dacă ar fi *ultimul* mascul de pe planetă, contraatacă hotărâtă. Sună mai bine un vibrator.

— Cred că poți să le ceri unul, dacă îți dorești, o iau peste picior, chicotind când mă împoașcă pe neașteptate. Pun pariu că au unul pe aici pe undeva.

— Dar Micha de ce nu se pune la socoteală? intervine Angel, încruntată.

Viteza cu care Roxette se îmbujorează la rîndul ei e grăitoare. Îl place. Nu știu dacă s-a întâmplat ceva între ei, dar cu siguranță simte ceva pentru el.

— Irelevant! flutură din mână. În orice caz, cred că ar trebui să fim realiste, fetelor. Angel a avut noroc, dar asta nu înseamnă că vom avea parte de același final.

Tăcerea se așterne asupra noastră și toate ne primim între noi. Nici nu e nevoie să o rostească. Au aflat de ceva timp că Angel a ieșit din schemă datorită lui Ryder, chiar dacă cei doi nu au o relație. Încep să cred că acesta a făcut-o doar ca să-și repare greșeala. S-a culcat cu ea. Prin urmare, Angel nu mai e o marfă bună pentru care ar licita cineva, ținând cont că, cei care vor veni aici să le vadă, sunt în căutare de virgine.

— Am auzit că majoritatea sunt tineri, mormăie Roxette la un moment dat, cu o expresie serioasă. Că Elita își selectează clientela cu grijă.

— Asta ar trebui să mă facă să mă simt mai bine? o întreabă Mia încruntată, privind-o urât.

— Preferi să crezi în continuare că urmează să pleci de pe insula asta la brațul unui moșneag pervers?

Cele două se înjunghie mental, fiecare având propria opinie legată de asta. În timp ce Roxette e alinată de gândul că străinii care vor veni și vor licita pentru ea sunt tineri, Mia încă are probleme cu adaptatul la noua ei viață.

— Calmați-vă, le cer. Dacă vă agitați, nu o să rezolvați nimic. Din contră, o să-i călcați pe bătăături.

— Ție ți-e ușor să vorbești despre asta, atâta timp cât nu faci parte din plan, mi-o retează Mia tăios, uitându-se la mine cu ciudă, de parcă eu aș fi cea care le-a adus aici în primul rând.

Și îi înțeleg furia. Spre deosebire de ea, la mine stau altfel lucrurile. Nu mai sunt una dintre ele, iar asta le face să fie tensionate și suspicioase.

— Ai două posibilități, Mia, dacă nu ți-ai dat seama până acum, rostesc printre dinți, apropiindu-mă

de ea ca să mă audă. Ori îți plângi întruna de milă, ori iei situația în propriile mâini și te descurci. Se pare că, dintre voi toate, doar Angel a înțeles care e singura cale de scăpare.

Ochii căprui ai celei aflate în fața mea se mijesc cu furie.

— Insinuezi cumva să mă culc cu unul dintre ei, doar ca să scap? bombăne.

— Nu, răspund sec. Insinuez că ar trebui să fii fată deșteaptă, să te oprești din smiorcăit și să te streкори pe sub pielea lor. Nu trebuie să te prostituezi ca să-i aduci exact acolo unde vrei tu, însă trebuie să dai dovadă de un strop de tact și să-ți retezi limba aia spurcată, altfel or să te mănânce de vie.

— Vorbim despre ei acum, mârâie, făcând semn din cap spre cei doi bărbați. Ți se pare că sunt dispuși să negocieze cu noi? Poate că în cazul tău și al lui Keith, lucrurile stau altfel, dar în cazul nostru lucrurile sunt cât se poate de clare și de simple. Nu suntem aici ca să le ținem de cald, așa cum o vor face banii după licitație, așadar, păstrează-ți naibii sfaturile pentru tine!

Tresar când mă împroașcă din nou cu apă, drept avertisment, apoi iese din piscină. O urmăresc nedumerită cum părăsește curtea din spate și dispare, înainte să mă întorc spre celelalte și să-mi arcuiesc confuză sprâncenele.

— Nu o băga în seamă, îmi cere Reina, calmă. Cu cât se apropie mai mult clipa aceea, cu atât e mai agitată. O să-i treacă.

— Nu-mi pasă dacă îi trece sau nu, replic categoric. Nu e treaba mea să o atenționez. Dacă vrea să-i enerveze, ei bine... Vom vedea ce o să se întâmple.

Atenția mi-e distrasă de apariția iubitului meu încă somnoros, ce iese pe ușile din sticlă și pășește legănat spre șezlongurile de pe partea cealaltă a piscinei. Brusc, toată întâmplarea cu Mia rămâne în urmă și mă concentrez doar pe el. Cu capul ușor aplecat și mușcând cu poftă dintr-un măr, Keith străbate distanța de la ușă la șezlonguri fără să mă bage în seamă sau să-mi arunce vreo privire. Cu toate astea, îmi aminteste de ceea ce s-a întâmplat între noi în baie și simt cum mă încălzesc din nou, deși apa e rece. Funicături îmi pleacă din moalele capului și coboară prin întregul trup, oprindu-se între picioare.

Argh! Senzațiile pe care mi le stârnește nu-mi sunt deloc străine. M-am obișnuit deja să-l simt apropiindu-se sau când e prin preajmă, celulele mele să-l recunoască de fiecare dată când apare. Orice mi-ar fi făcut, e clar că sunt o cauză pierdută.

Îl urmăresc printre gene cum ocolește piscina și se trânteste pe un șezlong liber, chiar lângă prietenii săi, evitând să-i salute sau să-i bage în seamă în vreun fel. Mușcă iar din mărul lui, apoi se oprește, ochii lui căzând într-un final pe mine ca să mă prindă în flagrant.

Viteza cu care îmi întorc capul înapoi spre fete mă face să clipesc amețită și stârnește câteva râsete în rândul blondelor de lângă mine.

— Ai grijă, Ellie! mă atenționează Reina, pregătită să mă ironizeze. S-a încălzit apa în jurul tău. Poate iei foc.

Dându-mi ochii peste cap, decid să nu le mai bag în seamă și ies din piscină pe partea șezlongurilor, scuturându-mă de apă în drum spre Keith și spre șezlongul de lângă el. Când mă așez peste prosopul întins, capul lui se întoarce și rânjetul pe care îl poartă pe buze îmi dă de înțeles că urmează să spună ceva nelalocul lui.

— Ești udă.

Exact cum am prezis. Știu că nu se referă la faptul că abia am ieșit din apă și că trupul meu e ud, cu stropii strălucind ciudat în soare, ci la cu totul altceva. Și probabil că nu sunt singura care își dă seama de asta, căci îi aud pe Trent și Ryder râzând pe îmfundate dincolo de el, cu capetele întoarse spre noi.

În momentul ăsta, sunt a naibii de supărată pe el.

— Da, Keith, bombăn, strângându-mi brațele la piept. Apa e udă tot timpul.

— Ești și supărată, constată din nou, amuzat. Udă și supărată. Hm, nu e bine. Trebuie să facem ceva în legătură cu asta.

Privindu-mă cu insistență, mușcă din mărul lui și zâmbește, înainte să mestece minuțios, special să mă enerveze. Ultimele zile petrecute cu el m-au ajutat să îmi dau seama când încearcă să mă provoace, când mă necăjește și când e extrem de serios. Acum e destul de evident că se străduiește să mă provoace și să-mi amintească constant de promisiunea pe care mi-a făcut-o în baie legat de ceea ce mă așteaptă astăzi. Bineînțeles, îmi amintesc și de faptul că m-a lăsat baltă și mă lungesc pe șezlong, plescăind din buze, înainte să i-o retez:

— Ba nu trebuie! Vreau, în schimb, să taci. Îmi tulburi liniștea.

Râsetele celorlalți doi sunt tot ce se mai aude în momentul în care gura lui Keith se închide subit. Mă uit cu coada ochiului la el ca să mă asigur că mai este acolo și îl observ cu o încruntătură de toată frumusețea.

Zece puncte pentru mine!

— Tocmai mi-ai spus să tac? mă întreabă șocat, cu o notă de amuzament pe care nu reușește să o mascheze. Cum îndrăznești? Sunt stăpânul tău!

Drept răspuns, întind brațul spre el și îi prezint degetul meu mijlociu, spre deliciul spectatorilor. Până și pe cele trei fete de lângă piscină le aud râzând, nu doar pe cei doi bărbați din dreptul lui, care par să savureze din plin schimbul acid de replici dintre mine și el.

Și nici el nu arată prea supărat, deși nu-l prea respect în momentul ăsta. Ochii verzi îi sclipesc, iar colțurile gurii îi tresar, trădând faptul că și lui îi vine să râdă.

— Afurisită femeie.

— Doar nu credeai că o să scapi nepedepsit, după toată treaba de azi-dimineață, nu?

— În orice caz, urât gest, domnișoară! mi-o trântește relaxat, împreunându-și picioarele la glezne. Ar trebui să fii bătută la fund pentru asta.

Ridic din umeri, în loc să-i ofer un răspuns la atacul subtil pe care îl lansează. Nu vreau să vorbesc despre bătăi la fund, cravașe și despre cum m-a lăsat cu ochii în soare, când ceilalți ascultă atent. E suficient

să știu că nu sunt străini de ce activitate am avut noaptea trecută. Dacă mă iau după spusele lui Keith, m-a auzit toată plaja, nu doar ei.

Un băiat slăbuț și foarte bronzat se apropie de noi, ținând în mâini o tavă. L-am văzut des în ultimul timp și am înțeles că face parte din staff și că nu vorbește deloc engleza, însă nu m-am chinuit să-i rețin și numele, cu toate că Keith l-a rostit de câteva ori. Personalul oricum e numeros, așa că nu mai contează.

Cert e că apariția lui aprinde niște spirite, mai ales când ochii îi cad pe sânii mei și nu-i mai dezlipește. Posesivitatea care mocnește în iubitul meu iese la iveală în următoarea secundă și turuie o întreagă frază în spaniolă, din care nu înțeleg nimic. Orice i-ar spune, sună a acuze și înjurături, iar băiatul se înroșește până în vârful urechilor imediat ce-și mută privirea în pământ.

Nu că asta l-ar opri vreun pic pe Keith să-l tranșeze de o mie de ori în mintea lui, în timp ce acesta lasă tava pe măsuța cu umbrelă ce desparte șezlongurile și o șterge speriat.

— Ce ai cu el, brută? îl apostrofez iritată. Pot jura că am văzut cum i s-a zbârlit părul pe ceafă din cauza ta!

— Să aibă grijă unde dracu se uită! bolborosește enervat. Tipul ăla mai avea puțin și ghicea ce mărime porți la sutien!

— Așa, și?

Întrebarea mea îl face să-și întoarcă privirea tăioasă spre mine cu o încetineală amenințătoare, arătând ca și când nu i-ar veni să creadă că am spus asta.

— Nu-l întărâta, Ellie! îmi sugerează Ryder amuzat, intervenind pe neașteptate. Vrei să te mănânce?

Ei bine, pare că ar fi pe cale să mă mănânce cu adevărat. Până și mie mi se zbârlește părul pe ceafă, dar nu de groază, ci de incitare. Îmi place la nebunie să-l stârnesc. E ca o fiară.

— Stai jos și nu mușca, iubitul! replic distrată.

Un strigăt plin de disperare ne întrerupe războiul purtat doar din priviri și ne întorcem amândoi spre Ryder, care se zgribulește sub o Angel udă și acum întinsă peste el.

— Ah, la dracu, ești rece!

Dar apoi se conformează situației și își înfășoară brațele în jurul ei cu dragoste, deși trupul ei îl udă și pe el. Îmi mut ochii de pe ei când Keith întinde spre mine frappe-ul adus și îl prind cu ambele mâini, mirată.

— Bea-l! mă îndeamnă. Vom pleca în curând.

— Unde? întreb curioasă.

Sorb din băutura răcoroasă, mișcarea făcând ca gheața din pahar să se lovească de pereții acestuia și să scoată un clinchet plăcut.

Zâmbindu-mi, îmi prinde ușor bărbia între degete.

— O să vezi. Îmbracă-te cu ceva frumos și scurt. Te aștept pe iaht în zece minute.

Apoi îmi face șmecherește cu ochiul, se ridică și intră în vilă, toate astea înainte să îmi găsească cuvintele. Și cum nu mi-a lăsat cine știe ce timp la dispoziție, nu-l mai pierd încercând să dau gata frappe-ul rece.

Cu inima bătându-mi cu putere pe undeva prin gât, mă întorc în dormitor și caut prin hainele ce mi-au

fost aduse aici o vestimentație care să îndeplinească cerința lui, fără să mă întreb de ce ține neapărat să fie scurtă. Astfel, zece minute mai târziu, urc pontonul purtând o rochie albă care abia atinge jumătatea coapselor și sandale cu toc.

Îl văd pe Keith deja la bordul lui *Ellie*, așteptând. Grăbesc pasul și trec puntea mobilă în două secunde, oprindu-mă direct în brațele larg deschise ale bărbatului pregătit să mă prindă.

Și aș minți dacă aș spune că nu am emoții în privința plecării. O singură dată am părăsit insula pentru o plimbare în larg, iar faptul că acum o părăsim din nou, doar noi doi și echipajul, îmi face inima să bată cu mai multă forță, dornică să afle ce urmează.

Mă uit lung la Keith, așteptând o explicație. Își ia tot răgazul din lume să îmi dea părul încă umed după urechi, apoi să-mi verifice ținuta cu un zâmbet mic pe buze.

— Fetiță cuminte.

— Îmi spui unde mergem? îl întreb nerăbdătoare.

Amuzat, își lasă mâinile să coboare pe brațele mele și să îmi cuprindă degetele, apoi mi le petrece în jurul gâtului său, trăgându-mă mai aproape cu o smucitură ce-mi smulge un icnet de surprindere.

— Ai idee de câte ori te-am văzut dansând? mă întreabă dintr-odată, umezindu-și buzele în grabă cu vârful limbii și privind-mă sfredelitor.

Clatin vag din cap, neînțelegând unde vrea să ajungă cu asta sau dacă într-adevăr speră la un răspuns.

— Niciodată? o rostesc nesigură, chicotind.

— De trei ori, mărturisește serios. Te-am văzut dansând de trei ori. În club, cu prietena ta, Heather.

Mă încrunt, contrariată, dar apoi îmi amintesc. Keith m-a urmărit un timp, înainte să mă aducă aici. Înainte mă speria simpla idee că am fost spionată non-stop, însă acum... Acum sunt din cale afară de curioasă să aflu ce-și dorește de la mine, ca să mă mai gândesc la asta.

— Bineînțeles, de fiecare dată când te-am văzut, un tip mort de beat se dădea pe lângă tine și n-a mai fost deloc spectaculos.

— Tot nu înțeleg unde vrei să ajungi, Keith, replică rușinată.

— Vreau să dansezi pentru mine.

Cerința lui mă lasă cu gura larg căscată, oripilată de direcția în care mi-o iau gândurile de îndată ce o rostește. Deși ar trebui să mă înfurii pe el pentru ceea ce-mi cere, mă trezesc incitată de ideea de a o face pentru el.

— Adică... vrei să-ți fac un număr de streaptease? întreb crispată, încercând să-mi dau seama dacă am înțeles bine.

Ochii lui se măresc deodată și pufnește zgomotos, înainte să izbucnească în râs.

— Nu mă așteptam la asta, dar trebuie să recunosc că îmi place cum gândești! spune printre hohote. Oricât de palpitant sună să-mi faci un streaptease, nu la asta mă refeream. Ba chiar aș prefera să-ți păstrezi hainele pe tine, ținând cont că nu vom fi singuri acolo.

— Dar cine o să mai fie acolo? îl întreb curioasă, străduindu-mă să nu mă las copleșită de stânjeneală.

Bănuiesc că n-ar trebui să fiu uimită că am înțeles cu totul altceva. Keith chiar e imprevizibil, iar un număr de streaptease probabil ar fi cel mai simplu lucru pe care ar putea să mi-l ceară vreodată.

— Nu știi, surâde. O insulă întreagă? Mergem în Ibiza, iubito, nu într-un sex club. Sfinte! Când ai devenit atât de nerăbdătoare să te dezbraci?

Încă râzând copios, în hohote tot mai răsunătoare, se întoarce pe călcâie și dispare spre cabine, lăsându-mă frustrată și îmbujorată până în vârful urechilor, pe puntea iahtului.

Fir-ar!

— Bravo, Ellie! mă felicit cu voce tare, pornind vijelios spre barul în spatele căruia un băiat prepară de zor cocktail-uri. Acum o să creadă că ești nimfomană!

Înșfac paharul de șampanie pe care băiatul cu trăsături latino mi-l întinde și îl dau grăbită peste cap, continuând să mă dojenesc zdravăn în minte. E clar că bărbatul ăsta scoate tot ce e mai rău din mine.

— Am înnebunit, nu-i așa? îl întreb pe barman.

Acesta mă privește cu ochi mari și căprui, având o expresie nevinovată și puțin confuză, de persoană care nu înțelege nicio iotă din ce-i spun.

— Să știi că vorbește doar spaniolă.

Vocea groasă a lui Jordan mă face să mă întorc spre el în momentul în care se oprește lângă mine și mă privește exact ca pe o nebună. Probabil se întreabă și el, la fel ca mine, de ce vorbesc cu barmanul, în special când știu foarte bine că nimeni din personal nu vorbește altceva, în afară de spaniolă. Bineînțeles, cu excepția doctoriței. Și a paznicilor, dacă aceștia s-ar pune la socoteală.

— În plus, aş prefera să nu vorbeşti cu nimeni, în afară de noi. Eşti iubita şefului, iar iubita şefului nu pălăvrăgeşte cu angajaţii.

— Adică, ar trebui să nu pălăvrăgesc nici cu tine, nu?

Atacul direct pe care îl lansez spre el îl face pe Jordan să se încrunte, vizibil încurcat. Ceva îmi spune că nu se aştepta să pun problema astfel, dar nu îl gădesc deranjat de întrebare, ci dimpotrivă. Sclipirea din ochii lui aduce a plăcere nevinovată.

— Să înţeleg că vii şi tu în Ibiza să-i dansezi lui Keith? Îl iau la mişto, chicotind distrată. Ți-a cerut şi ție să te îmbraci în fustă scurtă?

— Eu nu mă îmbrac în fuste, replică tăios, privindu-mă urât de la o distanţă de doar doi paşi. Nu-mi avantajează picioarele.

Apoi îmi face ştrengăreşte cu ochiul şi se îndepărtează, în timp ce eu rămân plăcut surprinsă să constat că marele Jordan tocmai a făcut o glumă.

Ei bine, lucrurile încep să devină tot mai stranii, sinceră să fiu, începând încă din clipa în care iahtul se pune în mişcare, îndepărtându-se lent de insulă. Odată am fost prizonieră, iar acum urmează să fiu scoasă în lume. Keith e gata să-şi asume riscul de a-i dispărea chiar de sub nas. Probabil că asta ar fi lovitura fatală care l-ar face să piardă controlul.

Un alt lucru ciudat e că Jordan pare să mă fi acceptat şi el, la fel cum au făcut-o şi ceilalţi membri ai Elitei. Nu-mi dau seama dacă asta are de-a face cu faptul că sunt „iubita şefului”, aşa cum spune el, sau cu altceva. De un lucru sunt sigură, totuşi.

Ceva nu-mi miroase bine.

Capitolul 29

— E totul în regulă?

Keith se așază pe puntea din față a iahtului ce taie marea în două, ținând în mână un pahar de whisky cu gheață. Ochelarii de soare aviator de pe nasul lui îi oferă o notă în plus de strălucire ținutei casual, iar cămașa lui albă are prea mulți nasturi descheiați ca privirea să nu-mi alunece pe pieptul bronzat. Întreaga lui postură mă face să mă simt oarecum rușinată în rochia fără bretele pe care o port și care se ridică des din cauza curenților puternici de aer.

Mă ridic în capul oaselor și mă sprijin în brațe, privindu-l lung printre șuvițele de păr răsfirate.

— Sincer, mă întreb dacă toate astea sunt reale sau visez, mărturisesc serioasă.

— Nu e suficient de real pentru tine, iubito? mă întrebă amuzat, sorbind din băutura lui.

— Keith, acum două luni eram în campusul universității Harvard, iar acum sunt pe un iaht luxos, în mijlocul Mării Mediterane. Uneori am impresia că am adormit în timpul vreunui examen sau în bibliotecă și toate astea fac parte dintr-un vis ciudat.

— Nu e un vis, mă asigură cu o mină senină, rânjindu-mi pervers cu un colț al gurii.

El sigur e un vis. Încă nu-mi dau seama cum poate cineva să fie șarmant și rău în același timp. E o combinație mortală și periculoasă.

— În orice caz, m-am gândit, mă informează dintr-odată. Când ne întoarcem în America, o să renunți la Harvard. Dacă o să vrei în continuare să obții o diplomă, o s-o faci de acasă.

Acasă? Mă întreb unde mai este și asta. În momentul ăsta sunt a naibii de confuză când vine vorba despre ce o să se întâmple după terminarea sezonului.

— Cum rămâne cu părinții mei? îl întreb încurcată. Dacă ne întoarcem în America, devine doar o chestiune de timp până mă vor găsi.

— Așa, și? pufăie.

Întorcându-și capul spre mine, îl simt cum mă privește atent din spatele lentilelor fumurii ale ochelarilor.

Cum adică? Cred că e destul de clar încotro se îndreaptă discuția asta. Iar apoi zâmbește și nu mai înțeleg nimic.

— Chiar crezi că aș fi riscat să aduc pe cineva aici, când aș fi știut că există posibilitatea să fie căutat? Ellie, ultimul lucru pe care îl vreau este ca o pereche de părinți să-mi sufle în ceafă.

Clatin din cap, tot mai buimacă. Ce vrea să însemne asta? Că nu mă caută nimeni? Poate că ai mei niciodată n-au fost părinții model, dar sunt ferm convinși că tatăl meu, cel puțin, nu ar fi renunțat la ideea de a mă căuta nici după atâta timp de la dispariție.

— Ai tăi cred că ai fugit de acasă, îmi spune sec. Ba chiar au un bilet prin care le spui că ai cunoscut un tip care ți-a luat mințile și ai fugit cu el în lume, cu tot ce aveai în șifonier. Nu te caută nimeni.

Îl privesc stupefiată cum își încheie tirada luând o înghițitură din whisky-ul său și se sprijină relaxat într-un cot. Nu-mi dau seama dacă toată povestea asta ar trebui să mă înfurie sau să mă lase rece, dar cert e că a reușit să mă uimească.

A fost în casa mea. Mi-a strâns lucrurile. Mi-a plănuit atent dispariția, ca un adevărat psihopat. Apoi m-a adus aici, cu gândul să mă treacă prin toate cele nouă cercuri ale iadului.

Iar acum vrea să mă ia acasă. Bănuiesc că e vorba despre casa lui, oriunde ar fi aceasta. Sunt bulversată.

Trecându-mi mâna prin părul lung și ciufulit ca să-l dau peste cap, privesc în zare, acolo unde soarele urmează să fie înghițit de apă și unde cerul capătă o culoare oranj.

— Vino aici!

Keith lasă paharul pe punte și întinde un braț spre mine, invitându-mă să mă culc pe pieptul lui. Mă cuibăresc lângă el, încă năucită de vestea că, asemeni celorlalte fete, nu mă mai așteaptă nimic în America. Nimic.

— Privește partea bună a lucrurilor, Ellie, îmi sugerează, jucându-se pierdut cu degetele prin părul meu. Ai scăpat. Nu trebuie să te întorci la tatăl tău abuziv, la mama ta nepăsătoare sau la universitatea pe care niciodată nu ți-ai dorit-o. Atâta timp cât nu-ți bați joc de mine și de sentimentele mele, totul o să fie perfect.

Îmi ridic privirea spre el când îl simt mișcându-se și mă răstorn pe spate în momentul în care se ridică asupra mea, sprijinindu-se într-un singur braț. După

ce își scoate ochelarii, ochii săi verzi îmi cercetează amănunțit fața, având o expresie serioasă.

— Am încredere în tine, îmi spune. Nu mă face să regret.

— De ce crezi că o să te dezamăgesc? îl întreb curioasă, trecându-mi palma peste obrazul lui și prin urma aspră de barbă ce-i încadrează maxilarul.

Vreau să se uite la mine și să vadă că nu am de gând să-l trădez. Nu pentru că nu mi-ar aduce niciun folos, ci pentru că știu cât de fragilă e încrederea pe care și-o pune în mine și nu-mi doresc să creadă că fac asta doar pentru a-mi scăpa pielea.

— Nu o să te mint, mormăie. Lucrurile ar putea deveni mult prea crude pentru tine. Fetele pe care acum le consideri prietene sau simple amice vor pleca la un moment dat și nu o vor face de bunăvoie. Trebuie să înveți să renunți la ele de pe-acum, pentru că, ceea ce s-a întâmplat cu Angel, nu o să se întâmple și cu celelalte, nici dacă prin absurd, băieții mei nu vor reuși să și le țină în pantaloni. Ceea ce a făcut Ryder a fost o greșeală.

— Ține de codul ăla al vostru?

Acesta chicotește scurt.

— Iubito, dacă am regula tot ce intră pe insula aia, s-ar alege praful de tot. Nu o să-mi risc niciodată siguranța doar pentru că unele sunt gata să-și desfacă picioarele ca să primească imunitate. Toate fetele de pe insula aia vor pleca, iar tu nu o să le mai vezi niciodată.

Înghit în sec, înainte să întreb încet:

— Toate?

— Nu te atașa, Ellie, mă avertizează. Nu vreau să suferi după niște străine despre ale căror existențe nici n-ai știut până acum două luni.

Încuviințez, în semn că am înțeles și nu mai replic nimic. Nici nu cred că aș avea ce să mai spun, când totul e clar. Roxette, Reina, Mia... Toate vor dispărea la finalul verii și cine știe ce o să se aleagă de ele.

Dar ce nu știe Keith e că m-am atașat deja și că o să-mi fie al naibii de greu să renunț, deși nu văd nicio posibilitate prin care l-aș putea face să abandoneze misiunea. Instinctul meu de autoconservare îmi spune să-mi văd de treaba mea și să nu mă avânt într-o situație care ar putea să mă depășească.

Și, oricum, nu sunt un erou.

Keith zâmbește mândru, apoi mă sărută cast pe gură.

— Așa, frumoasa mea!

Ajungem în Ibiza abia când se înserează. Când pun piciorul pentru prima oară în port, o senzație ciudată mă cuprinde cu totul și mă înfior de plăcere.

Încă nu-mi vine să cred că, după două luni petrecute pe o insulă privată, urmează să mă întorc în civilizație. Toate simțurile îmi intră în alertă și urechile îmi depistează un ritm vag de muzică latino, venind de undeva din depărtare.

Jordan o ia înaintea noastră, iar Keith se oprește în dreptul meu cât să mă prindă de mână și să-mi zâmbească într-un fel pe care îl găsesc ademenitor și provocator.

Abia mai târziu aflu că planul lui era să mă aducă într-un Tropical Cocktail Bar, un local exotic și tradițional din apropierea plajei, unde se dansează în aer liber pe muzică latino.

Ținându-mă strâns de mâna lui și uitându-mă uluită în jurul meu, urc stângace pe terasa din lemn acoperită cu plasă și luminată de șiraguri de becuri colorate, ce te introduc în atmosfera spaniolă. Mai multe femei îmbrăcate sumar își mișcă trupurile lasciv pe lângă partenerii lor, pe ritmul melodiei senzuale, în acorduri de chitară, improvizând un ring de dans printre mesele din lemn, răsfirate de-a lungul terasei. Drept în față, barul iese în evidență prin strălucirea lui.

Emoțiile îmi răscolesc stomacul, mai ales când mâna lui Keith se lipește la baza spatelui meu. Ridicându-mi privirea spre el, îl observ în elementul lui, în pofida faptului că, pentru mine, totul e străin.

Nu știu să dansez pe muzica asta. Doar mă uit la cuplurile din fața mea cum își ondulează împreună corpurile și îmi mușcă buza de jos, ușor excitată. Parcă ar face sex sub ochii mei măriți. Atât de intim și de senzual se mișcă toți.

Și tocmai când credeam că vom alege o masă liberă, la care să ne așezăm și să-i privim, Keith mă trage în mijlocul lor și mă cuprinde în brațe, ținându-mă cu spatele lipit de pieptul lui.

Mă trezesc speriată de atmosfera fierbinte din jurul nostru și de mâinile lui, care se opresc pe șoldurile mele și așteaptă să mă legăn. Fundul meu se freacă lent de el când ritmul melodiei îmi intră în sânge și mă conformez situației mai repede.

Parcă aş fi hipnotizată.

Ştiu că m-a adus aici să dansez pentru el şi o fac, deşi la început sunt cam stângace. Apoi devine al naibii de simplu să ne sincronizăm şi să ne mişcăm împreună, cu toate că trupul lui e perfect lipit de mine. Mă legăn ușor, în vreme ce degetele sale se înfig în mătasea rochiei şi mi-o ridică pe coapse. Mă asigur că îmi simte fiecare mişcare în parte, fiecare unduire a corpului, iar el primeşte totul cu răsuflarea întretăiată şi cu nasul lipit de gâtul meu.

E simplu să mă las cuprinsă de fiorii dulci ai excitaţiei alimentate de dansul lasciv pe care îl executăm. Nici măcar nu mă aşteptam ca el să se mişte într-un fel atât de excitant şi înnebunitor, încât să am nevoie de susţinere ca să-l pot urma. Ridicându-mi un braţ, îl prind de ceafă şi îl țin aproape, răsuflând la rândul meu greoi. Temperatura dintre noi e foarte ridicată şi îmi simt propria transpiraţie cum începe să-mi alunece pe tâmpile şi pe gât, iar Keith nu mă ajută deloc să fac faţă. Răsuflarea lui mă încălzeşte şi mai tare şi sunt pe punctul de a lua foc în braţele sale când mâna îi alunecă printre picioarele mele şi mă atinge intenţionat şi în treacă, prin materialul fin al bikinilor de plajă.

Când mă întoarce cu faţa spre el, mă simt ameţită şi euforică. Abia apuc să mă agăţ de gâtul lui cu braţele şi mă transform într-o adevărată îngheţată când gura lui se apropie de faţa mea şi mă sărută prelung în colţul buzelor. Înghit consecutiv în gol, cu gura uscată şi cu pleoapele strânse. Sunt copleşită de totul. De cât de aproape îi este faţa de a mea şi de cât de tare mă strâng

degetele lui de fund, de parcă și-ar dori să pătrundă în carne... De emoțiile mele...

Pe măsură ce îmi las palmele să alunece pe pieptul lui, una peste materialul cămășii și cealaltă pe despicătura lăsată de nasturii descheiați, încep să mă mișc din nou. Keith își lasă piciorul să se strecoare între ale mele și îmi înfășoară talia cu brațul. Se mișcă la rândul lui bine, nici nu trebuie să depun efort ca să-l urmez orbește, cu întregul corp. Parcă ar face dragoste cu mine, nu ar dansa.

Nu mai existăm decât noi în întreaga lume sau cel puțin așa am impresia. Bula noastră e invadată de notele suave care ne conduc tot mai aproape unul de celălalt, iar șoldurile mele uită complet cum să se mai oprească. E incredibil cât de tare îmi aud propria răsuflare evadând printre buzele întredeschise și cât de tare mă încing în brațele ce nu-mi mai dau drumul. E atât de frumos, încât mi-e imposibil să-mi mai mut ochii de pe chipul lui, profitând de faptul că e mai atent la gura mea, decât la orice altceva.

Și Keith pare fermecat. Îl văd așa cum nu l-am mai văzut niciodată, fascinat și cu ochi scăpărători, aprinși de excitare și lumini.... Superb ca un zeu.

Când melodia se oprește, înlocuită fiind de alta mai ritmată, simt o undă de dezamăgire. Corpul înfierbântat mi-e luat în stăpânire de un fior rece când al său se desprinde de mine. Keith se oprește, făcându-mă să-mi ridic năucită privirea spre el și îl văd înghițind de nenumărate ori, în timp ce ochii îi rătăcesc pe gura mea, năuciiți.

— Ce naiba îmi faci?

Vocea lui abia răzbate până la mine, dar se propagă în interiorul meu și explodează ca o bombă emoțională.

În următoarea secundă, amândoi năvălim în toaleta barului și trântesc ușa cu piciorul, ocupați să ne devorăm reciproc, ca niște animale flămânde. Spatele meu se izbește de ceva tare, dar sunt prea pornită să-l mănânc și nu-mi mai pasă unde suntem sau de ce sunt lipită. Valul de fierbințeală ce curge prin mine ca lava pârjolește totul în calea lui, lăsându-mi neatins doar instinctul primar și sălbatic de a-i sfâșia hainele de pe el. Și ne sărutăm adânc, răvășitor și cu disperare, pe când mâinile mele îi desfac în grabă cureaua, nasturele și fermoarul pantalonilor, iar ale lui îmi scot bikinii de sub rochie.

După dans, preludiul e irelevant. Doar o pierdere de timp. Nici măcar nu mă deranjează că nicio haină, în afară de lenjeria mea, nu cade de pe noi. Ador că nu se pierde în detalii, acum că simt o nevoie imensă să mă facă a lui și mă răsuțește cu spatele la el într-o fracțiune de secundă, făcându-mă să clilesc amețită și nerăbdătoare.

Sfinte!

Intră în mine cu o mișcare bruscă și, din instinct, mă proptesc în mâini, ținând ușa închisă și sprijinindu-mă de ea. Degetele lui încleștate în șolduri îmi țin rochia ridicată și se retrage doar ca să se izbească din nou. Geamătul lui sonor e mai excitant decât mișcarea pe care o face doar din șolduri și mă cutremură din temelii, până în vârful degetelor de la picioare, când sunetul delicios pe care îl scapă e aproape de urechea

mea acum sensibilă. Simt cum mi se frânge și sufletul, nu doar trupul. Forța cu care mă pătrunde îmi distruge până și ultima speranță că voi scăpa vreodată de el.

Abia acesta e momentul în care mă dăruiesc lui cu totul, cu minte, inimă și spirit, căci corpul e deja al lui și îl manevrează așa cum nimeni altcineva n-ar fi în stare s-o facă. Mă atinge până în cel mai sensibil punct și mă transformă într-o persoană complet ne bună după el.

Pierdută, ca sub influența celui mai puternic drog din lume, nici nu-mi dau seama când mă întoarce cu fața spre el și mă ridică, iar picioarele îmi ajung pe soldurile lui. Simt cum mă zdrobește între el și ușă, cum îmi prinde fiecare încheietură în parte și le unește în spate, apoi îl aud scrâșnind din dinți înaintea să mă atace cu tot ce are mai bun.

Și e crud! Dumnezeuule, cât de crud e! Dacă nu i-aș cunoaște prea bine sentimentele, aș crede că încercă dinadins să mă rănească, dar cum știu ce simte pentru mine și cât de puternic e impactul lor asupra lui, devin convinsă că ăsta e singurul mod prin care îmi poate demonstra că mă iubește, singurul mod pe care îl cunoaște. Mi-a spus odată că așa iubește el, cu forță, și l-am crezut. Îl cred și acum, în pofida faptului că mă sfărâm în brațele sale.

Și nu doar că îl cred, dar îl și simt. Chiar dacă împingerile lui sunt puternice și mă fac să-mi mușc limba ca să le țin piept, îl simt mai aproape ca niciodată. Își ia răgazul de a mă copleși cu sărutări pe întreaga față și pe gât și de a-mi șopti cuvinte încurajatoare. Devine neimportant că mâinile sale îmi strâng dur

încheieturile la spate, în dreptul fundului și că sunt complet la mila lui.

Îl iubesc pe omul ăsta. Îi iubesc sălbăticiunea, întunecimea... Sunt iremediabil îndrăgostită de violența pe care o are în suflet și care îl face să fie la fel de fierbinte și periculos ca iadul.

— Haide, iubita mea!

Mă eliberează doar pentru a mă prinde din spatele coapselor și mă agăț rapid de gâtul lui, înspăimântată de vijelia pe care o simt apropiindu-se, gata să facă prăpăd. Orgasmul mă lovește în plin, când mă aștept mai puțin, făcându-mă să mă arcuiesc dureros și puternic în brațele ce-mi mențin greutatea în aer, scoțând un sunet ce-mi zgârie prelung gâtul. Contorsionarea mea aproape îl face pe Keith să mă scape și îl aud icnind surprins. Se oprește din a se mișca și mă presează pe suprafața rece a ușii, ca să mă apuce mai bine, apoi mă mută pe blatul din lemn al chiuvetei. Mai execută două mișcări între picioarele ce-l cuprind și termină la fel de intens, cu un tremur delicios și un geamăt incitant, strivindu-mă în brațele sale de oțel.

Tot ce mai rămâne din noi sunt răsuflări grele și gâfâieli. Cu pieptul zbatându-i-se ca să tragă aer, Keith își lasă fruntea umedă de transpirație pe umărul meu gol și, într-un final, râde.

— O să mă omori într-o zi, murmură amuzat, ridicându-și încet privirea în ochii mei. Dacă o vom ține tot așa, o să murim de epuizare.

— Tu m-ai băgat în asta, replic, umezindu-mi buzele uscate cu limba. Tot tu trebuie să mă înveți cum să mă opresc.

Gânditor, îmi mângâie obrazul cu degetul mare, avându-le pe celelalte adâncite în părul puțin încâlcit.

— Nu vreau să te oprești. Doar... mi-e teamă.

Ochii mi se ridică dintr-odată într-ai săi, mutându-se de pe gura ademenitoare.

— Teamă? Întreb uimită.

— Am și eu temerile mele, Ellie. De exemplu, mi-e teamă că o să mă îndrăgostesc prea tare și n-o să știu când să mă opresc. Mi-e teamă că asta te-ar putea răni, pentru că, dacă ajung acolo, n-o să mai am control asupra mea. La fel mi-e teamă și să-mi pun întreaga încredere în mâinile unei fete de doar douăzeci de ani, deși probabil e cam târziu să mă mai îngrijerez pentru asta. Cert e că, în cei douăzeci și opt de ani ai mei, nu am mai simțit niciodată că o să-mi pierd mințile după o femeie.

— Și asta e ceva rău? Întreb după ce înghit nodul din gât, care mă amenință să mă sufoc.

Sunt atât de absorbită de el și de ceea ce-mi spune, că nici nu dau atenție persoanei care intră în baie și iese la fel de repede.

— Stai, îi cer încurcată. Încerci cumva să te desparți de mine?

— Nu fi ridicolă! pufnește, strângându-mă la pieptul lui. Nu plec nicăieri. Și nici tu.

Abia după ce îmi permit să răsuflu ușurată, îmi dau seama cât de încordată am ajuns și cât de mare a fost frica ce mi s-a strecurat pe ascuns în minte. Chiar dacă tocmai îmi promite că nu o să mă lase, inima tot îmi bate ca nebuna în piept.

Mă agăț de gâtul lui, îndesându-mi fața în curba dintre el și umăr. Nu admit că înțeleg în totalitate ce se petrece cu el sau cu mine. Probabil nu voi înțelege niciodată cu exactitate cât de intense sunt sentimentele mele pentru Keith sau cât de mare îmi e frica de a fi abandonată. Vreau doar să rămână așa, între picioarele mele, în brațele mele, și să nu mai plece deloc.

Sunt nebună? Nu mai am nicio îndoială. Sau poate sunt bolnavă, pentru că nimic din ce mi se întâmplă nu pare câtuși de puțin real. Poate că am sărit de pe fix acum ceva timp, iar totul se întâmplă în imaginația mea. Bărbatul ăsta nu are cum să mă iubească cu adevărat, nu? E același bărbat care mi-a înscenat dispariția, gândind totul până la cel mai mic detaliu, care are apucături de sociopat și care vrea să mă păstreze, dar pe celelalte să le vândă. E ca și când ar exista două persoane complet diferite în același trup, ceea ce mă bulversează și mai tare.

Ies din reverie când se retrage din căușul brațelor mele și îmi mângâie colțul gurii, zâmbindu-mi. Doar mă uit la el, la fața lui frumoasă, și îmi spun mie însămi:

Nu-mi pasă nici dacă ar fi psihopat, atâta timp cât nu se oprește din a mă privi ca pe o nestemată.

Capitolul 30

Urc scările ca să ajung de pe coridorul dintre cabine, pe puntea iahtului, și îi găsesc pe Keith și pe Jordan la masa aranjată chiar în mijlocul vasului.

— Încă n-am idee cine e, mormăie Jordan, sorbind din cafeaua lui.

Mă apropii domol, pășind tiptil pe puntea lustruită și înfierbântată de soarele puternic de dimineață. Îmi strâng mai bine halatul fin și scurt din satin în jurul trupului și zâmbesc inconștient când îmi zăresc iubitul.

— Ei bine, trebuie să afli, mârâie Keith, iritat. Urgent! E unul dintre noi și nu-mi place ideea că am o cârtiță în grup, care vrea să-i facă felul iubitei mele. Dacă se atinge de un fir de păr din capul ei, vă distrug pe toți!

Însă Jordan nu-i mai spune nimic. Ochii lui căprui se ridică asupra mea și își drege zgomotos glasul, grăbindu-se să se ridice de la masă. Și aproape că o face, până ridic mâna și îl opresc, ceea ce îl trânteste la loc pe scaun.

Nici nu trebuie să mă gândesc prea intens, ca să-mi dau seama despre ce vorbeau. Toată povestea cu fata moartă din patul meu nu a fost lăsată în urmă, deși nu s-a discutat despre asta de față cu mine. Mereu am știut că o fac pe la spatele meu, totuși. Era imposibil să

lase deoparte un astfel de incident, în special când e vorba despre un trădător din grupul lor.

Somnoroasă, mă aplec spre iubitul meu și îi sărut prelung un obraz, lăsându-mi brațul să treacă peste umerii lui lați și tensionați și peste cămașa din bumbac pe care o poartă. Nu sunt deloc surprinsă să aflu că încă suntem în Ibiza și că iahtul nu s-a mișcat deloc din port.

Rămasă în picioare, îmi îndes nasul în scobitura gâtului său și inspir adânc mireasma parfumului ușor înțepător. Miroase minunat!

— Bună dimineața, murmur.

— Vino, iubito! îmi cere, trăgând scaunul de lângă el. Mănâncă ceva.

Mă așez fără vlagă, ferindu-mi părul din față. Pe masa din lemn sunt așternute diverse mâncăruri, dar din fericire, nu văd urmă de alte fructe de mare și mâncare sofisticate. Ceea ce e în fața mea e un mic dejun cât se poate de american și stomacul îmi face o tumbă de bucurie, în timp ce trag în farfuria albă din fața mea un cârnăcior.

— Cineva e flămând! anunță el, amuzat.

— Foarte flămând, chicotesc. Deci, despre ce vorbești? întreb cu o falsă curiozitate.

Mușc cu poftă din cârnăcior, plimbându-mi privirea de la Keith la Jordan și înapoi.

— O să vă prefaceți că plouă sau ce? pufnesc când văd că niciunul nu spune nimic. Am auzit.

— Nu ai de ce să-ți faci griji, mă asigură Keith, cu o mină senină, ferindu-mi părul peste umăr. O să-l găsec și o să-i frâng gâtul ca la găini.

— Sunteți siguri că e cineva din grup? Îmi arcuiesc sprâncenele. Dacă mai e cineva pe insulă, despre care nu știți?

— Am căutat peste tot, mormăie Jordan, oftând.

— Mă îndoiesc, i-o retez. Vorbim despre o insulă întregă, nu despre un petec de pământ. O insulă cu o junglă deasă.

— Avem drone, mă informează Keith. Dacă era cineva acolo, l-am fi văzut. În plus, nu ar fi reușit să treacă de pază și să se apropie atât de mult.

Clatin din cap și nu mai spun nimic. Mă întorc la cârnăciorul meu și mușc din nou, iar cu cealaltă mână mă întind după omletă.

— Mă gândeam să mai rămânem un timp în Ibiza.

Keith își trece degetele prin părul meu nepieptănat, atrăgându-mi atenția.

— Jordan o să se întoarcă pe insulă, dar noi putem rămâne cât îți dorești.

— De ce am impresia că mă ții aici doar ca să nu mă mai aflu prin preajma oricui vrea să-mi ia gâtul?

— E ceva rău că încerc să te protejez? mă întrebă încruntat.

Îmi prinde lobul urechii între degete, masându-l ațâțător, în pofida faptului că Jordan e doar la câțiva centimetri distanță și ne vede. Încep să cred că intimitatea nu face parte din lucrurile pe care acesta ar ține morțiș să le păstreze.

— Nu, murmur ușor. Dar nu putem rămâne aici o veșnicie. Nu am de gând să mă ascund.

— E riscant să te întorci, replică Jordan în barbă. O singură clipă de neatenție și...

Se oprește când Keith îl tranșează din priviri, avertizându-l să n-o rostească. O singură clipă de neatenție și aș fi moartă. Bănuiesc că asta vrea să spună și are dreptate, însă tot nu mă văd ascunzându-mă în Ibiza, ca o lașă.

— Te întorci, însă cu o condiție, spune brunetul de lângă mine, cu o mină serioasă. Jordan o să te păzească non-stop când nu sunt cu tine.

Deschid gura să fac scandal, oripilată de ideea de a fi urmărită la fiecare pas, dar Keith mi-o retează doar ridicând un deget și îmi înghit cuvintele, frustrată.

— Fără comentarii! Ori așa, ori rămâi în Ibiza.

Ochii mi se mijesc, uitându-mă la el cu ciudă.

— Deci, nu m-ai adus aici pentru dans, constat iritată. M-ai adus aici ca să mă îndepărtezi de insulă.

— Ei bine, nu știu cum altfel să-ți țin fundulețul în siguranță, Ellie! Sincer să fiu, e pentru prima oară când se întâmplă așa ceva pe insula mea. Lucrurile o iau razna.

Și nu pare să-i placă să scape astfel controlul. Bate iritat în masă cu degetele, evitând să se atingă de mâncare sau de cafea. Doar stă lângă mine, cu un braț întins pe spătarul scaunului meu, cu ochelarii de soare pe nas și cu părul brunet, ciufulit într-o dezordine sexy.

— În regulă, oftez. Dacă asta o să te liniștească, atunci Jordan poate să mă păzească... de la distanță.

Buzele bărbatului de culoare de pe partea cealaltă a mesei tresar într-un zâmbet pe care se străduiește să și-l reprime. Se distrează copios, se pare.

— O să fie totul bine, mă asigură Keith, mângâindu-mi părul. Am încredere în el mai mult decât am în propria persoană.

Încuviințez, în semn că sunt de acord cu tot ce îmi propune, și mă întorc la micul meu dejun.

După ce mă hrănesc mai bine decât am făcut-o în ultimul timp și zac jumătate de oră pe șezlong, mă arunc în piscina de pe punte ca să-mi răcoresc pielea încinsă de soare. Între timp, iahtul părăsește portul din Ibiza și pornește încet spre insulă.

— Poate ar trebui să stai departe de soare pentru o perioadă, Ellie, îmi spune Keith, trântit pe un șezlong, imediat ce ies la suprafața apei reci și mă apropii de margine. Te-ai bronzat foarte tare.

Îmi privesc umerii înroșiți, apoi brațele întunecate. În mod normal, pielea mea e albă ca laptele, însă acum se vede unde mi-am petrecut ultimele două luni. Bronzul exotic mă prinde de minune.

— Nu-ți mai plac? îl întreb amuzată.

Rânjetul pe care îl primesc are un milion de wați, cel puțin, și e mai orbitor ca soarele ce plutește deasupra iahtului.

— Îmi plăci la nebunie, mărturisește cu voce groasă, sexy, înhățându-și buza inferioară între dinți. Dacă echipajul n-ar fi cu ochii pe noi acum...

Nu mai continuă. În schimb, scoate un mârâit prelung, care descrie perfect tot ce-i trece prin minte acum. Nimic cuminte.

— Ciudat, spun distrată, căutând intenționat să-l provoc. Aș fi crezut că nu ești pudic.

Îmi imaginez cum își îngustează ochii în spatele lentilelor fumurii. Sare agil în picioare, mișcându-se grațios. Sunt nevoită să-mi înghit geamătul. Când stă în picioare, e de-a dreptul irezistibil. Trupul lui înalt, bine clădit, reușește să mă excite chiar și când sunt scufundată în apă.

Sub privirea mea, care nu-l scapă nici măcar o secundă, acesta își aruncă ochelarii de pe nas și apucă de tivul cămășii sale albastre, ca pe urmă să o scoată pe cap fluid, mușchii încordându-i-se pe sub pielea la fel de bronzată ca a mea. Intră cu lentoare în piscină, păstrându-și bermudele pe el, apoi calcă apa până la mine, apropierea lui făcându-mă să mă întorc și să-mi lipesc spatele de marginea și mai rece.

— Nu sunt pudic, frumoaso. Sunt egoist. Nu vreau să împart cu angajații gemetele tale. Mă irită gândul că, dacă te-ar auzi, ar putea să se excite. Nu-mi place ideea ca un alt bărbat să se excite gândindu-se la tine.

— Mereu ai fost atât de posesiv? îl întreb curioasă.

Degetele sale mă prind de șolduri și îmi masează delicat carnea, iar ochii mă pârljolesc alene.

— Nu prea am avut cu cine, răspunde scurt. Dar tu ești doar a mea, Ellie. Nu am nicio problemă ca prietenii mei să te audă, dar refuz să mă gândesc că angajații mei se îngrămădesc apoi pe ușa băii să se masturbeze în sincron, având-o pe iubita mea ca material.

Tocmai când am impresia că o să se retragă, din motive evidente, degetele lui desfac șnurul din dreapta al bikinilor, privindu-mă țintă în ochi, cu fruntea încrețită de încruntare. Înghit în sec și încerc să mă desprind din contactul vizual intens, dar parcă

aș fi vrăjită să mă uit exact în irisurile sale verzi, acum cu o idee mai aprinse.

Apa în care trupul mi-e scufundat până sub sâni pare să se încălzească în jurul nostru și pielea mi se înfioară. Urmăresc cu mintea traseul degetelor sale pe abdomenul meu. Îl mângâie de la un capăt la altul cu vârfurile moi și cu unghiile, coborând leneșe între picioare, însă evitând să mă atingă prea mult, în special acolo unde arde.

— Ellie?

— Hm?

Prinsă în vraja pe care o exercită asupra mea ca un expert, clilesc de câteva ori în încercarea de a mă concentra pe cuvintele sale, nu pe gura ademenitoare pe care îmi vine să i-o sărut până mă sufoc. Drace! În momentul ăsta îl văd extrem de sexy și de irezistibil și abia îmi înfrânez apucăturile sălbatice de a-mi înfige dinții în el. E delicios ca cel mai interzis lucru din lume. Ca mărul din care Eva a mușcat cu nesaț, deși nu avea voie.

— Vreau să te duc în Eden, îmi spune cu glas răgușit. Vreau să ți-o trag acolo până murim amândoi, dar trebuie să vrei și tu același lucru.

La naiba! Doar gândul la asta îmi inundă gura cu salivă și o înghit, înainte să mă înec cu ea. Ar trebui să i se interzică prin lege să îmi mai vorbească astfel. E un abuz. Cu vocea și cu darul lui de a-mi lua mințile într-o clipită... m-ar putea face să accept orice pe lumea asta.

— Da.

— Da? întrebă, arcuindu-și delicat sprâncenele negre și elegante.

— Da.

Un rânjet micuț ia contur pe buzele sale, de parcă ar fi mândru de răspunsul meu.

— Acum, mă săruți? vreau să știu, continuând să înghit în sec.

Nu știu de ce, dar nu mă mai pot opri. Rânjetul lui se face și mai mare.

— Vrei să te sărut?

Încuviințez din cap și, în următoarea clipă, buzele sale îmi prind gura, gustând-o cu încetineală. Și nu mai sunt surprinsă de viteza cu care iau foc în brațele lui, ca o torță înmuiată în gaz, cu toate că doar se joacă cu mine. Mă sărută superficial, sugându-mi fiecare buză în parte cu o lentoare ucigătoare. Mă stârnește intenționat, de vreme ce își ține limba departe de mine. Parcă ar încerca din răspuțeri să mă facă să mor după el, căci nici când îi cuprind ceafa cu palma și îl trag spre mine, nu se grăbește.

— Keith?

Vocea lui Jordan e cea care mă răcorește instantaneu și revin cu picioarele pe pământ mai repede decât aș fi crezut că e posibil. Amândoi ne ridicăm privirea spre el și doar face semn din cap ca brunetul să-l urmeze, înainte să pornească spre cabine.

Oftând, Keith își întoarce atenția asupra mea și îmi mângâie în treacăt obrazul, sărutându-mă cast pe gură.

— Mă întorc. Ia-ți ceva de băut și nu mai sta în soare. Pielea ta mai are puțin și devine crocantă!

Apoi iese din piscină și pornește după Jordan, lăsând o dâră umedă în urma lui. Rămasă singură și

bosumflată, următoarea mea țintă e barul pe al cărui scaun mă înfig și nu mai mișc.

Ajungem la insulă abia spre seară și trec puntea mobilă cu brațele întinse pe lângă corp și ușor turmentată.

— Ai băut cam mult, bolborosește Keith nemulțumit.

— Două cocktail-uri! îmi informez, arătându-i totodată două degete. Nu e vina mea că barmanul a pus cam multă vodcă în ele.

Adică, atât de multă vodcă, încât aud muzică în capul meu. Dar pe urmă îmi dau seama că nu e în mintea mea, ci vine dinspre plajă, acolo unde un foc imens de tabără se înalță spre cer, înconjurat de toată lumea.

Pornesc stângace pe ponton, ținându-mă strâns de mâna lui Keith ca să nu mă împiedic în sandalele înalte. Sinceră să fiu, nu doar asta e motivul pentru care mă agăț feroce de el. Îmi place să-l simt aproape și, din fericire pentru mine, îmi cuprinde degetele cu cealaltă mână și îmi înconjoară talia pentru o susținere mai bună.

— Ellie, dacă un lucru urăsc pe lumea asta, este o tipă beată, mi-o trântește printre dinți.

— Nu sunt beată, contracarez. Sunt doar puțin amețită. O să stau la aer și o să-mi revin.

Coborâm împreună pontonul și pornim spre foc, împleticindu-mă în picioare din prima clipă în care pășesc pe nisip și tocurile sandalelor mi se înfig adânc în el. Rahat! Brațul lui Keith se strânge mai puternic, trăgându-mă la piept și ținându-mă acolo cât reușesc să-mi recuperez încălțăminte.

— Stai, îmi cere.

Cu ochii măriți îl privesc cum se așază într-un genunchi în fața mea și se apleacă spre sandale. Le desface pe rând curelușele din jurul gleznelor. Degetele fierbinți ce îmi alunecă pe piele mă fac să mă cutremur de un fior și îmi ridic ochii spre Jordan, care trece pe lângă noi cu un rânjat malefic pe buzele-i groase.

Să-l văd pe Keith astfel, în genunchi și atrăgând atenția tuturor celor aflați pe plajă, îmi răscolește stomacul înmuiat în alcool și scap un chicot înainte să-l pot opri.

— Ce e așa amuzant, iubito? mă întrebă nedumerit.

Îmi scoate prima sanda din picior, azvârlind-o în nisip.

— Toată lumea se holbează la noi, replic distrată. Probabil se întrebă dacă ești în genunchi ca să mă ceri sau vrei să-mi trănțești un oral aici, în văzul lumii.

— Nu mă tenta, Ellie. Și așa am rămas cam înfierbântat. Dacă îmi testezi limitele, s-ar putea să te iau chiar aici, în văzul lumii, așa cum spui.

După ce îmi azvârlă și cealaltă sanda, se ridică în picioare și își scutură pantalonii de nisip, rânjindu-mi pervers.

Acum desculță, singurul motiv pentru care mă mai țin de mâna lui este pentru că îmi place, nu pentru că aş avea nevoie de susținerea lui ca să pășesc prin nisipul cald și fin. Ne apropiem de focul de tabără și prima persoană pe care o văd e chiar Vicky, stând zgribulită într-un colț, de una singură, și privindu-mă crispată. Ochii ei aruncă fulgere spre mine, apoi

coboară pe mâinile noastre împreunate, expresia ei transformându-se într-una sălbatică. Curând, ajunge să arate ca și când s-ar simți scandalizată de ceea ce vede în fața ei.

Și pe bună dreptate, mereu a crezut că între mine și Keith se întâmplă ceva, iar acum tocmai își primește confirmarea.

— Ce naiba e asta?

Ne oprim în dreptul lui Ryder, iar Keith îl privește confuz. Șatenul ține strâns în mână o sticlă cu bere și e îmbrăcat lejer în haine sport.

— Chiar vrei să știi? pufăie, sorbind din sticla lui. În lipsa ta, fetele au luat-o razna. Parcă le-ar fi apucat pe toate sindromul premenstrual deodată. Trebuia să le distragem cumva atenția.

Au și reușit, ce-i drept. Cred că e cel mai mare foc de tabără pe care l-am văzut vreodată. Flăcările lui se înalță tot mai sus, iar căldura pe care o emană îmi încălzește cu putere pielea înfiorată de răcoarea serii.

Oftând, Keith își îndreaptă privirea spre grupul gălăgios de fete din spatele lui Ryder. Vorbesc toate în același timp și nimeni nu ascultă. Chiar se comportă de parcă ar fi luat-o razna.

— Urmează să fie vândute ca niște sclave.

Până și eu sunt șocată de ceea ce tocmai am scos pe gură, nu doar Keith și Ryder, care se uită lung la mine, nevenindu-le să creadă ce am spus. Abia acum îmi dau seama că m-am îmbătat cam tare. Alcoolul e singurul vinovat de prostia pe care am rostit-o cu voce tare și care atrage niște palme telepatice din partea șatenului.

Rahat! Nu trebuia să o spun. De fapt, nu trebuia să o spun pe un ton ofensator și tranșant.

— Adică, ce voiam să spun e că...

Brunetul care mă ține aproape începe brusc să râdă.

— A băgat două cocktail-uri mortale, îi explică. Mă mir cum de mai stă pe picioare.

— Au fost doar două, repet.

— Oricum, unde voiai să ajungi? vrea să știe.

Inspir adânc, controlându-mi cu grijă limbajul și tonul.

— Vreau să spun că e de așteptat să devină agitate și obraznice, odată ce viața lor va lua o turnură abruptă peste o lună. Poate acum v-a mers vrăjeala cu distragerea atenției, dar asta nu o să funcționeze la nesfârșit. E vorba despre viața lor, până la urmă.

Ryder mă privește cu ochii îngustați.

— Mă ocup de asta de zece ani, Ellie, mi-o retează. Crezi că nu știu cum să mă descurc cu o mână de fete obraznice? Au noroc că sunt binedispus astăzi, altfel le-ai fi găsit aliniate pe plajă, în genunchi, goale pușcă și cu câte o armă îndreptată spre cap. Nu sunt un om foarte răbdător, să știi!

Nici nu arată ca unul, de aceea decid să-mi închid gura vorbăreață și să mă retrag la pieptul lui Keith.

— Mă duc să fac un duș și să-mi schimb rochia, îi spun. Mă întorc.

— Ai face bine să te întorci repede, mă avertizează, zâmbindu-mi jucăuș cu un colț al gurii, în timp ce se uită în jos, la mine. Altfel, o să vin după tine.

Imediat ce îmi primesc sărutul, mă desprind de el și pornesc spre ieșirea de pe plajă și spre vilă. Deja simt apa rece ce o să-mi curgă pe trup și care o să alunge notele de alcool.

Briza îmi flutură părul, ciufulindu-l și mai tare. Intru pe alee, încercând să-l îmblânez cu degetele și să le lipesc vârfurile de șolduri, însă tot în față îmi aterizează.

Ocolesc tăcută fântâna ce tronează chiar în centrul așezământului, când simt o mișcare ciudată în spatele meu și senzația că sunt urmată de cineva apare pe neașteptate. Următorul lucru pe care îl văd e scânteia lunii ce se reflectă în sticla goală ridicată asupra mea, chiar înainte de a mă lovi cu forță peste față.

Un sunet ascuțit de sticlă spartă îmi inundă urechile și îmi simt capul izbindu-se de aleea pavată, când mă prăbușesc. O pată neagră ca noaptea mi se așterne peste privire, dar nu înainte de a-mi vedea atacatorul stând lângă fântână, strângând gura ciobită a sticlei în mână și privindu-mă disprețuitor.

Capitolul 31

Știți momentul acela când totul se duce pe apa sâmbetei? Când te străduiești să te schimbi, ca să nu mai fi acea persoană dezagreabilă de altădată și apare altceva care îți pune la pământ întregul efort, făcându-l să pară în zadar?

Asta am încercat să fac și eu în ultimul timp. Să mă schimb. Să devin o persoană mai bună. Am simțit că e momentul în care să fac o schimbare la mine, ca să nu mai fiu cine am fost: o agresoare. Până la urmă, asta e ceea ce mi-a adus cele mai multe neazuri.

Însă acum revin la toate obiceiurile vechi, pentru că înțeleg ceva ce n-am înțeles de la bun început. O persoană bună nu ar fi niciodată capabilă să supraviețuiască. Cei slabi mereu au căzut primii.

Și, când mă trezesc cu o durere înspăimântătoare de cap, cu trupul ascuns printre ferigile înalte, după ce am fost târâtă aici ca și când persoana care m-a lovit a fost convinsă că m-a omorât și a vrut neapărat să mă scoată de pe aleea principală, singura mea dorință este să o omor. *Vreau* să o omor. N-ar trebui să scape cu asta.

Gemând, îmi pipăi ceafa, ca să mă asigur că nu sângerez, iar degetele mele găsesc o umflătură ascunsă în păr. Îmi amintesc vag că m-am lovit cu capul de asfalt după ce am fost lovită și, chiar dacă nu sângerez, în față, acolo unde fruntea se unește cu rădăcina părului, sigur o fac. Îmi retrag degetele cu sânge proaspăt și

lipicios și mă holbez la el îngrozită. Îmi amintesc imediat și sunetul sticlei când s-a spart de capul meu și tresar, îndurerată.

Cum am ajuns în situația asta? Căci mi-e greu să cred că asta mi-e răsplata pentru tot efortul meu de a mă ține departe de neazuri.

— Ellie?

Vocea ce vine din apropiere, strigându-mă pe un ton surprins, mi-e familiară, dar nu reușesc să o asociez cu un chip. Apoi îl văd pe John apărând dintre ferigile înalte care îi ajung până la brâu și, de îndată ce mă găsește la pământ clipind ametețită, ochii i se măresc de uluire.

— Ce naiba faci aici?!

Nu-mi dă ocazia să-i și răspund. Se repede spre mine și îmi înconjoară talia cu brațele, ridicându-mă domol în picioare și lăsându-mă să mă sprijin de el.

Privirea i se ridică pe fruntea mea, acolo unde simt că mi se scurge ceva fierbinte, și blestemă zgomotos printre dinți.

— Ce s-a întâmplat? vrea să știe. Sângerezi ca naiba!

— Keith, șovăi, clipind de mai multe ori ca să alung ceața de pe ochi. Du-mă la Keith.

— Nu, mi-o retează. Te duc la clinică.

— John..., du-mă pe plajă. Acum!

Glasul mi se ridică spre final, iar creierii îmi zvâcnesc dureros în cap, făcându-mă să gem și mai tare.

Înjurând grosolan, brațul lui îmi cuprinde mai strâns mijlocul și mă scoate pe alee, susținându-mi aproape toată greutatea. Picioarele mele mai mult

plutesc în aer, decât ating pavajul și, din fericire pentru mine, pornim spre plajă, nu spre clinică.

Drumul spre focul de tabără pe care îl pot vedea întinzându-se până deasupra palmierilor înalți de pe marginea aleii, îl petrec împleticindu-mă în picioare și străduindu-mă să fac față durerii îngrozitoare care parcă mi-a acaparat tot capul. Dar nu asta e ceea ce mă macină cu adevărat, ci furia ce mocnește în sinea mea și care probabil nu o să se stingă până nu am să mă răzbun pentru ce mi s-a făcut.

— Ellie, trebuie să mergem la clinică, mă sfătuiește John, îngrijorat. Sângerezi foarte tare.

O ațintesc pe Vicky de la distanță. De data asta nu mai stă singură într-un colț, ci alături de celelalte fete, iar atitudinea îi este una prudentă, ba chiar îngrijorată. Bineînțeles, are toate motivele din lume să fie. Nu m-a omorât, dar o să-și dorească să o fi făcut.

Nici nu știu când mă desprind de John și din strânsoarea lui puternică, ce încearcă să mă prindă înapoi. Picioarele îmi pornesc cu viteză spre locul în care aceasta își frământă mâinile, privind des în direcția băieților, aflați pe partea cealaltă a focului imens și fierbinte.

— Ellie!

Strigătul plin de îngrijorare al lui Keith răzbate până la mine, însă nu-l bag în seamă. Văd roșu în fața ochilor. Sângele îmi clocotește în vene de furie și nimic nu mă poate opri acum.

În următorul moment, mâna mi se înfige în gâtul ei. O întreagă hărmălaie pornește în rândul tuturor și le văd pe fete sărind înapoi, probabil înspăimântate de felul în care arăt și de mânia de pe chipul meu crispat.

Doar Vicky se uită la mine cu ochii bulbucați, șocată și parcă nevenindu-i să creadă că sunt chiar în fața ei, deși a depus tot efortul să mă atace pe la spate și să mă lase lată.

Și nu pierd deloc ocazia să-mi încleștez degetele în gâttelejul ei și s-o sugrum cu o singură mână, turbată de nervi. Nenorocita asta, care acum mă privește înmărmurită, a încercat să mă omoare și n-am nici cea mai mică urmă de milă pentru ea, în special acum.

O trântesc în nisip și mă arunc asupra ei, prinzând-o de data asta cu ambele mâini. Și tot nu mă simt bine. Tot nu mă simt mulțumită până nu o scutur puțin, smulgându-i icnete de groază.

— Te-ai luat de cine nu trebuie, jigodie afurisită! Te omor! Te omor, naiba să te ia!

Două brațe mari mă prind de șolduri și încearcă să mă dea jos de pe adversara mea, care se zbate tot mai tare sub mâinile mele ucigașe, ce-și doresc să-i curme viața mizerabilă. Nu le permit să mă ia. Oricine dracului m-ar atinge acum, nu o face suficient de convingător să-i dau drumul scârbei de sub mine, a cărei față devine roșie.

— Ia-ți labele de pe ea, până nu ți le retez!

Cele două mâini dispar ca prin farmec, înlocuite fiind de un braț puternic. Acesta mi se înfășoară strâns în jurul taliei și mă smulge de pe Vicky cu ușurință, târându-mă prin nisip departe de ea, dar asta nu mă calmează nici pe departe. Sunt prea pornită să o fac să regret pentru tot ce a făcut în viața asta, că nici măcar Keith nu e capabil să mă mai stăpânească. Doar simplul fapt că o aud tușind la un metru de mine mă întărită și

mai tare și încerc să mă târăsc înapoi la ea ca să termin ce am început. Nu poate să scape chiar așa ușor!

Mă răsucesc în strânsoarea lui mârâind sălbatic și, înainte să mă poată opri, pornesc în mâini și în genunchi spre rivala mea, care e ridicată de la pământ de unul dintre paznici. Nu ajung prea departe, ce-i drept. Corpul lui Keith se prăbușește peste mine, iar greutatea lui mă strivește de nisip, blocându-mi cu brațele orice mișcare pe care aș mai putea s-o fac pentru a scăpa.

— Potolește-te, altfel o să le ofer un spectacol pe cinste! șuieră în urechea mea, amenințător.

— A încercat să mă omoare! zbier furioasă.

Înșfac un pumn de nisip, însă mă prinde de încheietură înainte să i-l arunc pe tot în ochi și îmi scutură brațul până îl las să mi se scurgă printre degete, împingându-și totodată pelvisul în fundul meu drept avertisment. Aș minți dacă aș spune că nu-l cred în stare să facă asta în fața lor, dacă nu-i ofer ce vrea. E Keith, până la urmă. Probabil n-ar da nici doi bani pe prezența lor, atâta timp cât îl sfidez.

— Nu mă provoca să fac ceva necugetat, Ellie! mârâie enervat.

— Ce parte din „a încercat să mă omoare” nu înțelegeți?! urlu, în continuare prea furioasă ca să mă calmez.

— O să fie pedepsită pentru asta, mă asigură. Îți jur solemn că o s-o nenorocesc pe toată viața pentru asta. Acum, calmează-te. Ai nevoie de îngrijiri.

Pufnesc. Fix de îngrijiri nu îmi pasă acum, deși continui să sângerez și să am dureri puternice. Mă simt de parcă m-ar fi lovit o mașină, dar nu e ca și când aș mai avea ce să fac în legătură cu asta. Printre șuvițele

de păr căzute în față îl văd pe Jordan prinzând-o pe Vicky cu putere de braț, înainte să o scoată de pe plajă și s-o ducă departe de mine.

— Gata, fetelor! tună Ryder. S-a încheiat distracția. Dacă nu dispăreți în secunda a doua de aici, vă strâng de gât pe toate!

Curând, singurii care mai rămân pe plajă suntem eu și întreaga Elită și, într-un final, reușesc să mă liniștesc suficient cât Keith să se rostogolească de pe mine și să-mi permită să mă ridic în capul oaselor.

— Lasă-mă să văd.

Cu mâini tremurânde, îmi ferește părul de pe obraji, iar ochii îi saltă pe rana sângerândă pe care o simt pulsând tot mai tare, pe măsură ce se dezmoștește.

— Cu ce te-a lovit? mă întrebă Trent, aflat în picioare lângă noi.

— Cu o nenorocită de sticlă de șampanie!

— Nu a văzut-o nimeni plecând, mormăie Deke, intervenind și el în discuție. Ești sigură că ea a fost?

— Am văzut-o. Am apucat să mă întorc, înainte să mă lovească. Ea a fost.

— Ei bine, era de așteptat, bolborosește Ryder, iritat. Relația asta a voastră agită pe toată lumea. Fetele o dușmănesc pe Ellie.

Keith își ridică cu lentoare privirea spre el, înclătându-și maxilarul de nervi.

— Nu mă face să te lovesc, Ryder. După câte observi, nu sunt dispus să-ți înghit comentariile în momentul ăsta.

În continuare nervos, sare în picioare și își strecoară brațele sub mine, ridicându-mă din nisip.

Următoarea oprire e clinică, unde dr. Lopez îmi oferă toate îngrijirile necesare, în timp ce Keith ne urmărește dintr-un colț al cabinetului, cu brațele strânse la piept și cu ochii mijiji într-un mod care îmi dă de înțeles că deja se gândește la ce urmează să facă cu Vicky.

E clar că noi două nu vom mai putea conviețui nici măcar o clipă aici. După ce a încercat să mă omoare, o să-mi doresc în fiecare secundă să-i întorc favoarea, ceea ce ar rezulta un scandal de proporții în rândul nostru. Keith nu o să fie mereu acolo să mă împiedice să-i dau exact ceea ce merită.

— Are nevoie de copci? o întrebă la un moment dat pe femeia cu halat, ce-mi flutură pe sub ochi o lanternă de buzunar.

Cumva, asta îmi amintește de gălăgia pe care a făcut-o în legătură cu rana de pe antebraț, care acum e doar o dungă mică și roșie.

— Nu, îi răspunde dr. Lopez, cu o atitudine rece și profesională. Dar o s-o doară capul o perioadă. A fost lovită destul de puternic. Să nu mai spun de cucuiul din spatele capului, care e de mărimea unui pepene.

Îl și simt de mărimea unuia, sinceră să fiu. N-am mai avut curajul să-l ating, dar cât ea l-a inspectat, mi-am dat seama că o să dorm pe burtă o bună bucată de vreme.

Ochii verzi ai iubitului meu se întorc spre mine și oftează, masându-și frustrat baza nasului.

— Iisuse, iubito, mereu ai fost atât de ghinionistă?

— Asta n-are nicio treabă cu ghinionul, bolborosesc iritată. Adică, am știut din prima zi că noi două nu

o să ne înțelegem niciodată, dar nu mă așteptam să mă atace.

Dar bănuiesc că asta nu mai e ceva neașteptat. Dacă este să fiu de acord cu Ryder, toată lumea și-ar dori să mă atace tocmai pentru că am o relație cu Keith.

— Ce ai de gând să faci cu ea? îl întreb curioasă.

Dr. Lopez îmi curăță cu grijă rana din față, făcând abstracție de discuția noastră. În schimb, Keith își miște ager ochii, parcă încercând să-și dea seama dacă e o idee bună să-mi spună sau nu.

— Prima oară să vedem care e scuza ei.

— Ei bine, e clar că nu o să mai pot sta cu ea în același loc, fără să-mi doresc să-i frâng gâtul. Și nici prin gând să nu-ți treacă să o duci în Eden!

Keith chicotește distrat când întind brațul și îl ameninț cu indexul.

— Crezi că aș lăsa-o vreodată să calce acolo? vrea să știe.

— Naiba știe ce îți trece ție prin cap.

— Edenul e doar al nostru, mi-o trânteste, de data asta cu mină serioasă. Credeam că ai înțeles.

Dau din cap mulțumită și tresar când tifonul înmuiat în dezinfectant din mâna doctoriței apasă peste rana mea, făcând-o să usture și mai tare.

Din fericire pentru mine, termină repede. Ultimul lucru pe care îl mai face, înainte să părăsim clinica, este să-mi înmâneze niște analgezice pentru durere, pe care le înghit fără apă.

Brațul lui Keith se înfășoară protectiv în jurul meu, conducându-mă încet spre vila Elitei. Mâna lui, strângându-mi șoldul, e singura alinare de care mă pot bucura acum, după toate astea. Îmi inspiră atât

de multă încredere și susținere, încât nu mai găsesc puterea de a fi nervoasă pe Vicky și pe durerea de cap. Mă ține strâns lângă el, pășind cu răbdare pe pavaj și coborându-și de nenumărate ori ochii asupra mea, ca să se asigure că sunt încă aici, conștientă.

Dar îl simt și tensionat. Ba nu, furios. Deși chipul lui nu exprimă altceva decât îngrijorare autentică, simt focul din lăuntrul său.

— La ce te gândești? mă întreabă cu un calm înșelător.

— Crezi că tot ea a pus-o pe fata aceea în patul meu, ca să mă sperie? Ar fi o coincidență mult prea mare să existe două persoane pe insula asta care vor să mă omoare, nu?

— Nu, răspunde prompt.

— Nu? mă mir.

— Mă îndoiesc că a fost ea.

Minunat!

— De ce? mârâi printre dinți. Tocmai m-a atacat, deci a demonstrat că este capabilă de așa ceva. De ce nu are cum să fie ea?

— Pentru că nu are forța necesară să omoare pe cineva și apoi să-l târască în patul tău. E doar o slăbănoagă afurisită, care habar nu are ce face și care a reacționat impulsiv.

Intru în vilă când Keith îmi deschide ușa și mă întorc spre el încruntată, oprindu-mă la baza scărilor ce duc la etaj. Mă încrunt și mai tare când ochii îi coboară pe fața mea și mi-o cuprinde în palmă, dându-mi de înțeles că nu e pregătit să urce.

— Așteaptă-mă în dormitor, îmi cere.

— Unde mergi? întreb curioasă.

— Trebuie să mă ocup de Victoria. Pune-te în pat, dar prima oară spală-te. Încă ai sânge pe față.

Degetul lui mare încearcă în zadar să-mi șteargă o dâră de pe frunte, acolo unde îmi apar cute când mă încrunt.

— Vin cu tine, replic serioasă. Idioata aia mi-a făcut o gaură în cap. Am tot dreptul din lume să fiu de față.

— Nu o să-ți placă, Ellie.

— Nu-mi pasă.

Oftând, acesta decide să nu mai spună nimic, cu toate că văd în ochii lui dorința de a comenta, de a striga la mine să urc în dormitor și să nu-l mai sfidez. În schimb, mă prinde de mână și mă trage spre încăperea de la capătul coridorului, respectiv sala de conferințe.

De îndată ce intrăm, o văd pe Vicky în picioare, lângă perete, ținută de braț de către un Jordan cu expresie goală și puțin plictisit. La vederea noastră, blonda furioasă se scutură cu putere, cel mai probabil pentru a scăpa de mâna ce o strânge, apoi ne urmează răutăcios cum străbatem încăperea și ne oprim înaintea ei și în fața mesei.

Faptul că o văd din nou mă înfurie la foc automat și mă sprijin de margine, luată prin surprindere de un val de amețelă cruntă, care mă face să scâncesc. Keith mă prinde instantaneu de cot ca să împiedice vreo eventuală prăbușire. Mă conduce cu grijă pe partea cealaltă a mesei și îmi trage scaunul lui, cerându-mi scurt un:

— Așază-te, iubito!

Și o fac. Cu genunchii moi, mă așez pe scaun în același moment în care restul Elitei ni se alătură și,

tăcuți, își ocupă scaunele. Ceva mă face să cred că sunt aici doar să asiste cu prezența, nu să intervină, însă trebuie să recunosc că situația ajunge să fie puțin dubioasă.

Toți se așază exact în aceeași ordine ca în prima zi. Ryder, Micha, Deke, Trent și... eu, ocupând locul de onoare al brunetului ce mă privește cu îngrijorare, total diferit de felul în care m-a privit prima oară.

— Ești bine? mă întrebă pe un ton jos, ochii lui sfredelindu-mă cu atenție. Vrei să urci în cameră?

— Sunt bine.

Îi zâmbesc forțat, înainte să-mi las privirea să se înfigă în Vicky și s-o tranșeze telepatic. În aer începe să plutească o tensiune greu de suportat. Nu doar Keith și cu mine suntem cei nervoși, ci și ceilalți și chiar mă întreb care e motivul lor pentru care emană atâta furie, încât mi se zbârlește părul de pe ceafă. Cei patru bărbați din dreptul meu o tranșează la rândul lor pe Vicky cu privirea, făcând-o să tremure vizibil lângă Jordan.

Keith se întoarce cu fața spre ea, rămas lângă scaunul meu. La fel ca ceilalți, emană o negativitate incredibilă, ce-i încleștează maxilarul atunci când, în sfârșit, o întrebă:

— De ce ai făcut asta, Victoria? De ce ai lovit-o?

Vicky își ridică ochii spre el, făcând o grimasă nervoasă și refuzând să-i răspundă, cu toate că Jordan o înghiontește.

— Cu tine vorbesc! se răstește brunetul din picioare. Victoria, să știi că stau foarte prost la capitolul „răbdare”, în special când vine vorba despre cineva care a atentat la viața iubitei mele. Ai face bine să răspunzi când te întreb ceva.

— Pentru că n-o suport, mormăie ea. Credeam că e evident. E doar o scârbă enervantă care a știut exact cui să i-o sugă, ca să ajungă pe scaunul ăla. E o curvă care și-a ridicat fusta în fața ta și te-a lăsat să i-o tragi, doar pentru o bucată de pâine în plus.

— Ai grijă la limbaj! o avertizează Trent, de pe partea cealaltă a mea, mârâind cuvintele. Înțeleg că ai crescut într-o cutie de carton, fetițo, dar nu-ți permit să vorbești astfel în fața noastră. Suntem cu mult peste caracterul tău infect!

— Zău?! pufnește ea, uitându-se oripilată la el. Cu ce sunteți voi mai presus decât mine sau decât niște traficanți normali și scârboși? Doar pentru că, spre deosebire de ei, voi nu ne țineți în lanțuri, la propriu? Sau că, în locul pâinii și a apei, ne dați caviar și șampanie? Ei bine, poate că sunteți mai bogați și mai emancipați ca restul, dar la finalul zilei tot niște traficanți sunteți.

— Da, o aprobă Keith. Și tu ești la mâna noastră, așa că ți-aș sugera să ai grijă ce scoți pe gură. Mi-ai lovit deja iubita. Nu e cazul să-mi subestimezi și mai mult emanciparea. Iar Ellie nu stă pe scaunul ăsta pentru că mi-a supt-o sau m-a lăsat să i-o trag, ci pentru că ea mi-a tras-o mie.

— Care e diferența? îl întreabă cu un pufnet.

— Nu o să înțelegi niciodată, îi răspunde el, relaxat. Dar acum nu vorbim despre relația mea cu Ellie, ci despre cât de tare îmi doresc să te omor în chinuri.

Îmi ridic ochii spre el, pândindu-l printre gene cum îi trântește un rânjet diabolic. Vicky se cutremură lângă Jordan, înghițind sonor în sec.

— Știi, dacă aș fi fost un sălbatic, acum erai de domeniul trecutului și asta doar pentru că ai atins-o.

Dar n-o să fac asta, tocmai pentru că nu vreau să-mi mânjesc mâinile cu o târătură ca tine. Am altceva pregătit.

Cu aceeași atitudine înșelător de calmă, întinde mâna spre mine, cu palma în sus. Mă uit lung la el, deloc convinsă că ar trebui să-i fac jocul acum. Joacă rolul de bărbat calm și relaxat, dar simt că în sinea lui arde din dorința de a se duce la ea ca să-i frângă gâtul pentru ce mi-a făcut. Atât de periculos e.

— Haide, iubita mea!

Sub ochii curioși ai celorlalți, îmi așez lent mâna în palma lui mare, care o înghite cu totul, și mă ridic în picioare. Keith îmi sărută delicat degetele, înainte să mă ducă pe partea cealaltă a mesei, apoi să-i facă semn din cap lui Jordan. Paznicul o îmbrânțește pe Vicky spre mine, aducând-o aproape, iar mâna îmi tremură pe lângă corp, vrând s-o pocnesc.

— Pune-te în genunchi! îi ordonă Keith dintr-odată, făcându-ne pe amândouă să ne holbăm la el.

N-am idee ce vrea să facă, dar ceva îmi spune că o s-o umilească grozav. Probabil că simte și ea același lucru, căci clatină vehement din cap, respingând din prima clipă ideea și aducând pe fața iubitelui meu o crispă de furie.

— Fetițo, e sub demnitatea mea să ating o târfă spălăcită ca tine. Nu mă mai călca pe nervi și pune-te în genunchi în fața ei.

Mă cutremur ușor, incapabilă să-mi mai desprind ochii de pe chipul lui tot mai schimonosit de nervi. E pe cale să-și piardă controlul, iar asta nu e bine pentru ea. Nu că blonda din fața mea și-ar da seama de asta, căci încă găsește curajul de a clătina din cap.

— În genunchi!

Tunetul ce-i iese pe gură brunetului mă face și pe mine să tresar și să fac un pas înapoi, luată pe nepregătite, nu doar pe Vicky. Fata începe dintr-odată să plângă, probabil prea speriată ca să se mai poată stăpâni.

— Acum!

Fir-ar să fie! Aproape că sunt tentată să o rog să facă ce i se cere. Nu-mi doresc să-l văd pe Keith mai nervos decât atât. Obrajii lui se înroșesc și văd scânteia periculoasă ce-i dansează în irisurile verzi. Vrea s-o umilească neapărat și s-o facă să regreta ce a făcut în seara asta.

Din fericire pentru toți, blonda face întocmai și se așază în genunchi la picioarele mele, cu umerii scuturându-i-se de plâns. Mi-ar fi fost milă de ea în momentele astea critice, dacă nu ar fi încercat să mă omoare. Prea puțini ar merita o umilire ca aceasta.

— Așa! Acum, cere-ți scuze. Roag-o să te ierte că ai atacat-o pe la spate, așa cum fac numai lașii și cei care știu că nu pot înfrânge altfel pe cineva.

Încă tremurând cu putere și privind jos, în podea, Vicky murmură printre buze:

— Iartă-mă.

Dar, dacă judec după pufnetul lui Keith, nu prea i-a reușit.

— Mai încearcă o dată! Îi comandă. Însă de data asta fă-o convingător.

Plângând silențios, își ridică ochii albaștri spre mine, inundați de lacrimi.

— Îmi pare rău, Ellie! Foarte rău! Te rog să mă ierți.

Îmi strâng buzele, continuând s-o privesc urât. Nici măcar scuzele ei nu pot șterge ceea ce mi-a făcut. Poate, dacă nu m-ar fi târât în boscheți ca pe un cadavru de care încerca să scape, ar fi funcționat. Asta e dovada că nu regretă nimic, ci doar îi e frică de Keith.

Sinceră să fiu, și mie mi-ar fi fost frică de el, dacă aș fi fost în locul ei. Uneori e al naibii de înspăimântător. Și poate că sunt nebună, însă eu acum îl văd ca pe bărbatul care îmi apără onoarea în fața tuturor, care se răzbună pentru ce am pățit și care mă privește cu atâta grijă și dragoste, încât sunt copleșită. Mă protejează împotriva persoanelor ca ea.

Face un semn din cap spre Jordan, iar acesta o ridică în picioare, trăgând-o departe de mine. Apoi brunetul își trece o mână prin barbă, părând să se gândească intens la ce urmează să facă cu ea. Și, în timp ce o face, eu încep să mă clatin tot mai tare pe călcâie, cuprinsă de o amorțeală stranie și de oboseală.

Mă prind de el când simt că mă lasă picioarele și, în următoarea secundă, brațele lui sunt în jurul meu, susținându-mă. Închid o clipă ochii, buzele sale calde așternându-se pe tâmpla mea și sărutând-o blând.

— Haide, iubito, să te punem în pat.

Pornește cu mine spre ușă, dar apoi se oprește și se întoarce cu fața spre cei patru bărbați relaxați de pe scaune, ale căror chipuri sunt cuprinse de groază, imediat ce le spune prompt:

— Sunați-l pe Santori. Am o *mireasă* pentru el.

Capitolul 32

— Cine e Santori? Întreb imediat ce intrăm în dormitor.

Keith își strânge buzele în semn de dezgust, oprindu-se chiar în mijlocul încăperii și întorcându-se cu fața spre mine.

— E un bastard nenorocit, replică sec. Haide! Trebuie să te scoatem din rochia asta și să te curățăm.

Nu mă opun când îmi face semn cu degetul să mă întorc cu spatele la el. În următoarea secundă îi simt degetele agățând fermoarul și trăgându-l în jos, mângâindu-mi ușor șira spinării.

— E italian?

— Da, mormăie. Se străduiește de ceva timp să ajungă pe lista noastră de clienți, dar ne place să ne selectăm cu atenție clientela, iar el nu e un om în care poți să ai încredere. Cum spuneam, un bastard nenorocit.

— E tânăr?

Ajung din nou cu fața spre el când mă prinde de umeri și mă răsucește. Împinge rochia de pe pieptul meu, dezgolindu-mă pe jumătate, iar ochii lui devin imprevizibil de neastâmpărați. Îmi studiază intens sânii, făcându-i să se înfioare. Sfârcurile mi se întăresc la comandă, biciuiți de privirea fierbinte cu care îi sfredelește.

— De ce mă întrebi asta? vrea să știe.

Deși mi-a pus o întrebare directă și curiozitatea din vocea sa e vădită, nu reușește să-și ridice privirea în ochii mei și nici nu continuă cu dezbrăcatul. Doar se zgâiește, atingându-mă ușor cu vârful degetelor. Îmi conturează sânii acum umflați și grei.

— Sunt curioasă dacă există o limită de vârstă sau îi selectați după grosimea portofelului, mărturisesc.

— Există o limită de vârstă. Clienții noștri au până în treizeci de ani. Și da, ne uităm și la grosimea portofelului. Dar Santori nu face parte din listă. Chiar dacă portofelul lui e destul de gros, nemernicul e un italian scârbos de cincizeci de ani, care salivează la toate prospăturile care ar putea să-i fie fiice. Dacă i-aș mai permite să vină aici, ar regula tot ce ar prinde, cu sau fără voia lor.

— Și vrei să i-o dai pe Vicky?

Ochii lui verzi se ridică rapid în ochii mei și își înclină capul, studiindu-mă suspicios.

— Îți pare rău?

Ridic din umeri. Sinceră să fiu, mi-e puțin rușine să recunosc cu voce tare că nu-mi prea pasă ce se întâmplă cu ea, mai ales după seara asta. Bănuiesc că și-o merită. Din cauza ei am o gaură în cap și un cucui colosal. Ar fi putut să mă omoare de-a binelea, dacă nu era o lașă.

Keith îmi împinge rochia de pe șolduri, iar eu ies din cercul pe care îl face la picioarele mele, rămânând doar în bikini și nimic mai mult. Asta e tot ce mă mai acoperă, dar să fiu a naibii dacă mă simt stânjenită. M-a văzut mai goală decât atât. În plus, am stat zile întregi goală pușcă, în Eden. Mă gândesc că îmi știe corpul ca

în palmă, cu toate defectele lui, și încă mă privește de parcă ar vrea să mă mănânce.

— Victoria nu mai poate rămâne aici, îmi răspunde într-un final. Mai este o lună până la licitație, iar eu nu mă pot stăpâni chiar atât. Numai dacă aş vedea-o în fața mea sau prin preajma ta, mi-aş pierde cumpătul.

— Nu că ai fi cel mai calm om de pe pământ, îl iau peste picior.

Acesta surâde scurt, înainte să mă tragă în baie.

Nu ştiu cum aterizez cu fundul pe blatul rece al chiuvetei, dar nici nu dau doi bani pe asta. Îl urmăresc pe Keith cum umezește colțul unui prosop plușat și se apropie cu el de fața mea după ce îmi ferește părul peste umăr.

— Mă descurc și singură, bombăn. Nu trebuie să faci asta.

— Asta nu ar fi trebuit să se întâmple, replică printre dinți, ștergând o dâră de pe fruntea mea. Acum ar fi trebuit să te întorc invers și să ți-o pun, nu să șterg sângele de pe fața ta.

— Încă poți s-o faci, rânjesc.

Însă Keith nu mai pare la fel de dispus să mă întorcă invers și să mi-o pună. Ba chiar îmi trânteste o privire urâtă, ce îmi sporește amuzamentul.

— În noaptea asta nu, mi-o retează, continuând să mă ștergă cu prosopul umed. În noaptea asta am grijă de tine.

Și are. Ba chiar exagerează, dacă este să fiu sinceră. După ce îmi curăță fața de orice urmă, umezește prosopul din nou și mă prinde deodată de gleznă, ridicându-mi piciorul că aproape cad de pe marginea

blatului. Îmi înfig degetele în ea, chicotind amuzată. Se pare că analgezicele primite de la dr. Lopez au început, în sfârșit, să-și facă efectul.

Dar apoi râsetul îmi piere când Keith îmi șterge cu delicatețe tălpile murdare de la mersul desculță și înghit în sec. Niciodată, nimeni nu a mai făcut asta pentru mine, dar se simte la fel de intim ca o partidă de sex cu persoana pe care o iubești.

Aș fi spus că el e ultima persoană care ar face așa ceva vreodată. Îl credeam peste măsură de superior și arogant ca să se coboare la acest nivel, cât să-mi spele tălpile. Până la urmă, e un om care ar putea conduce lumea fără ca nimeni să știe și, totuși, arată ca și când ar fi în stare să se coboare și mai mult, doar ca să aibă grijă de mine.

Asta înseamnă că mă iubește suficient cât să renunțe la orgoliul său și să facă orice consideră că e necesar?

Nu spun nimic. Doar îl privesc cum îmi șterge fiecare deget în parte cu o concentrare ridicolă, ținându-mi glezna ridicată cu cealaltă mână. Apoi trece la piciorul drept, oferindu-i același tratament, păstrând o tăcere tulburătoare. Inima îmi bubuie în piept copleșită și zâmbesc discret, chiar dacă nu e atent.

— Ești gata! mă anunță, aruncând prosopul pe marginea chiuvetei. Acum să te băgăm în pat.

Zis și făcut. Mă duce pe sus până în dreptul patului și, cu mine pe brațe, trage cearșaful, apoi mă așază între perne. E o chestiune de timp până se dezbracă la rândul lui și, rămas doar în boxeri, se strecoară lângă mine. Trupul lui cald mă face să mă cutremur de plăcere, în special când acesta mă întoarce cu spatele

la el și mă lipește de piept, ținându-mă aproape într-o îmbrățișare fierbinte.

Când mă trezesc, durerea de cap e mai atenuată și mă simt cu o idee mai bine. Singură în dormitor și în pat, îmi iau tot răgazul să mă întind pe toată salteaua și să mai lenevesc preț de câteva minute bune, înainte să mă ridic.

Găsesc pe marginea saltelei o rochie crem, asemănătoare cu o togă grecească scurtă și o pereche de sandale gladiator fără toc, ce se leagă până la genunchi. Având un zâmbet tâmp pe buze, le îmbrac și îmi aranjez părul, apoi aplic un strat subțire de rimel pe genele lungi.

Astfel, cobor la parter, simțindu-mi stomacul făcând tumbe de foame. Nici nu mă mir, ținând cont că am dormit întreaga dimineață, sărind peste micul dejun.

— Nu-l vreau aici!

Strigătul lui Ryder îmi șterge rapid zâmbetul de pe buze și mă legăn ușor pe ultima treaptă, arcuindu-mi sprâncenele spre cei șase bărbați din living. Singurii care stau în picioare sunt el și Jordan și ambii îl privesc încruntați pe Keith cel trântit pe canapea.

— Nici eu nu-l vreau aici, dar Victoria nu mai poate să rămână nici măcar pentru o zi, replică el, arogant.

— Am înțeles asta, dar de ce tocmai Santori? pufăie Trent de pe fotoliu. Mă irită până și simplul gând că urmează să vină aici, darămite să mănânce la aceeași masă cu noi. Dacă tot vine, măcar scutește-ne de tortura de a-l avea prin preajmă mai mult decât e necesar.

Cu buzele strânse, oscilez între a mă apropia de ei și de a mă întoarce în dormitor. Nu știu care idee ar fi mai bună în momentul de față. În afară de Keith, toți sunt tensionați de venirea lui Santori, ceea ce dovedește cât de plăcută este prezența lui, în general. Până și eu mă îngrozesc puțin, deși nu-l cunosc.

Dar e prea târziu pentru a mă mai retrage. De îndată ce Ryder mă vede, toți își întorc capetele spre mine și Keith se ridică în picioare ca la comandă. Când îl văd apropiindu-se, sunt deja pregătită să-i dau mâna înainte ca el să apuce să și-o întindă pe a lui, cu palma în sus. Mereu face asta, de parcă ar fi de datoria lui să mă poarte oriunde mi-aș dori să merg, ca pe o femeie care merită din plin întreaga lui atenție și toate manierele de care dispune.

Îl ador!

— Cum te simți astăzi, iubito?

Îmi așez mâna în palma lui, lăsându-mă trasă de pe ultima treaptă și condusă spre canapea. Și îi simt tensiunea imediat ce îl ating, deși pe față are bătută în cuie o expresie impasibilă. În același timp, ochii lui sunt prudenți și incapabili să ascundă ceea ce crede, de fapt, despre venirea lui Santori.

— Mai bine. De ce vă certați?

— Keith nu vrea să înțeleagă că e o idee proastă să-l aducem pe Santori aici, îmi răspunde Micha senin, înțepându-l pe acesta într-un mod discret.

Mă așez lângă el tăcută. În schimb, Keith preferă să ocupe brațul canapelei și să pufnească.

— Știi și eu că nu e o idee bună, însă e vorba doar despre un prânz. Apoi i-o vom prezenta pe Victoria și vom termina cu asta.

Ryder oftează, vizibil frustrat că brunetul nu-și schimbă decizia, indiferent de argumente.

— Crezi că mie îmi face plăcere să-l am prin preajmă sau să-l știu aproape de Ellie? îl întrebă printre dinți, enervându-se dintr-odată. E un libidinos, dar e perfect când vine vorba să scăpăm cât mai repede de slăbănoaga aia blondă. Vine, luăm masa, o ia și pleacă. Punct!

Trent flutură din mână, parcă obosit de subiectul ăsta. Se ridică și pleacă pe neașteptate, urmat îndeaproape de un Deke cu aceeași atitudine iritată.

— În regulă, mormăie Ryder, într-un final. Dar dacă se apropie de celelalte fete, îi zbor capul de pe umeri. Să nu-mi spui că nu te-am atenționat!

După ce îl țintuiește pe Keith cu indexul, drept avertisment, dă să plece la rândul lui după ceilalți, însă se oprește când sunetul specific unui elicopter ce zboară deasupra vilei se face auzit. Brunetul de lângă mine se încordează brusc, transformându-se într-un arc uman într-o singură clipă și înjură grosolan printre dinți. Înțeleg că subiectul disputei dintre ei e deja aici, în special când ochii verzi ai iubitului meu se înfig în mine și îmi spune prompt, nelăsând loc de comentarii:

— Să nu te miști de lângă mine! Nici măcar un centimetru. Și nu vorbești cu el, chiar dacă îți pune întrebări.

Încuviințez din cap, îngrijorându-mă puțin. Asta nu sună la fel de bine pe cât mi-aș fi dorit, dar bănuiesc că cel mai sigur loc de pe planetă devine cel de lângă el și nu mă opun. Ba chiar am de gând să mă lipesc de brațul său și să nu mă mai desprind de acolo, până când Santori nu pleacă de pe insula noastră.

Rectific: insula *lui*.

— Așa, iubito, zâmbește.

Mă ridic când îmi întinde mâna. Ieșim împreună pe terasa din spate, unde personalul pregătește masa pentru prânzul cu Santori. Două femei îmbrăcate în rochii negre și cu șorturi albe legate pe după gât așază cu grijă tacâmurile argintii, ce sclipesc puternic în lumină, lângă farfuriile fără cusur.

— Prin urmare, Santori ăsta..., vorbesc eu, a mai fost vreodată aici?

— O dată, îmi spune el. A fost un fel de răul necesar prin care trebuia să trecem, ca apoi să impunem o limită de vârstă și să ne selectăm clienții. E un pervers nenorocit, Ellie.

— S-a întâmplat ceva cu una dintre fete? vreau să știu.

— S-au întâmplat destule atunci când a venit. Nu prea mai contează acum. Important este să trecem cât mai repede peste vizita asta și să plece, de preferabil fără să mă enerveze. E un om influent, așa că aș prefera să nu stăm unul în calea celuilalt.

Ceva îmi spune că asta nu o să fie posibil, ținând cont de nivelul de încordare pe care acesta îl are, chiar și când îmi trage scaunul să mă așez.

Abia când îl văd pentru prima oară, îl iau pe Keith în serios. Fiorul rece ce mă scutură pe scaun e de groază și îmi smulg rapid privirea de pe bărbatul înalt și subțire care iese pe ușile din sticlă, condus de Ryder, rămânând țepănă și cu ochii fixați pe iubitul meu. Nu știu de ce, dar totul mă înspăimântă la el, inclusiv râsul gros care-i vine din gât, de îndată ce Keith se apropie de el.

— Măi să fie, Levine! exclamă bucuros în spatele meu și mi-l imaginez cum îmi strânge mâna. De când nu ne-am mai văzut? Să fie zece ani?

— Nu i-am numărat, replică Keith sec. Ne pregăteam să luăm prânzul așa că... Te rog, alătură-te!

Cu coada ochiului îl văd pe brunet făcându-i semn să înainteze spre masă și trupul costeliv al italianului îmi răsare inopinat în față, făcându-mă să tresar. Stomacul mi se strânge dureros când îmi amintesc subit puținele detalii pe care Keith mi le-a oferit despre el și un ghem de greață aproape mă tentează să mă ridic și s-o șterg. Îi place să reguleze fete tinere ca mine, deși el are început de chelie și o față cum numai criminalii în serie au. Miroase a mafie de la o poștă, ceea ce mă încordează și mai tare.

Dar apoi mă relaxez ușor când Keith mă prinde de bărbie, în semn de susținere.

Cu ochii căprui și suspicioși fixați pe mine, Santori se așază pe scaunul din fața mea, iar Keith îl ocupă pe cel din capătul mesei. Și tocmai când îmi spun mie însămi, în gând, că nu am niciun motiv pentru care să mă tem, îl aud pe acesta întrebând, cu un accent puternic:

— Ea e?

Îi ia doar o secundă brunetului să se arcuiască pe scaun într-un mod ciudat și să-și întoarcă ochii mari spre mine, arătând de parcă abia acum mă vede pentru prima oară stând aici.

— Nu vreau să te ofensez, Keith, dar nu cred că are rangul necesar să mă mănânce la aceeași masă cu mine, bolborosește dezgustat, privindu-mă cu ură. Pune-o să mă mănânce în genunchi!

Îmi încleștez maxilarul, mușcându-mi cu putere limba ca să nu-l înjur. Din fericire pentru el și pentru mine, îmi amintesc la timp că mi s-a cerut să nu vorbesc.

Mai că îi văd coroana invizibilă de pe cap scârbosului ce mă privește într-un fel care mă zbârlește de greață. Ochii lui malefici cad în decolteul decent al rochiei și nu și-i mai ridică nici când Keith îi răspunde:

— N-ai să trăiești tu atât ca să vezi așa ceva!

— De ce?

Nu apucă să și spună motivul pentru care îi refuză dorința. Apariția celorlalți bărbați întrerupe momentan discuția și fiecare își ocupă locul, Micha ajungând să stea chiar lângă mine. Pare cel mai relaxat dintre toți, ba chiar îmi zâmbeste cu un colț al gurii în semn de scuză, când mă lovește din greșeală cu cotul.

— Ce mai faci, Santori? îl întreabă Trent din complezență, strângându-i scurt mâna, înainte de a se așeza lângă el.

— Nu mă plâng, rânjește. Sincer să fiu, nu mă așteptam să fiu invitat, mai ales după ce am fost refuzat ani la rând.

Tonul i se schimbă spre final, ajungând să sune ca o acuză.

— Dar se pare că merită drumul pe care l-am făcut până aici și timpul pierdut, continuă, întorcându-și privirea perversă spre mine. Credeam că aveți în meniu doar blonde, nu și brunete delicioase.

Din instinct mă uit la Keith, văzându-l cu maxilarul încleștat și privind-l pe Santori într-un mod de-a dreptul criminal. Ceva de pe chipul lui frumos și bronzat îmi spune că deja îi plănuiește în gând moartea.

— Spuneți-mi, cât vreți pe ea?

Face semn din bărbie spre mine și primul care deschide gura nu e Keith, așa cum mă așteptam, ci Trent.

— Domnișoara nu e de vânzare.

Sprâncenele stufoase ale italianului se ridică pe frunte. Răsuflu ușurată în sinea mea, relaxându-mă pe scaun. Nu speram ca tocmai Trent să-l informeze despre asta, dar bănuiesc că e mai bine decât prima variantă. Nu-l văd pe brunet în stare să deschidă gura și să spună altceva decât un „te omor”. Până la urmă, arată de parcă ar vrea să-i spună asta. Se holbează la el, având pumnii strânși pe suprafața mesei, de-o parte și de alta a farfuriei.

— Ba eu cred că este, replică Santori, calm. Orice este de vânzare pe lumea asta, darămite o păpușică precum ea. Pun pariu că miroase orgasmic.

Cuvântul „orgasmic” îi iese ca un mârâit și face ca nodul din stomacul meu să devină și mai mare. Îmi simt pofta de mâncare luând-o la sănătoasă, dar nu mă ridic. Nu, n-am voie, iar Keith îmi aduce aminte de asta când întinde brațul și îmi prinde mâna, strângându-mi-o ușor. Ochii lui Santori cad pe mâinile noastre împreunate și se trage în spate, sprijinindu-se sfidător de spătar.

— Am înțeles acum, rânjește. Accesoriul ăsta frumos e al tău.

Accesoriu? Acum sunt un accesoriu?

— Da, este a mea și, cum spunea și Trent, nu e de vânzare, îi răspunde el, neașteptat de liniștit. Am altceva pentru tine, dar prima oară să servim prânzul.

— Altceva mai frumos decât ce am deja în fața ochilor?

Tipul ăsta chiar n-are de gând s-o lase moartă. Mâna lui Keith se încleștează și mai tare pe degetele mele, aproape strivindu-le.

Au!

— Lasă-mă să ghicesc, îi cere bărbatul, plescăind din buze. O altă blondă ștearsă, numai piele și os.

Bate dintr-odată în masă, iar eu tresar puternic.

— Băieți, o să fiu sincer cu voi. Nu am timp de pierdut aici. Am afaceri de condus și mă doare fix în fund de prânzul vostru. Am venit pentru o fată și deja presimt că o să plec nervos și cu mâna goală. Așa că, o să vă fac o ofertă greu de refuzat.

Îi privește pe fiecare în parte, ignorând rigiditatea care îi cuprinde pe toți, inclusiv pe mine.

— Zece milioane de euro pentru brunetă. Cash! Și păstrați voi blonda pentru care am venit inițial.

Ochii mi se măresc de groază și mă uit înspăimântată la Keith, care se încruntă la Santori de parcă n-ar înțelege ce-i spune. Zece milioane de euro sunt o grămadă de bani. Mai mulți decât zece milioane de dolari americani.

Prin minte îmi străfulgeră singura discuție purtată de Elită despre prețul fetelor. Au discutat despre Angel și despre faptul că nu ar lua nici un milion de dolari pe ea. Zece milioane devine subit o sumă colosală.

Și nu mă mai pot opri din a-l privi pe Keith, cuprinsă de frică. Oare chiar se gândește să accepte o asemenea ofertă? Mă întreb cu adevărat dacă e una irezistibilă pentru el.

Atât eu, cât și Santori, așteptăm cu sufletul la gură răspunsul lui. Și vine. Ca o bombă nucleară.

— Ce parte din „e a mea” nu înțelegi, spurcăciune?

Abia când expir tot aerul din plămâni, îmi dau seama că în tot acest timp mi-am ținut respirația de teamă. Mă întind spre paharul cu apă din fața mea și îl înșfac nerăbdătoare, luând câteva înghițituri zdravene.

Urma de zâmbet de pe buzele italianului pierе, iar ochii i se bulbucă în cap de șoc. Probabil nu se aștepta la un adjectiv atât de îmbucurător, pe lângă refuzul categoric.

— Ai venit aici pentru o blondă și o să pleci ori cu ea, ori cu mâna în fund, adaugă Keith, cu un rânjel letal pe buze. Dar dacă te mai uiți mult la iubita mea, o să pleci nu cu mâna în fund sau cu Victoria, ci cu capul într-o cutie.

Am mai spus că îl ador? Cu inima bătându-mi puternic în piept, mă uit la el cu toată admirația, topindu-mă sub zâmbetul ironic pe care-l poartă pe buzele-i frumoase.

Fir-ar să fie! Mă excită puțin. Și sigur are vreun al șaselea simț în legătură cu asta, căci ochii lui verzi se întorc dintr-odată spre mine, curioși. Tocmai a vorbit masonul din el, care întrece detașat toate figurile de mafiot ale dobitocului de pe partea cealaltă a mesei.

— Îți bați joc de mine?!

Urletul italianului ne ia prin surprindere pe toți și înlemnesc ca la comandă, speriată de viteza cu care se ridică de la masă.

Și se întâmplă mai multe lucruri simultan. În dreptul frunții iubitului meu apare un pistol încărcat, pe care Santori îl scoate de nicăieri. Inima îmi explodează în piept. Apoi Santori e împuns din spate

de țeava puștii din mâinile unui Jordan omniprezent, pregătit să-l găurească, care s-a mișcat mai ceva ca un ninja. Iar asta nu e tot. Nu doar Jordan îl țintește pe nemernic, gâdilând trăgaciul, parcă dornic să-i înfigă un glonț în ceafă. În același timp, Micha, Trent, Deke și Ryder îl înconjoară din toate părțile, amenințându-l feroce cu propriile arme.

Doar Keith rămâne neclintit, ca un om care nu e pe deplin în toate facultățile mintale. Purtând același rânjet mortal și aceeași atitudine sfidătoare, se uită fix la Santori, neobosindu-se să se ridice de pe scaunul lui confortabil sau să-mi elibereze mâna. Ba chiar e suficient de relaxat încât să-mi mângâie delicat încheieturile degetelor cu degetul lui mare.

— Scuză-mă, spune iubitul meu, dregându-și calm glasul. Am uitat să-ți împărtășesc un detaliu important. Zece milioane costă doar colierul de la gâtul ei și e lucrat manual. Mi-a luat o veșnicie să i-l fac, dar e superb, nu? La fel ca ea.

Santori se încruntă urâcios, vizibil confuz. Cu lentoare își întoarce privirea spre mine, ochind colierul cu perlă neagră de la gâtul meu, pe care îl mângâi inconștientă.

— Acum, dacă ne-am lămurit în privința faptului că banii tăi sunt mărunțiș pentru mine, stai jos și nu mai flutura pistolul ăla prin fața mea! Poate scoți ochii cuiva.

Jordan îl trânteste pe scaun cu o singură mișcare, iar Santori lasă arma deoparte, lățind rânjetul de pe buzele iubitului meu nebun de legat, care provoacă pe fața italianului o expresie de miliarde.

— Bun băiat! Îl felicită. Acum să trecem la afaceri, ce zici?

Capitolul 33

Întind mâna spre platoul cu fructe din mijlocul mesei și iau o boabă de strugure roșu cu care să-mi potolesc foamea, mișcările mele fiind urmărite îndeaproape de mai multe perechi de ochi.

Santori n-a mai deschis gura după incidentul în care mi-a amenințat iubitul cu un pistol. Nici ceilalți nu se prea înghesuie să scoată vreun cuvânt. În schimb, toți stau ca pe ace, de parcă fiecare se așteaptă la o altă scenă asemănătoare, inclusiv Keith. Cu greu îl scapă pe acesta din ochi, deși Jordan e încă în spatele italianului și are pușca pregătită.

— Mai durează mult?

Abia întrebă, că John și iese pe ușile terasei, ținând-o pe Vicky de braț. Și arată rău! Nu John, ci ea. Blonda înaltă și slabă are încheieturile legate cu o pereche de cătușe, părul lung e ciufulit și clipește deranjată când e scoasă în lumina puternică a amiezii, dându-mi de înțeles că până acum a stat într-o cameră întunecată. Nu mai poartă rochia din noaptea trecută, lungă și albă, ci un maiou și niște pantaloni scurți neinteresanți, exact ca cei în care m-am trezit în prima zi pe insulă. E cât se poate de clar că, atunci când m-a atacat, a încetat să mai beneficieze de tot ce ar avea Elita de oferit, de luxul exorbitant, de îmbrăcămintea de firmă și de avantajul unei perii de păr care să potolească suvițele sălbatice din capul ei.

Santori se ridică de pe scaun când John se oprește în dreptul ușilor, continuând să țină prizoniera de braț, ca să nu fugă. Italianul îmbrăcat în costum Armani ocolește masa pe partea lui Keith și se apropie de ea, studiind-o cu interes. Chiar dacă e cu spatele la mine, pot vedea cu ochiul minții cum privirea lui cade direct în decolteul ei, apoi alunecă pe picioarele lungi și desculțe.

Apoi îl văd pe Trent privindu-l pe Keith cu insistență, ca și când ar încerca să-l atenționeze de ceva, însă iubitul meu nebun nici nu-l bagă în seamă. Se holbează la mine, nu la el, și într-un final îmi face șmecherește cu ochiul, atenția fiindu-i distrasă când Santori turuie o frază în limba lui, pe un ton ofensator.

— Dacă ai de gând să mă înjuri, fă-o în engleză, îi cere relaxat.

— Ce e asta?

Acesta se întoarce cu fața spre noi, având o expresie iritată, și face semn spre Vicky.

— E murdară!

Keith oftează apăsător, vizibil obosit de prezența lui. Mă așteptam să fie greu, sinceră să fiu, dar nu credeam că Santori o să facă gargară în legătură cu orice lucru nesemnificativ.

Dar are dreptate. Vicky e murdară în genunchi, ca și când ar fi stat astfel întreaga noapte.

— A fost pedepsită, argumentează brunetul, nonșalant. Și-a petrecut noaptea în pivniță. Cu un duș, e ca nouă.

— Speram la mai mult profesionalism din partea voastră, mărturisește italianul, nemulțumit. Pe lângă

că îmi prezentați o fată care n-are nici cea mai mică strălucire, o mai aduceți în fața mea și în halul ăsta!

— O vrei sau nu?! se răstește Ryder, enervat.

— Sunt sigur că puteți ceva mai bine.

Ochii lui Santori cad iar pe mine, făcându-mă să blestem în minte. Tipul ăsta și-o caută cu lumânarea. Fix ce-mi lipsea, ca unui individ dubios de vârsta tatălui meu să i se pună pata pe mine și să insiste, în pofida faptului că a fost refuzat.

— Nu se poate ce îți dorești tu, îi spune Keith, de data asta calm. Ellie este una dintre noi. Oricât ai fi dispus să plătești pentru ea, nu e de vânzare. Nu o s-o ai niciodată. Ne-am înțeles?

— Ellie, murmură el cu accent, zâmbind pervers cu un colț al gurii. Keith, trebuie să-ți mărturisesc că niciodată n-am fost mai pornit să iau femeia altuia. Făptura asta cu ochii cât farfuriile e una pe cinste, nu-i așa? Altfel nu ai fi refuzat categoric o sumă pe care nu o s-o aduni nici dacă vinzi tot ce ai pe insula asta.

Oftând, mai aruncă o privire asupra lui Vicky – care nu se mai oprește din tremurat și holbat la Keith.

— Îmi pare rău, băieți, dar nu sunt interesat de ea, le-o trânteste apoi. Slăbănoage afurisite am și eu. Chiar mai multe decât le pot face față. N-am nevoie de una în plus.

— Ți-o dau cu cinci sute de dolari, face Keith oferta.

Mă uit uluită la el. I s-a oferit zece milioane de euro, iar el vrea s-o dea pe Vicky cu doar cinci sute de dolari? Credeam că ei se joacă doar cu tot ce are șase zerouri și niciunul în minus.

— Tentant, mormăie Santori, amuzat. Dar nu.

Brunetul își încleștează maxilarul, vizibil nemulțumit de răspunsul bărbatului pe care l-a adus aici special ca s-o ia pe Vicky, deși asta ar fi însemnat să stea la masă cu cel mai nesuferit bărbat în viață. Dacă judec după expresia iubitului meu, nu se aștepta să fie respins.

— Foarte bine! bombăne. Atunci, cred că vizita ta în Paradisul diamantelor s-a încheiat. Jordan o să te conducă la elicopter.

— Stai, i-o retează Santori, amuzat. N-am spus că nu sunt interesat deloc, ci că nu sunt interesat de ea. Vreau să vorbim despre scumpa noastră Ellie.

Înainte ca unul dintre noi să reacționeze, se produce inevitabilul. Keith sare de pe scaunul lui, inima coborându-mi rapid în stomac, și îl înșfacă pe italian de gât, trântindu-l de ușa din sticlă. Sărind la rândul meu în picioare, însăimântată de cum ajung să decurgă lucrurile, mă aștept să treacă cu tot cu el prin sticla pe care o aud imediat scoțând un sunet ciudat la impactul cu trupul slab al lui Santori.

Îl domină, pur și simplu. Mușchii spatelui lat se încordează pe sub cămașa albă din bumbac, cu mâneci suflecate. Arată și mai mare și mai periculos acum, că e furios.

Îi privesc speriată pe ceilalți, așteptând ca unul dintre ei să intervină și să-l oprească, însă sunt la rândul lor prea șocați de mișcarea lui Keith, ca să-și mai dea seama că intervenția lor e necesară. Groaza de pe fețele lor tinere și frumoase îmi dau de înțeles că iubitul meu, care îl sugrumă pe Santori, a făcut cea

mai mare gafă din istorie și că italianul ăsta scârbos e ultima persoană cu care ar fi trebuit să se pună rău.

— Nici măcar să nu-i pronunți numele! Ai auzit?! tună, scăpat de sub control, în timp ce degetele sale îl strâng în continuare pe nemernic de gât. Nici măcar să nu te gândești la ea! Te omor, lua-te-ar dracu de gândac dezgustător ce ești! Vă strivesc și pe tine, și pe întreaga ta mafie de libidinoși!

Din nou, am impresia că acum vorbește masonul din el. Nu știi suficiente detalii despre ocupația lui, dar știi suficiente cât să fii convinsă că e cel mai puternic om din lume și că, într-adevăr, ar fi capabil să-i strivească ca pe niște gândaci de bucătărie.

— Keith, ajunge! urlă Ryder, ușor panicat.

Degetele osoase și lungi ale iubitelui meu se strâng mai tare pe gâtulejul lui Santori, iar fața individului prinde o culoare stranie și vineție. Sunetele pe care le scoate acesta, cât e sugrumat, îmi ridică părul de pe ceafă.

Mă lipesc prudent de marginea mesei când Micha trece vijelios pe lângă mine și îl smulge cu forța pe Keith de lângă Santori, trăgându-l departe de acesta și de gâtul lui. Odată cu eliberarea, italianul se prăbușește în fund, tușind cu putere la picioarele lui Vicky și ale lui John, ce privesc întreaga scenă cu expresii nedumerite.

Însă asta nu-l calmează deloc pe brunet. Se scutură de câteva ori ca să scape de brațele lui Micha, mârâind o întreagă gamă de înjurături odioase, pe care nu le-am mai auzit niciodată.

— Calmează-te! latră blondul, îmbrâncindu-l și mai departe de adversar.

Keith se lovește de scaunul pe care a stat în urmă cu doar două minute și se răsucește mânios spre prietenul lui, trântindu-i o privire criminală, care îi spune clar că nu apreciază deloc intervenția lui.

Și sunt tentată să mă apropiu de el, dar n-o fac. În momentul ăsta e atât de furios și scăpat de sub control, încât nu cred că ar aprecia și vreo intervenție de-a mea.

— Nu o ia nimeni pe Ellie, îi spune Micha printre dinți, vorbindu-i ca unui copil mic și încăpățânat. Acum, liniștește-te până nu mai faci și altă greșală colosală, care să ne coste.

Expirând zgomotos pe nas, acesta pare să lase deoparte ideea de a sări din nou la gâtul cuiva. În continuare mânios și roșu la față, se întoarce spre mine și, prinzându-mă de încheietura mâinii, mă trage lângă el cu o smucitură ușoară, înconjurându-mi apoi talia cu brațul și ținându-mă cât mai aproape de el. Ochii verzi mă privesc prelung și cu degetul mare îmi atinge delicat colțul gurii, ca și când ar fi mai îngrijorat de mine, decât de ceea ce a făcut. Probabil că în mintea lui nu dă nici doi bani că a călcat pe bătăături pe cine nu trebuia.

Ne întoarcem amândoi spre Santori când acesta se ridică în picioare, enervat, scuturându-și costumul de firmă cu gesturi arogante.

— Se pare că mi-am pierdut timpul venind aici, mormăie. Am crezut că sunteți pregătiți să faceți afaceri cu cineva ca mine, dar acum constat că lucrurile astea vă depășesc. Nici nu-mi dau seama de ce mă așteptam la altceva din partea voastră, când nu sunteți decât niște copii care se joacă de-a adulții.

Acestea fiind spuse, bărbatul se răsucește spre ușă, dând de înțeles că e pe cale să pună punct întâlnirii, însă John îi taie calea cu un singur pas făcut în prag și o privire tăioasă.

— Keith, mormăie Trent, venind în dreptul nostru.

Curând, se adună toți în jur, uitându-se la brunet curioși. Înțeleg că niciunul dintre ei nu e pregătit să-l lase pe Santori să plece la fel cum a venit, adică cu mâna goală. Asta ar însemna ca Vicky să rămână aici, cu mine.

— Așa cum ai spus și tu, Victoria trebuie să dispară, replică Deke, vocea lui neașteptat de groasă luându-mă pe nepregătite de fiecare dată când deschide gura. E clar că nu poate rămâne până la licitație, în special prin preajma lui Ellie. Dacă a încercat deja o dată, o s-o facă din nou și nimic nu-ți garantează că n-o să-i reușească la un moment dat.

— O urăște și o s-o urască și mai mult acum, că ai avut tentativa de a i-o da lui Santori din cauza ei, adaugă și Ryder, pe un ton serios.

Cu ochii mijiiți, Keith se uită o clipă la mine, brațul lui strângându-se în jurul meu într-un fel protector și posesiv. Parcă mi-ar cere părerea legat de italian și de Vicky, însă nu știu ce aş putea să-i spun. Situația mă depășește lamentabil, din absolut toate privințele.

— Și ce propuneți? întrebă el, la un moment dat, lăsându-și privirea să alunece spre Santori, aflat încă lângă ușă, gata de plecare. A refuzat-o chiar și pentru cinci sute de dolari. Asta se presupune a fi cea mai ieftină afacere din toate timpurile.

— În primul rând, cere-ți scuze, i-o trântește Micha cu un aer serios.

Keith pufnește.

— Nici mort!

— Cere-ți scuze și dă-i-o gratis, mârâie Trent, iritat. Nu e cazul să-ți testezi astfel norocul. Ce naiba, Keith? E pentru prima oară când faci o gafă ca asta! Ultimul lucru pe care îl vreau acum este ca idiotul ăsta să vină peste noi cu băieții lui și să se transforme totul într-o baie de sânge.

— Nu o să-mi cer scuze pentru nimic în lume, i-o retează acesta, serios.

— Atunci, dă-i-o pe Victoria și lasă-l să plece, propune Micha, la fel de tensionat ca toți. Cu cât petrece mai mult timp aici, cu atât devin mai încordat. Lasă-l s-o ia și să se care în groapa din care a venit.

Mă uit la Vicky printre gene, cum tremură ca varga și plânge silențios, evitând să-l privească pe Santori în vreun fel. Îi e teamă de el. Ba chiar pare s-o dezguste în toate modurile posibile, așa cum mă dezgustă și pe mine. Probabil știe că, dacă pleacă cu el, viitorul ei o să fie mai rău decât o moarte violentă.

Pun pariu că regretă amarnic gestul de lașitate pe care l-a făcut și că se roagă în gând să apară vreo minune care s-o salveze. Îmi este milă de ea. Nu-mi place s-o recunosc, dar văzând-o în situația asta, îmi este mai milă decât mi-a fost vreodată de cineva.

Însă nu e ca și când aș mai putea să fac ceva pentru ea, nu?

Când revin cu privirea asupra lui Keith, îl surprind uitându-se lung la mine. Din nou, am senzația

că așteaptă să-i spun eu ce să facă mai departe sau, cel puțin, să-mi dau cu părerea. Dar nu prea are sens, așa-i? De ce ar vrea să îmi afle părerea? E afacerea lor. Ei sunt păpușarii.

Apoi se uită și ceilalți la mine, cu exact aceeași expresie. Mă derutează. Ce înseamnă asta? Că viitorul ei depinde de mine? Păi, bănuiesc că, într-un fel, o face. Din cauza mea e în situația de a ajunge sclavă sexuală pentru un pervers ca Santori.

— Iart-o.

Asta e tot ce rostesc, după un minut în care mă gândesc dacă să deschid gura sau nu. Și nu o spun oricui, ci doar lui Keith, cel cu sprâncenele acum încruntate în semn de nedumerire.

— Am impresia că n-am auzit bine, replică el, derutat. S-o iert? Ellie, a încercat să te omoare.

— Nu putem ști exact ce a încercat să facă, mormăi încet. Știu doar că nicio fată n-ar trebui să ajungă pe mâinile tipului ăsta, nici măcar una ca ea. Dacă aș fi fost vreodată în pielea ei, mi-ar fi plăcut ca altcineva să facă același lucru pentru mine.

— Ești sigură? Întreabă Trent, mirat.

Ridic dintr-un umăr, iar iubitul meu mă privește ca pe mașini de lux. Cel mai sigur se întreabă în mintea lui când am ajuns să fiu atât de... iertătoare, când ieri eram a naibii de pornită să o omor cu mâinile mele. Ei bine, cumva, situația asta îmi amintește de Amelia. N-are nicio legătură cu ea, dar îmi amintește de cât de crudă am fost și de faptul că nu-mi mai doresc să o iau de la capăt.

— Nu-ți spun ce să faci cu Santori, dar îți spun ce ar trebui să faci cu ea, îi spun lui Keith, a cărui frunte e brăzdată de cute de încruntare. Cred că, după întâlnirea asta, și-a învățat lecția. Atâta timp cât nu se mai apropie de mine...

Micha încuviințează din cap aprobator, pesemne că e de acord cu mine. Ryder face același lucru, după un moment de gândire. În schimb, Deke și Trent sunt inexpressivi, dar nu deranjați de părerea mea. Doar se uită la Keith, așteptându-l să ia o decizie, în timp ce acesta se zgâiește la Vicky, care nu se mai poate opri din plâns.

— În regulă! pufăie Santori, intervenind în discuție pe neașteptate și ridicând mâinile în semn de predare. Cinci sute de dolari pentru fata asta e o afacere bună. Batem palma!

— De fapt, începe Keith, dregându-și glasul, m-am răzgândit. Nu-ți mai dau nimic. O să pleci exact cum ai prezis, nervos și cu mâna goală.

Văd, efectiv, cum îi cade italianului fața, iar ochii căprui i se măresc de uluire. Spre deosebire de el, eu scot un sunet indignat, nevenindu-mi să cred că propunerea mea a ajuns la el, că s-a gândit la ea și că a acceptat-o.

Ce înseamnă asta?!

Cu sprâncenele arcuite, îmi îndrept atenția spre Vicky, care răsuflă ușurată lângă John, apoi izbucnește și mai tare în plâns.

— Mulțumesc! Mulțumesc!

Hohotind și continuând să mulțumească, pornește cu viteză spre mine și, cu mâinile în continuare

legate, își lasă capul să-mi atingă umărul ca într-o îmbrățișare ciudată și neașteptată.

Sfinte Sisoe! Îmi ridic din instinct mâinile, însă n-o cuprind. Rămân cu ele suspendate, sperând în sinea mea că ușurarea pe care o simte va trece și se va retrage curând. Poate că am salvat-o de la un viitor sumbru, dar asta nu înseamnă că sunt pregătită să fim prietene.

— Levine! tună Santori șocat și nervos în aceeași măsură. Ce mama naibii înseamnă asta?! Mi-ai promis o fată!

— Mda, mormăie Keith, nonșalant. Vezi tu, iubita mea vrea să nu-ți dau nimic și îi respect dorința. Așadar, John o să te conducă la elicopter și roagă-te... Dumnezeuule, roagă-te să nu-mi mai ieși vreodată în cale, altfel te nimicesc!

Încă stupefiat, acesta e tras în vilă de către John și dispăre la fel de brusc cum a și apărut în peisaj.

— Ce naiba s-a întâmplat cu scuzele?! pufaie Ryder, aruncându-și brațele în aer de ofticare.

Brunetul îi trănțește o privire muștrătoare, înainte de a exclama:

— Ups!

— Dobitocule! bombăne Micha, dându-i un brânci în joacă. Măcar am scăpat naibii de Santori! Nu știi de ce, dar individul ăla mă înspăimântă ca dracu!

— Asta pentru că ești o puștoaică smiorcăită, îl ia peste picior. Mi-am dat seama de asta încă de la început.

Apoi redevine serios când își coboară privirea spre blonda ce nu se mai dezlipește de mine. Vicky

continuă să plângă, însă o face mai domol, rostind printre sughituri mii de scuze și păreri de rău.

La un moment dat, Keith o prinde de braț și o dezlipește de mine, făcând-o atentă la el.

— Ascultă-mă bine! Țsta e un gest de îngăduință pe care n-o să-l mai primești dacă te mai apropii vreodată de ea.

Blonda încuviințează frenetic din cap, înainte să fie preluată de Deke și scoasă de pe terasă.

Pentru prima oară de când a început totul, îmi permit să zâmbesc. Mâna lui Keith îmi atinge în treacăt fața, zâmbindu-mi și el cu un colț al gurii.

— Acum te poți relaxa, iubito. Du-te la SPA sau înoată puțin. Am ceva treabă.

— Ce treabă? întreb curioasă.

Chicotind, se retrage fără să-mi răspundă și tot ce-mi mai rămâne de făcut este să-mi dau ironic ochii peste cap. Sinceră să fiu, nici nu mă așteptam s-o facă. În ultimul timp a dispărut cam des, dar m-am obișnuit să „aibă treabă” și să nu-mi spună nimic despre ea.

Seara, cu o oră înaintea cinei, îmi fac curajul să cobor la parter, după ce mi-am petrecut o bună parte din după-amiază în dormitor, nefăcând mare lucru. Singurul pe care îl găsesc în living e Micha, trântit pe canapea, sorbind adeseori din paharul lui cu whisky și verificând știrile de pe un gadget cu ecran mare.

Mă apropii lent de el, târând rochia lungă și argintie după mine.

— L-ai văzut pe Keith? îl întreb.

Cu lentoare își ridică ochii albaștri și prietenoși, studiindu-mă la foc rapid din cap până în picioare, înainte să-mi zâmbească.

— E pe aici, pe undeva.

Tipic.

— Arăți foarte bine în seara asta, Ellie, rânjește. Te pregătești pentru vreun bal, ceva?

Încruntată din pricina răspunsului său nefolositor, îmi aplec privirea pe rochia extravagantă. Are un decolteu în V, iar mânecile lungi îmi lasă umerii și spatele dezgolit.

— Am văzut-o în șifonier și mi-a plăcut, spun arogant, așezându-mă elegant pe brațul canapelei.

Altul e adevărul, însă. Da, mi-a plăcut, dar nu ăsta e motivul pentru care m-am supus unei torturi ca asta. Port rochia grea, îmbrăcată în întregime cu ștrasuri strălucitoare, pentru Keith. Tot pentru el m-am și străduit o jumătate de oră să-mi prind părul într-un coc la ceafă.

Iar el nu e aici să vadă. De fapt, naiba știe unde e!

— Mereu a dispărut așa sau acum fuge de mine? îl chestionez, în continuare încruntată.

Cu privirea în gadget-ul lui, Micha râde distrat, de parcă aș fi spus vreun banc.

— Crede-mă, nu fuge de tine! Doar... e prins în ceva acum.

— În ce?

— N-o să-ți spun.

Fir-ar!

— Atunci, răspunde-mi la o altă întrebare, îi cer. Colierul meu chiar costă zece milioane?

Curios, blondul își întoarce privirea spre mine sau, mai exact, pe colierul de la gâtul meu, cel cu perla neagră. În sinea mea știu că e scump, dar ceva mă face să mă îndoiesc că e chiar *atât* de scump.

— Nici coroana lui Lizzie nu costă atât, Ellie! pufnește.

Lizzie? Îmi ia o clipă să îmi dau seama că se referă la nimeni alta decât Regina Angliei.

— Dar e lucrat manual, într-adevăr, spune, înainte să apuc să-l întreb despre asta.

— Keith l-a făcut?

Ating perla cu degetele. Am studiat-o suficient în dormitor, cât să-i știu fiecare detaliu în parte, dar tot mi-e imposibil să cred că mâinile sale au făcut-o. Nu ar avea cum, nu?

Micha încuviințează din cap, fără rețineri.

— Keith e bijutier, mă informează.

Ei bine, asta e surprinzător! Credeam că, în viața reală, dincolo de insula asta și de ceea ce e evident deja, are o ocupație asemănătoare. Că e mafiot sau ceva în genul lui Santori, dar mai tânăr și mai fermecător.

Să aflu că, de fapt, e bijutier mă lasă cu gura puțin căscată. Uau! Mă întreb cum reușește asta, cu mâinile lui mari și elegante, când e nevoie de toată meticulozitatea ca să faci ceva atât de delicat.

Dând din cap, mă ridic și pornesc cu pași mărunți spre ieșire.

— Unde mergi? mă întreabă blondul dintr-odată, făcându-mă să mă întorc nedumerită spre el.

Bănuiesc că ar fi trebuit să mă aștept la asta. Chiar dacă Keith nu e prin zonă, nu înseamnă că sunt lăsată să umblu în voie.

— Am auzit că aveți o bibliotecă prin zonă. Mă gândeam să o vizitez și eu.

— Bine. Doar ia-l pe Jordan cu tine.

Încruntată, îi arunc o privire bărbatului de culoare ce iese din bucătărie pe neașteptate, prezentându-se la datorie.

— Chiar e necesar? Întreb oftică. Dacă vrea cineva să mă omoare, sunt sigură că, după toată faza cu Santori, o să se gândească de două ori.

Chipul până acum limpede al celui de pe canapea se înăsprește, iar Micha ajunge să arate așa cum n-a mai arătat niciodată în fața mea: supărat.

— Nu mă face să repet, Ellie! mârâie ușor, privindu-mă certăreț printre gene. Îl iei pe Jordan cu tine sau nu te duci nicăieri!

Fir-ar! Și eu care credeam că am scăpat în seara asta.

— Bine! pufnesc, iritată. Dar, la sfârșitul sezonului ar trebui să-i dați omului un premiu pentru dădaca anului!

Replica mea îl face să chicotească amuzat, uitând rapid de micuța noastră luptă de orgolii, pe care speram să fiu nevoită să o port doar cu Keith, nu cu toți.

Fără să mai comentez, ies din vilă, urmată îndeaproape de Jordan și de întreaga lui atitudine de protector cu normă întreagă. Deși de data asta n-are pușca cu el, tot arată ca un om care ar putea să te facă franjuri într-o clipă.

Biblioteca e situată între SPA și vila personalului și e pentru prima oară când sunt cu adevărat curioasă să aflu cum arată pe dinăuntru. La fel ca fiecare dintre celelalte clădiri: exorbitant.

La parter, în spațiul larg deschis din stânga, tro-nează un pian Steinway & Sons, negru și elegant, care cu siguranță a costat ceva. Lemnul lucios strălucește puternic sub candelabrul cu elemente din sticlă, dând un aer rafinat și luxos încăperii. Etajul, însă, e ocupat în întregime de rafturi și rafturi de cărți și locuri de studiu.

Cu Jordan pe urmele mele, pornesc direct spre pian, simțind furnicăturile din degete. N-am mai cântat de ceva timp. De fapt, n-am mai atins un pian de când am fost adusă aici. Părinții mei au ținut morțiș să iau lecții încă de când eram mică. În ciuda faptului că nu eram nici pe departe o familie bogată, ci mai degrabă modestă, aceștia au făcut tot posibilul ca eu să iau parte la orice ar fi înșelat aparențele. Lecții de bune maniere în societate, șah, dansuri sofisticate, pian și vioară. Le-am urât pe toate.

— Știi să cânti? mă întreabă Jordan pe neașteptate, făcându-mi interiorul să tresară la auzul vocii groase.

— Puțin, mărturisesc.

— Nu prea pari genul de fată care ar ști să cânte la un instrument.

— Părinții mei sunt... cum să spun? Maniaci. Am învățat câte ceva.

În timp ce el se așază pe fotoliul de lângă mine, eu mă așez la pian și îmi flexez degetele, înainte să ating

încet clapele. Caut prin minte ceva de cântat, dar nu apuc să o și fac.

Ușa se trântește pe neașteptate, iar Jordan sare rapid în picioare, pregătit pentru orice, relaxându-se abia când amândoi îl vedem pe Keith. Zâmbesc, însă apoi zâmbetul îmi piere și mă încrunt când observ pe chipul lui frumos o ușoară panică și mulți, mulți nervi. Degetele sale se strâng în pumni pe lângă corp, pe măsură ce se apropie de noi.

— Jordan, du-te înainte! Îi ordonă direct, vizibil nervos.

Confuză, mă ridic și îmi trag rochia cu mâinile, privindu-l lung pe Keith, în încercarea de a-mi da seama ce s-a întâmplat atât de grav, încât e un pachet de nervi.

— S-a întâmplat ceva? vrea paznicul să știe, la rândul lui nedumerit.

— Da, s-a întâmplat! se răstește. A venit Drew! Nu mai pierde timpul și du-te odată!

Drew? Ei bine, indiferent cine e Drew, Keith nu e prea bucuros de venirea lui. N-a fost așa tensionat nici în prezența lui Santori. Prin urmare, bănuiesc că Drew ăsta e de un milion de ori mai rău. Asta mi-o confirmă și Jordan care, la auzul numelui său, blestemă grosolan printre dinți și pornește grăbit spre ieșire, lăsându-mă singură cu el.

Keith își masează stresat baza nasului, cu mâna tremurândă de furie, apoi se uită la mine într-un fel pe care nu-l pot descrie în cuvinte.

— E de rău? îl întreb moale.

— O să... O să fie bine. Doar... Mă irită ca dracu prezența lui!

— De ce? Cine-i Drew?

Oftând apăsător, se apropie de mine și îmi las capul pe spate când mâinile lui îmi prind chipul într-un căuș. Privirea sa alunecă fierbinte pe mine, studiindu-mă pentru câteva clipe, înainte să zâmbească aproape insesizabil.

— Arăți superb, Ellie.

Mă sărută blând pe gură, apoi mâna lui o cuprinde pe a mea și mă trage spre ușă, fără să-mi răspundă la întrebare. Din câte îmi dau seama, nu vrea să îmi spună despre el. Deși urmează să-l cunosc personal, nu e pregătit să-mi spună cine e, de ce se află aici și de ce i-a indus o stare ca aceasta.

Și nici eu nu mă gândesc să insist. Doar merg pe lângă el, ținându-mi poalele rochiei cu mâna liberă și cu cealaltă strecurându-mi degetele printre ale sale. Îi permit să mă tragă înapoi spre vila Elitei, pe când interiorul meu e cuprins de o teamă nouă.

Presimt că asta o să se termine al naibii de prost!

Capitolul 34

Curând, ajung să-l cunosc pe Drew și prezentimentul că e aici să ne distrugă întreaga liniște se accentuează dintr-odată. Nu-mi place nimic la el. Nici felul în care stă în mijlocul livingului, cu Elita aliniată în fața lui, nici privirea-i sticloasă și încruntată cu care ne scrutează pe toți. Bărbatul aflat la vreo patruzeci de ani arată de parcă în mintea lui deja își face planurile cu care să ne tortureze cu lentoare pe toți.

Și, totuși, ceva din privirea lui mi-e familiar.

— Așadar, e adevărat, constată nemulțumit cu glas grav, rostind cuvintele printre dinții încleștați și uitându-se lung la Keith. Chiar te-ai încurcat cu una dintre ele.

Ochii lui hazel coboară asupra mea și, din instinct, îl strâng pe Keith mai puternic de mână. Depun efort să mențin contactul vizual cu el, însă aflu cât de greu este, de fapt. Niciodată n-am mai pățit ca privirea cuiva să-mi ofere senzația că străpunge zidurile de protecție și pătrunde adânc, acolo unde nimeni n-a mai fost. Parcă m-ar descoase. Mă face să mi-o aplec pe a mea în podea, după doar două secunde agonizante în care inima mi-o ia la goană prin piept, speriată.

— Ellie nu e una dintre ele, îi răspunde brunetul, cu o atitudine arogantă. Orice ai auzit...

— Asta e scuza ta? îl întrerupe, uitându-se urât la el. Spui că nu e una dintre ele și, gata, pretinzi că ai

rezolvat-o? Ei bine, probabil că Ryder o să îmi spună același lucru despre Angel, nu-i așa?

Întreaga atenție a lui Drew se mută pe bărbatul de pe partea cealaltă a mea. Ryder se încordează brusc, dar nu-și coboară privirea. Îl văd cu coada ochiului cum îl înfruntă cu vitejie, gata să încaseze orice lovitură care i-a fost pregătită.

Se observă că Drew și-a făcut temele înainte să vină. E la curent cu tot, ceea ce mă face să mă întreb dacă nu cumva avem un spion printre noi, care îi spune despre fiecare mișcare a Elitei. Probabil că da.

La fel cred și că acesta e aici ca să pună lucrurile înapoi în ordine. Până acum, credeam că Elita controlează totul, dar acum aflu că sunt la rândul lor controlați de altcineva. Niște păpușari controlați de alți păpușari mai mari.

Acesta oftează, privindu-i pe fiecare în parte și oprindu-și privirea pe Keith, care nu se mai oprește din mârâit.

— Am avut încredere în tine, i-o trântește Drew, enervat. Am crezut că știi ce faci aici și că n-ai risca totul pentru o pereche de picioare. De fapt, erai singurul în care mi-am pus toată baza că nu se va vârfi acolo unde nu trebuie. Însă acum m-am trezit că familiile vor să mă trimită aici ca să repar greșelile voastre, înainte să puneți afacerea pe butuci și să ne deconspirați pe toți!

Familii?

— Și pentru ce? hârâie. Pentru niște femei? Ai de gând să ne pui pe toți în pericol doar ca să i-o poți trage ei?

Drew face semn din cap spre mine, făcându-l pe Keith să se încordeze într-un final. Fața iubitelui meu capătă o expresie criminală, pe care o are doar atunci când cineva îl calcă serios pe nervi. Mâna cu care îmi strânge degetele tremură puternic.

— O să repet pentru tine, unchiule, replică tăios, iar bărbatul își arcuiește curios sprâncenele. Ellie nu e una dintre ele!

— Nu-mi pasă, i-o retează sec. Sunt aici să repun lucrurile la locul lor și asta o să fac. Prin urmare, Ellie o să se întoarcă în vila fetelor chiar din seara asta.

Blestem în sinea mea, oftică. Bănuiesc că ar fi trebuit să mă aștept la asta. E prima mișcare pe care ar face-o cineva care își dorește ca lucrurile să fie la fel ca înainte. Și sunt în regulă cu asta. Chiar sunt. Nu-mi pasă unde urmează să stau, atâta timp cât individul ăsta nu se bagă și mai adânc în treaba noastră. Nu o să-i permit.

Însă Keith pare să fie de altă părere, căci începe să râdă dintr-odată, parcă amuzat de cererea unchiului său. Reușește să-l deturneze pe acesta, căci imediat îl simt clipind derutat, ca și când nu i-ar veni să creadă că i se râde în nas.

— Asta o să se întâmple doar peste cadavrul meu, îi spune brunetul, distrat. Iubita mea o să stea cu mine, iar tu nu o să ai nimic de comentat în legătură cu asta. Dar trebuie să recunosc că aș vrea să te văd încercând.

Rânjindu-i drăcește, Keith își înclină capul și așteaptă următoarea mutare a bărbatului din fața noastră, vizibil șocat. După expresia pe care o are,

probabil e pentru prima oară când acesta se opune vreunui ordin.

— Nu-mi pasă ce vor familiile, Drew, spune tot el, de data asta cu o idee mai serios. Nu-mi pasă nici de ce te-au trimis aici. Lucrurile vor decurge așa cum vreau eu. Afacerea mea, regulile mele! Și, atâta timp cât stai aici, nu ești nimic altceva decât un musafir. Depinde doar de tine dacă o să devii unul nepoftit.

Drew face un pas spre noi și mă lipesc de iubitul meu, ușor speriată. Doar nu are de gând să-l lovească, nu? Pentru că, cel mai sigur mi-aș ieși din minți dacă ar încerca una ca asta în fața ochilor mei. Oricât detest prezența lui aici și cât de tare mă înspăimântă, sunt gata oricând să sar la gâtul lui. Nici măcar nu știu de unde vine gândul ăsta.

— Mai vedem, mormăie. Voi fi aici până la finalul sezonului, ca să mă asigur că toate fetele vor intra la licitație, inclusiv ea.

Face un gest din mână spre mine, iar maxilarul mi se încleștează de nervi.

— S-a terminat cu joaca, Keith!

Brunetul scrâșnește din dinți, înainte să-și aplece privirea asupra mea și să-mi ordone scurt:

— Du-te în dormitor! Acum!

Și cum privirea lui îmi cere același lucru, nu mai stau pe gânduri. Îmi prind rochia cu ambele mâini și pornesc grăbită spre scări, cu inima bătându-mi pe undeva prin gât și cu senzația că urmează să se întâmple ceva rău. Urc treptele cât pot de repede, apoi mă opresc lângă perete când urlatul lui Keith răsună puternic în living:

— Cine dracu te crezi?!

Sfinte!

Văd dormitorul de la capătul coridorului, dar nu mai reușesc să mă clintesc. Pielea mi se face de găină pe sub rochie și fiori reci de groază îmi străbat spatele dezgolit.

— Afacerea asta e a mea și a prietenilor mei! adaugă, înfuriat. Noi suntem singurii care iau decizii aici. Nu tu, nu familiile! Noi! Și îți spun o singură dată, Drew. Dacă te atingi de un fir de păr din capul ei, vom avea probleme!

— Te înșeli, Keith, îi replică bărbatul, pe un ton sfidător. Afacerea asta a fost a voastră până în momentul în care ați pus-o în pericol. Acum este a mea!

— Ce naiba vrei să spui cu asta? întrebă Trent, evident nemulțumit de veste.

— Știți, familiile se așteptau să refuzați să cooperați, încă de când au aflat de existența celor două fete. De aceea m-au trimis pe mine. Nu sunt aici să vă cer acordul sau părerile, ci să vă iau totul! Ordinul a fost clar, băieți. Nimic nu o să mai fie la voia întâmplării. Ori renunțați, ori vă oblig!

La dracu! Seriozitatea din glasul lui tăios îmi spune că nu e aici să se joace de-a șoarecele și pisica cu cei din Elită și nici să-i asculte. E aici să preia afacerea și, ținând cont de cine e și de ceea ce poate face, probabil e doar o chestiune de timp până va pune lucrurile pe făgașul lor.

Atât eu, cât și Angel, vom fi repuse pe lista licitației. Dar nu asta e ceea ce mă înspăimântă cel mai tare. Ce mă îngrozește cu adevărat este ideea că Keith o să-i

permiță. Poate nu acum, dar la un moment dat o să fie convins că situația nu este așa cum ar fi trebuit să fie. Va renunța la mine.

— Și, crede-mă, Keith, nu-mi face nicio plăcere să mă ating de capul Elenei, dar o voi face dacă nu o să fie rapid pusă la locul ei, adică printre celelalte.

— Cum spuneam, o să te atingi de ea doar peste cadavrul meu!

Un cor de icnete umple liniștea ce se așterne pe neașteptate și îmi dau seama că s-a întâmplat ceva. Nu mă mai pot abține și trag cu ochiul pe după colțul peretelui, doar ca să-l văd pe Drew cu mâna în gâtul iubitului meu și pe ceilalți privind șocați scena din fața lor.

Viteza cu care mă înfurii e copleșitoare. Doar văzându-l cu degetele înfășurate pe grumazul lui Keith mă face să mă aprind ca fitilul unei bombe de proporții uriașe și un sentiment de posesivitate, de protecție exagerată îmi umple interiorul, înfierbântându-l ca lava.

Într-un final, pornesc din loc. Pașii mei aproape aleargă spre dormitor și, fără să gândesc, mă duc ținută spre comoda după care Keith își ține arbaleta.

Apoi totul e în ceață. Nici nu realizez când străbat drumul înapoi spre scări și până la parter. Conduasă de furie și de teamă, în aceeași măsură, mă trezesc doar când ridic arbaleta spre capul lui Drew și urlu scoasă din minți:

— Dă-i drumul!

Degetul mi se fixează pe trăgaci, tremurând. Sunt într-adevăr pregătită să lansez săgeata fix între ochii lui, dacă nu-l eliberează.

— Dă-i dracului drumul, altfel jur că îți fac o gaură în frunte! mârâi turbată.

Din fericire pentru mine, mâna lui se îndepărtează de gâtul lui Keith și Drew face un pas înapoi, uitându-se la mine uluit, parcă nevenindu-i să creadă că am o arbaletă ținută spre el. N-are nici cea mai vagă idee că habar nu am s-o folosesc.

— Așa, și dacă îndrăznești să-l mai atingi vreodată, te omor! Nu dau nici doi bani pe cine naiba ești! O să mai pleci de aici doar cu picioarele înainte.

Adrenalina îmi inundă corpul și sunt tentată să trag oricum, în special când privirea-i devine batjocoritoare și sfidătoare. Nu mă ia în serios, iar asta mă irită la fel cum m-a iritat că și-a pus etichete pe iubitul meu.

— Lasă aia jos, târâtură spălăcită! îmi comandă printre dinți.

Mă uit lung la el, întrebându-mă dacă e întreg la minte. Chiar se așteaptă s-o las jos? Ei bine, oricare ar fi răspunsul, în loc să fac ce-mi cere, o strâng mai bine în mâini, continuând s-o țin îndreptată spre fața lui.

— Trebuie să te străduiești mai mult, amice! Nu sunt ușor de convins. În plus, sunt a naibii de supărată acum și chiar s-ar putea să-ți înfig o săgeată în frunte, dacă nu ai mare grijă ce scoți pe gura aia spurcată! Cu riscul de a mă repeta, mă doare fix în fund cine dracu ești!

Apoi arbaleta mi-e smulsă din mâini înainte să-mi dau seama măcar, iar Keith îmi trânteste cea mai amenințătoare privire a sa, enervat peste măsură de mișcarea pe care am făcut-o. Dar ce nu știe el este că puțin îmi pasă dacă apreciază sau nu, faptul că i-am sărit în apărare. Mi-am făcut datoria. Ba chiar mi-a făcut o plăcere morbidă să-l pun pe nemernic cu botul pe labe.

— Jordan! strigă dintr-odată, iar paznicul se înființează lângă mine, prinzându-mă de braț. Du-o în Eden și asigură-te că nu mai pleacă de acolo până vin!

Pufăind, mă las trasă spre ieșirea din vilă, dar nu înainte de a mă uita la Drew cu dușmănie.

— Ce naiba a fost în capul tău, fetițo? mă întrebă Jordan când ajungem afară și ne îndreptăm spre Eden, pe aleea slab luminată de felinarele elegante. Aia a fost o mișcare proastă.

— Îl rănea, argumentez în apărarea mea, încă nervoasă.

— Drew nu l-ar răni niciodată pe Keith și vice-versa. Sunt rude!

Ei bine, nu-mi pasă nici de asta. E posibil să fi călcat pe nervi pe cine nu trebuie, dar dacă nu aș fi făcut-o, nu m-aș fi simțit împăcată cu mine însămi. N-are importanță ce voia să facă Drew. În momentul în care l-am văzut cu mâna în gâtul iubitului meu, am crezut că o să sufăr un atac cerebral. Atât de intens am ajuns să iubesc pe cineva care s-ar putea să-mi fi distrus viața.

Acum că Drew e aici, mă întreb cum se vor sfârși toate. Nu-l cunosc, însă ceva îmi spune că puterea lui

de convingere e mai mare decât a lui Keith și a întregii Elite.

— Crezi că o să reușească ce și-a propus? îl întreb pe Jordan, curioasă și puțin temătoare.

Acesta doar mă privește într-un mod indescifrabil, mergând pe lângă mine.

— Crezi că ar putea să-l convingă pe Keith să mă bage la licitație? insist.

— Nu știu, Ellie, mormăie. Relația lor e strânsă, așa că nu știu ce ar face Keith cu tine. Știu doar că ai gafat-o.

Așa este? Am gafat-o?

Înghițind în sec, aștept ca paznicul să descuie ușa grădinii, bâjbâind prin întuneric ca un orb. Urăsc că răspunsurile lui mă fac să mă îndoiesc de Keith și de rezistența lui de a se opune unchiului său.

Apoi mai sunt și familiile, despre care bănuiesc că au o putere nemărginită asupra lor și asupra afacerii. Chiar dacă nu sunt prezente, mă fac să cred că vor interveni la rândul lor, dacă planul lui Drew nu va da roade, iar treaba se va împuți rău de tot. Deja mă văd plecând de pe insulă cu cel care oferă mai mult pe mine și dusă departe, cine știe în ce colț al lumii. Departe de Keith, în orice caz.

Și aș minți dacă aș spune că nu mi-e frică. Pentru prima oară, mă îngrozește gândul că, contrar a ceea ce am crezut până acum, voi sfârși la fel ca restul: vândută.

Cu sufletul la gură, aștept în tăcere ca el să vină, privind prin grădină cu inima strânsă în piept și cu brațele înfășurate în jurul meu ca într-o îmbrățișare. Jordan stă în picioare lângă patul cu tăblia ca un

landou, asigurându-se astfel că rămân în Eden până la apariția lui Keith.

În clipa în care aud ușa trântindu-se și îl văd pe acesta venind furios, sar în picioare, frământându-mi mâinile. În schimb, Jordan se îndepărtează, dând de înțeleș că urmează să părăsească grădina ca să ne lase singuri.

Inspir adânc când Keith se oprește în fața mea, având pe chip întipărită o expresie frustrată. Ochii lui verzi sclipesc de nervi, în timp ce mă întrebă mârâind:

— Ce dracu a fost aia?!

Rămân mută, privindu-l confuză printre gene. După scurta conversație cu Jordan, mi-am dat seama că nu o să aprecieze intervenția mea, dar nu mă așteptam să fie mânios. Întreaga lui ființă trepidează de furie, ceea ce nu-mi place deloc. Urăsc când e supărat pe mine.

— Am vrut doar să...

— Ți-am spus să mergi direct în dormitor! mă întrerupe. Trebuia să mergi în dormitor, Ellie! Când te-am văzut cu arbaleta aia în mâini și îndreptată spre unchiul meu, am crezut că nu văd bine.

— Am vrut doar să înceteze, bombăn. De ce ești supărat pe mine? Nu puteam să stau cu mâinile în sân și să-i permit să te rănească!

— Nu am nevoie de protecția ta! tună dintr-odată.

Fac un pas înapoi, tresărind cu putere. Simt cum ceva în mine se frânge și detest asta. E dovada că acesta s-a strecurat adânc acolo și că ar putea oricând să mă doboare. Ba chiar, când ochii încep să-mi lăcrimeze, detest asta și mai tare.

— Nu e corect! replic iritată și copleșită în aceeași măsură, uitându-mă la el uluită, nevenindu-mi să cred că țipă la mine. Tipul ăla te strângea de gât, iar tu tot pe mine ești nervos?! Ai probleme!

— Și tu! mi-o trănțește serios. Și o să ai probleme care te vor depăși lamentabil, dacă mai faci vreodată vreo prostie ca asta! Drew e ultima persoană de pe lumea asta căreia ai vrea să-i intri în vizor și deja are capsa pusă pe tine. Nu-ți forța norocul, iubito!

Îmi întorc privirea de la el, prea nervoasă ca să mai pot menține contactul vizual, și îmi strâng brațele în jurul meu, ca o îmbrățișare care să mă apere de cuvintele lui.

— Dacă vrei ca toată treaba asta să se termine bine, stai în spatele meu și ține-ți gura închisă! mă sfătuiește.

— Asta nu o să se întâmple, spun categoric.

Ochii lui se fac cât cepele, parcă nevenindu-i să creadă că îl sfidez în halul ăsta, tocmai acum.

— Poftim?

— Nu sunt o marionetă, Keith. O să îmi țin gura închisă numai atunci când consider eu. Cred că știm amândoi că sunt orice, numai marfă nu, iar el mă tratează ca pe una.

— O să devii una, dacă nu ai grijă cum te porți pe lângă el, mă informează sec.

Asta e o amenințare? Îl privesc șocată, încercând să-mi dau seama dacă asta e într-adevăr o amenințare sau un avertisment. În momentele astea, mi-e imposibil să fac diferența, când el se uită la mine astfel. Mă face să plâng.

Două lacrimi mi se desprind de gene și alunecă alene pe obraji. Le urăsc din prima clipă. După zile întregi în care tot ce a știut să facă a fost să-mi provoace zâmbete și stări de bine, acum distruge totul la numai câteva minute de când individul ăsta a apărut în peisaj.

— Nu plânge, la naiba! geme, trecându-și frustrat o mână peste față.

Se întinde apoi spre mine, dorindu-și să mă prindă, însă mai fac un pas înapoi, derutându-l. Nu cred că aș fi în stare să-l las să mă atingă acum.

— Poate că Drew are dreptate, mormăi, încăpățânându-mă să abordez o atitudine nonșalantă. Poate ar trebui să stau cu restul fetelor. Până la urmă, încep să cred că, într-un final, tot acolo o să ajung.

Și presimt că o să am dreptate. Oh, Doamne, câtă dreptate o să am! După spusele lui Jordan, ajung la concluzia că, indiferent cât se încăpățânează acum, o să vină clipa în care Keith o să cedeze în fața lui Drew. Așadar, într-un fel sau altul, o să ajung la fel ca restul și nu o să mai conteze ce sentimente am eu pentru el sau el pentru mine. N-o să mai conteze nimic.

— Așa că n-are rost să ne prefacem că nu te are deja acolo unde îți dorește, adică la degetul mic, replic sec.

— Ellie, întreci măsura! mârâie nervos.

Ridic încet din umeri. Știu și eu că o întrec, dar refuz să-i mai ofer vreo satisfacție.

— Știm amândoi că nu sunt genul de fată care se supune, Keith. Să lăsăm gargara și fă ce ai de făcut.

Fac un pas mare spre el, ajungând atât de aproape, încât pieptul aproape mi se lipește de al său.

— Haide! îl încurajez. Trimite-mă lângă celelalte. Nu mai pierde timpul cu confruntări pe care oricum le vei pierde. În sinea ta, știi deja că Drew o să câștige, la fel cum știi și că, dacă mă mai tratează vreodată ca pe o sclavă, o să fac exact același lucru!

— Ellie, nu mă face să regret că ți-am dat mai multă putere decât meriți.

— Ia-o înapoi, îi cer serioasă. N-am nevoie de puterea ta. Dacă trăiești cu impresia că mă consider curajoasă și protejată doar pentru că mă ții tu în brațe, n-ai decât să o iei pe toată înapoi. Să nu crezi că o să mă doară dacă mă întorc acolo de unde am plecat.

— Da? Întreabă curios, cu maxilarul încă încleștat.

— Da.

— Atunci, de ce plângi?

Întrebarea lui mă face subit conștientă de obrajii mei umezi și de lacrimile din ochi. Aș vrea să pot da vina pe furie, că ea e cea care mă face să plâng acum în fața lui, dar în adâncul meu sunt conștientă că ăsta e ultimul motiv. Plâng pentru că mă doare pieptul. Pentru că mă simt dezamăgită. Pentru că Drew a pătruns în Paradisul meu și toarnă gaz peste tot, ca să-l incendieze. O să ardă în flăcări, odată cu mine.

— Furia te face să vorbești prostii, iubita mea, spune apoi, prinzându-mi fața în mâinile lui fierbinți. Nu am de gând să te dau nimănu. Nu am de gând nici să te arunc înapoi de unde te-am scos. În schimb, adaugă, ștergându-mi lacrimile cu degetele mari, am de gând să te pedepsesc.

Nu sunt surprinsă de decizia lui. De fapt, nu schițez nimic, deși ochii lui acum blânzi par să aștepte până și cea mai mică tresărire facială.

— Dacă n-o fac, o s-o facă el, și nu pot permite să te atingă în niciun fel. Astfel, în noaptea asta o să rămâi în Eden.

Bineînțeles. Până la urmă, Edenul a fost construit pentru asta, pentru pedeapsă. Era și cazul să-și reia rolul, pentru că noi doi l-am transformat în cu totul altceva. L-am transformat în Rai.

Dar tot sunt dezamăgită, așa că mă retrag din căușul mâinilor sale și mă așez pe marginea saltelei, mutându-mi privirea de pe el. Aștept să plece și să mă închidă aici.

— O să-i spun lui Jordan să-ți aducă cina și să rămână cu tine, mă informează. Încearcă să nu mai faci și alte prostii.

Nu-i mai răspund. Deși îl aud oftând, nici măcar nu mă mai uit la el.

— Te iubesc, Ellie.

Îmi atinge delicat șuvița scurtă de lângă ureche, ce mi-a evadat din coc, mângâind-o, apoi se întoarce și pleacă. Și abia când aud ușa închizându-se în spatele său, îmi permit să-mi ridic privirea din pământ și să murmur:

— Și eu te iubesc...

Apoi adaug, strângându-mi dinții nervoasă:

— Și o să fie război!

Capitolul 35

Nu am idee cât timp a trecut de când Keith m-a lăsat în Eden, dar e tot noapte când se întoarce. *Exact cum mă așteptam.* Închid rapid ochii, prefăcându-mă că dorm. Acum nu mă simt în stare să port o discuție cu el, însă trebuie să recunosc că, de data asta, nu m-a dezamăgit deloc, iar asta aproape mă face să zâmbesc.

Știam că n-o să reziste. Există câteva lucruri de care a devenit dependent în ultima perioadă și le știu pe toate. Îi cunosc slăbiciunile, în special pe cele care țin de mine într-o oarecare măsură. Oricare ar fi motivul pentru care ar trebui să păstreze distanța, să lase impresia că m-a pedepsit, nu poate sta departe.

— Doarme? Îl întreabă pe Jordan cu glas jos.

— Așa cred, blufează paznicul.

Dar Jordan știe prea bine că nu dorm. Până să auzim ușa grădinii deschizându-se, am schimbat reciproc câteva cuvinte.

Buzele îmi tresar când ajung la concluzia că acesta minte pentru mine, iar faptul că sunt poziționată cu spatele la ei îmi oferă oportunitatea perfectă de a-mi mușca buzele ca să nu râd, fără să fiu văzută.

— Poți să pleci, îi spune Keith, moale. Du-te să te odihnești. Rămân eu cu ea.

Mi-l imaginez pe Jordan încuviințând, înainte să-i aud pașii cum se îndepărtează de patul de grădină. Nu mai aud zgomotul ușii care se trânteste în urma lui,

căci partea de saltea de lângă mine se lasă sub greutatea lui Keith și devin mai atentă la mișcările sale, decât la orice altceva. Ridicându-mi delicat capul de pe pernă, își strecoară un braț sub el și mă trage la pieptul gol, cu miros de mare și vânt. Se poziționează astfel încât ajunge întins lângă mine, în fața mea, și abia apoi oftează.

— Știu că nu dormi, mormăie. Ba chiar cred că te distrezi de minune în sinea ta.

— Nu mă simt prea amuzată acum, mărturisesc, cu fața îndesată în pieptul lui tot mai fierbinte. M-ai pedepsit.

— Dacă nu o făceam eu, o făcea el.

— Atunci, felicitări! i-o trântesc. Tocmai ai arătat cine e șeful și cine e subalternul din relația asta. Și eu care credeam că într-o relație, ambii ar trebui să poarte același rang. Ha! Ce idioată!

Mă întorc cu spatele la el, făcându-l să pufnească nemulțumit, și nu mă mai pot abține. Zâmbesc cu toată gura, bucurându-mă în secret că tocmai mi-a oferit ocazia de a-l șantaja emoțional, așa cum merită. O fi Keith un bărbat dur și băgat în rahat până la gât, dar e conștient că nu poate controla totul, cum ar fi orgoliul care mi-a mai rămas după ce m-a închis aici.

— Ellie...

— Noapte bună, Keith.

— Ellie!

Iritat, mă prinde de umăr și mă răstoarnă pe spate, ridicându-se într-un cot ca să mă poată privi. Îngâmfată, îmi ridic ochii spre el, așteptând următoarele argumente cu care speră să mă împace după o

gafă ca asta. Pot simți cât de tare îl enervează faptul că nu vreau să-i vorbesc, că nu vreau să-l privesc în ochi și că îi întorc spatele. Și continui să mă uit la el încruntată, deși arată atât de răvășitor, încât îmi taie răsufierea. Chiar și obosit și cu început de cearcăne, e cel mai frumos bărbat pe care l-am văzut vreodată.

— Uite, am înțeleș, replic, înainte să spună ceva. Tu ești șeful, eu sunt proprietatea, iar Drew asta trebuie să vadă. Acum putem dormi?

— Nu, mormăie. Încă ești supărată. Prima oară vreau să-ți explic niște lucruri.

— Ce lucruri? mă încrunt. Că, de fapt, adevăratul șef e Drew, nu tu? Oricum, când te-ai transformat într-un papagal? Nici bine n-a venit, că deja îți tremură pantalonii de băiat mare și rău! Tipul ăla vrea să-ți ia totul și să te transforme în lacheul lui, dar tot eu sunt pedepsită pentru că am vrut să-i trag o săgeată între ochi ca să nu te mai sugrume!

Keith încasează fiecare lovitură cu o expresie impasibilă, ca și când nu l-ar atinge în niciun fel ceea ce-i spun. Practic, fac praf sub ochii lui toată imaginea pe care a încercat din greu s-o construiască, iar el n-are nici cea mai mică reacție.

— Vorbești prostii, replică la un moment dat, părând convins de asta. În plus, nu mă deranjează deloc să mă transform într-un papagal, dacă asta îl face să-și țină mâinile departe de tine. Îmi cunosc unchiul, Ellie. Îi place la nebunie să facă lucruri pe la spatele meu când nu sunt atent și ultimul lucru pe care mi-l doresc este să dispari subit când mă aștept mai puțin. Nu vreau să fiu nevoit să te caut în toată blestemata de

lume, ca să aflu cui dracului te-a vândut. Și, cine știe, poate voi ajunge prea târziu.

Inspir adânc pe nas, uitându-mă la el cu toată seriozitatea de care sunt în stare. Nu pare să blufeze în legătură cu asta.

— Nu mi-e teamă de el, dacă nici ție nu-ți este, îi spun prompt. Dar, dacă vei continua să mă tratezi ca pe cineva inferior ție, o să mă vadă în continuare ca pe o verigă slabă.

Oftând, își coboară capul și își îndeasă nasul în scobitura gâtului meu, adulmecându-mă ușor, înainte să iau decizia de a-l răsturna pe spate. Îl încalec, trecându-mi un genunchi dincolo de șoldurile lui, simțind cămașa de noapte cum mi se ridică pe fund. Părul lung și acum desfăcut îi încadrează capul când mă aplec asupra sa, iar ochii verzi și mari refuză să-mi mai părăsească fața.

— Poate că n-am nevoie de protecția ta, așa cum ai impresia, murmur. Am nevoie doar ca tu să ai încredere în mine. Mă pot descurca cu Drew.

— Ellie, nu e un bărbat care să fie păcălit atât de ușor de farmecele tale.

— Cine a spus că vreau să-l farmec? zâmbesc. Nu contează ce sunt nevoită să fac, dar nu o să-l las să ne distrugă. Nu o să-i permit să mă ia de aici.

Depun un sărut cast pe buzele lui ademenitoare, apoi mă răstorn înapoi pe saltea, moment în care capul lui se așază pe abdomenul meu, iar cu brațul îmi înfășoară strâns picioarele, lăsându-se într-un final, moale. Cu umerii sprijiniți de tăblia patului, îmi trec degetele prin părul lui mătăsos, jucându-mă în el până

când respirația i se domolește, dând semne că e pe punctul de a adormi.

În schimb, pe mine m-a părăsit somnul. Cu toate că pleoapele îmi sunt grele, iar căldura trupului lui Keith, lipit de al meu, mă moleșește, ochii mei rămân fixați pe tavanul cupolei din sticlă și pe semi-luna argintie aflată deasupra grădinii.

Mă întreb cum îi voi face față lui Drew, odată ce el a venit aici special să distrugă tot. Chiar o să fiu nevoită să duc o luptă mai aprigă decât am dus cu Keith la început, ca să-i demonstrez că nu sunt ușor de doborât?

Atenția mi-e distrasă de umbra unei siluete ce alunecă prin întuneric și se strecoară printre ferigile înalte ce protejează patul cu landou de alea ce străbate întreaga grădină. Lumina slabă aruncată de felinare și de lună e suficientă să-l disting stând acolo, pândindu-ne ca un pervers ordinar, ca un criminal.

Și probabil vede că l-am zărit, dar nu-i pasă. Nici mie. Știu de ce e aici. Cel mai sigur avea nevoie de confirmarea că bărbatul înfășurat în jurul meu ca un copil vulnerabil, nu mai e cine spera, adică cineva lipsit de slăbiciuni și de orice sentiment care ar putea să-l distrugă.

Keith are sentimente pentru mine acum. Keith are slăbiciuni. A devenit vulnerabil încă din momentul în care s-a îndrăgostit de cineva pe care n-ar fi trebuit să dea nici doi bani. A devenit și mai vulnerabil acum când m-a pedepsit, m-a închis aici și, totuși, n-a fost suficient de puternic să stea departe nici măcar pentru o noapte.

Așadar, probabil că, pentru Drew, să-l găsească pe nepotul lui strângându-mă în brațe în somnul lui adânc, e o lovitură sub centură, căci nu poate privi prea mult.

Apoi adorm și eu.

Dimineața îl găsesc pe Drew la masa de pe terasă, stând relaxat pe scaunul lui Ryder, singur și cu o cafea în față. Se uită nedumerit la mine cum străbat distanța dintre ușă și scaunul din celălalt capăt al mesei, purtând una dintre rochiile preferate ale lui Keith, cu body din dantelă crem și fustă din voal. Bănuiesc că e preferata lui tocmai pentru că îmi lasă picioarele în întregime la vedere, iar decolteul are o despicătură generoasă, care se oprește abia la întâlnirea cu centura aurie de la brâu. Îmi place că îi place rochia asta, căci numai astfel o pot folosi împotriva lui.

Cât de elegant pot, mă așez pe scaunul lui Keith, ajungând față în față cu Drew. Noi suntem singurii care au ajuns aici, înainte de servirea micului dejun și mă așez intenționat vizavi de el.

— Elena, murmură el, trecându-și degetele groase, pe care strălucește un ghiul, prin părul brunet, tuns scurt.

— Prefer Ellie, îl informez senină. Toată lumea îmi spune Ellie.

— Eu nu sunt toată lumea.

— Elena îmi spune doar tatăl meu și ăsta e unul dintre motivele pentru care îl urăsc, mărturisesc amuzată, sprijinindu-mă de spătarul scaunului. E numele fostei sale amante.

Drew rânjește cu un colț al gurii, arătând cu o idee mai tânăr.

— Atunci, nu putea să-ți pună un nume mai potrivit, replică tăios, părând să savureze din plin momentul. Probabil și ea s-a vârat în patul tatălui tău, cum te-ai vârat tu în cel al nepotului meu.

Chicotesc, deși e în mod clar un atac direct la moravurile mele. Dar mă așteptam la asta. Oh, din momentul în care am deschis ochii, înțepenită de faptul că Keith nu s-a mai mișcat de pe mine nici măcar un blestemat de centimetru, mă așteptam la o discuție de genul ăsta. Am venit pregătită, înarmată cu răbdare și gata să-i întorc fiecare replică.

— Te înșeli, îl contrazic distrată. Nu eu m-am vârat în patul nepotului tău. El s-a vârat într-al meu.

— Și vrei să cred o asemenea tâmpenie?

Ridic jucăuș din umeri, cât ochii lui mă studiază cu suspiciune de pe partea cealaltă a mesei.

— Poți să-l întrebi, dacă îți dorești, îi propun. Știu că ai fost azi-noapte în Eden. Ai văzut cu ochii tăi că, deși m-a închis acolo pentru că te-am amenințat, tot la mine a venit. Până la urmă, de aceea ai venit, nu? Să te convingi singur că ai într-adevăr motive să te temi.

Drew mă privește lung pe deasupra mesei. De data asta nu mai arată de parcă ar savura ceva. Dimpotrivă, maxilarul i se încleștează, dând de gol frustrarea pe care o simte în clipa asta, legat de faptul că folosesc propriile acțiuni ca să-l cobor înapoi cu picioarele pe pământ.

La început m-a speriat puțin. Aș minți dacă aș spune că nu a făcut-o. Însă acum mi se pare doar..

patetic. Deloc înfricoșător. Ba chiar pot afirma că și Keith a părut mai înspăimântător decât el, înainte să cedeze.

Una dintre femeile latine care se ocupă cu servirea îmi pune în față o ceașcă cu cafea, așezată pe o farfurioară rotundă.

— Tu ar trebui să te temi, Elena, replică el într-un final, aparent calm și calculat. Fete ca tine au mai fost. Nu ești prima care a încercat să-și scape pielea, folosindu-se de propriul trup. Am pierdut cu ceva timp în urmă numărătoarea celor care au crezut că, dacă se aruncă în patul lui, o să scape basma curată. O să sfârșești la fel. După ce o să se sature de tine, te va arunca înapoi în grămadă, ca pe o rufă folosită.

— Ei bine, trebuie să-ți recunosc, Drew, că mi-e teamă de un singur lucru și nu e ăsta. Keith mă iubește. Știi că e greu de înghițit, dar cu cât te conformezi mai repede, cu atât mai bine. Nu plec nicăieri, să știi! rânjesc. Din contră, de fiecare dată când vei încerca să mă alungi, o să mă întorc și mai ambițioasă, iar la finalul întregii tevaturi, o să părăsesc scena cu el de mână.

— E o amenințare? se încruntă, mârâind întrebarea printre dinți.

— E o promisiune.

— Vorbe mari pentru un nimeni ca tine, mi-o trântește nonșalant.

Rămân cu gura ușor căscată, luată pe nepregătite de îndrăzneala lui. Mă așteptam să mă jignească, să încerce să mă decadă și să mă tăvălească prin noroi, însă asta m-a luat complet pe nepregătite.

Dregându-mi glasul, îmi pun un picior peste celălalt și apuc de toarta ceștii mele, sorbind ușor din cafeaua fierbinte. Pe deasupra ei îl văd pe Drew rânjind, parcă bucuros că mi-a închis gura, neavând habar că deja coc altceva în minte.

— Uite, te înțeleg, murmur apoi, lăsând ceașca înapoi pe farfuria ei. Abia ai venit, așa că încă n-ai fost pus în temă cu tot ce se întâmplă aici.

— Și anume? întrebă curios, arcuindu-și batjocoritor sprâncenele.

— Continui să mă vezi ca pe una dintre celelalte, dar află că nu am fost adusă pe insulă pentru ce crezi tu. Am fost deja cumpărată de cineva.

— Zău? mă ia peste picior. De cine?

— De Keith.

Rânjetul de pe buzele lui pierde dintr-odată, mutându-se pe ale mele. Sinceră să fiu, eram gata să joc la cacealma, dar acum îmi dau seama că habar nu avea despre felul în care am ajuns eu aici. Nu mi-e mare mirarea că trăiește cu impresia că sunt una dintre acele fete care s-au strecurat în patul unuia dintre ei, pentru o soartă mai bună.

Și savurez din plin expresia uluită pe care o are și pe care încearcă în zadar să o mascheze într-o alta mai nepăsătoare. Tot ce are pe chip e o mască rigidă, gata oricând să se crape.

— Și, după câte ai văzut, deja nu mai poate nici măcar să doarmă fără mine.

Micha e cel care întrerupe discuția dintre mine și Drew, de îndată ce iese pe ușa terasei și se strâmbă, deranjat de soarele puternic. Arătând cu adevărat

răvășit, aproape se târăște spre scaunul lui și abia după ce se trânteste, își ridică ochii spre mine și se încruntă, întrebându-se probabil de ce ocup scaunul lui Keith.

— Bună dimineța, mormăie morocănos.

— Să-mi explice ceva ce înseamnă prostia asta! se răstește Drew deodată.

Ceilalți ni se alătură imediat, mai puțin Keith, fiecare ocupându-și scaunul. Ryder nu se mai așază în capătul opus al mesei, așa cum obișnuia, ci în dreapta bărbatului mânios, care mai are puțin și scoate flăcări pe nări.

— Ce prostie? întrebă Trent, nedumerit.

— Keith a cumpărat-o pe Elena?

— Cine-i Elena? întrebă și Deke, la fel de buimac ca restul.

Dar apoi se uită la mine și ochii i se măresc cu o idee, înțelegând într-un final că eu sunt Elena.

— Ce ar fi să vorbim despre asta după ce servim micul dejun? propune Micha, cu o mină obosită. O să-ți explice Keith totul, după ce mâncăm.

Pomenind de lup, îl văd cu coada ochiului ieșind din vilă în soarele puternic ce se reflectă în ochelarii lui. Arată proaspăt, odihnit și puțin posac.

— Ce să explic? vrea să știe.

Se apropie de masă și își înclină capul de îndată ce mă vede așezată pe scaunul lui. Colțul gurii îi tresare într-un rânjet complice, care parcă îmi spune „știu ce încerci să faci”. Cu toate astea, nu mă ridică. Imediat ce îmi ia mâna de pe masă și îmi sărută prelung încheieturile degetelor, se așază pe scaunul de lângă Micha, comportându-se de parcă locul lui mereu a fost acela.

— Vom vorbi despre asta de îndată ce Elena se va ridica de la masă! replică Drew acid.

Ochii lui se întorc spre mine și așteaptă nervos să mă ridic și să plec. În schimb, ai mei se întorc spre Keith, care oftează stresat.

— Ellie nu pleacă nicăieri, i-o retează sec. E iubita mea, așa că o să mănânce cu noi.

Zâmbesc, lăsându-l să-mi strângă degetele în mâna lui, ambele împreunate pe suprafața mesei. Asta e ceea ce voiam de la el.

— Ei bine, eu am auzit altceva, Keith, bombăne enervat, trântindu-și coatele pe masă și aplecându-se asupra cafelei sale, ca să-l poată privi mai bine. Am auzit că ai cumpărat-o!

— E adevărat, mărturisește brunetul, senin. Mă rog, mai mult am plătit să fie adusă aici. Nu e proprietatea mea și e liberă să plece când și dacă își dorește.

— Dumnezeuule! geme bărbatul, masându-și baza nasului. Asta e o glumă! Cum adică „e liberă să plece”? întrebă. A văzut prea multe, ca să poată fi lăsată să plece! Ce naiba s-a întâmplat cu tine?!

Vocea i se ridică, ajungând să urle la Keith. Reușește cumva să distrugă toată buna dispoziție a iubitului meu într-o singură clipă. Îl simt încordându-se pe scaun, strângându-mi mai puternic degetele și ridicându-și cu lentoare capul spre unchiul său.

— M-am bâlbâit cumva? mârâie printre dinții perfecți și strălucitori, cuvintele parcă ieșindu-i din străfundul gâtului. Ellie nu e o prizonieră aici. E liberă să plece oriunde vrea, oricând vrea și să ceară orice își dorește. Ai înțeles? Nu o să repet!

— Ai o problemă, Keith.

— Tu ai o problemă! tună, scos din sărite, lovind masa cu pumnul și făcându-l pe Micha să-l privească nedumerit. Nu știi ce naiba îți închipui că faci aici, dar asta e insula mea! Și, ținând cont că tu nu ești decât un musafir pe insula mea, ai face bine să-mi tratezi femeia cum se cuvine!

Apoi se ridică de la masă sub atenta observație a tuturor și, prinzându-mă de mână, mă trage încet, îndemnându-mă să mă ridic și eu.

— Haide, păpușă! Vom servi micul dejun doar noi doi.

Nu mă opun. Pornesc odată cu el spre intrarea în vilă, aruncându-i lui Drew o scurtă privire peste umăr înainte să fiu trasă pe ușă. Cu toate astea, nu mă pot bucura de victorie, deși ar trebui. Tensiunea pe care o simt învăluindu-mi iubitul în întregime mă face și pe mine să mă încordez.

Niciunul dintre noi nu spune nimic, în drum spre dormitor. Devin tot mai convinsă, pe măsură ce înaintăm pe coridorul de la etaj, că nu-i face nicio plăcere să fie la cuțite cu Drew, în special din cauza mea. Oricare ar fi sentimentele lui pentru mine, ei au același sânge. N-am voie să uit asta. Nu vor fi niciodată dușmani cu adevărat, așa cum aș putea fi eu cu unul dintre ei.

Imediat ce intrăm în dormitor, îmi și primesc confirmarea. Keith mă prinde de braț și mă lipește de ușa închisă, privindu-mă într-un fel pe care nu-l pot descifra. Cert e că reușește să mă sperie puțin când se apleacă asupra mea, cu chipul tensionat și cu maxilarul încleștat, vizibil nervos pe mine.

— Nu știi ce încerci să faci, Ellie, dar încetează! Chestia asta trebuie să înceteze acum.

— Despre ce vorbești? Îl întreb confuză.

Corpul lui se presează de al meu și cu greu mai respir și îmi mai păstrez atenția asupra lui, când tot ce mă învăluie e parfumul ușor înțepător pe care îl poartă și care îmi dă toate simțurile peste cap, ca un afrodisiac puternic. Acum mă gândesc doar la porțiunea aceea de piele care se ițește de sub gulerul cămășii, pe care aș putea să i-o sărut.

— Știi că te iubesc, murmură, cuvintele lui lovindu-se de obrajii mei. La naiba, știi că te ador și că am devenit poate prea ușor, dependent de tine. Probabil ți-ai dat și tu seama de ce azi-noapte m-am întors la tine, în loc să te las singură acolo.

Încuviințez lin din cap, înghițind totodată în sec. Răspunsul e simplu, dar nu cred că asta e ceea ce încearcă să scoată în evidență. De fapt, mi-e teamă să ajung la o concluzie.

— Dar, iubito, nu mă testa, îmi cere, prinzându-mi obrajii în palme, ca să mă facă să-l privesc în ochi. Nu mă testa, Ellie! Nu-mi supraestima răbdarea și sentimentele. Nu-ți bate joc de mine! Chiar dacă simt o grămadă de lucruri pentru tine, dacă mai încerci vreodată să arunci gaz între mine și el, te trimit cu mâinile mele înapoi de unde ai venit! Să nu crezi că nu aș putea rezista fără tine!

Copleșită de avertismentul din glasul și din cuvintele sale, îmi înghit nemulțumirile și, în schimb, prefer să-mi ridic bărbia și să-l privesc fix în ochi, cu aroganță, înainte să-i spun categoric:

— Nu poți!

Keith rămâne blocat preț de câteva clipe, ca și când nu i-ar veni să creadă ce am spus.

— Ellie.

Maxilarul său e încă încleștat și numele meu iese printre buzele lui ca o amenințare autentică.

— Keith.

Cu un aer derutat, acesta face un pas înapoi, uitându-se la mine pe jumătate scandalizat și pe jumătate confuz. Sprâncenele i se încruntă, urmărindu-mă cum îmi aranjez rochia, fără să-l scap din ochi.

— De fapt..., încep umezindu-mi buzele cu limba, m-am gândit mai bine. O să te scutesc pe tine de efort și pe mine de rușine și o să plec singură.

— Ce vrei să spui?

— Spun că nu e nevoie să mă dai afară, pentru că sunt pregătită să mă întorc printre ele de bunăvoie.

Zâmbindu-i tristă, apuc mânerul rotativ al ușii și părăsesc dormitorul înainte ca Keith să se dezmeticească.

Dacă vrea să jucăm pervers, atunci o să jucăm amândoi. Până la urmă, sentimentele sunt cele mai odioase lucruri din lume și ținta perfectă pentru doborârea oricui. Pentru că da, există puține limite pe care inima te lasă să le treci, fără a ține seama cât de negru ești în adâncul sufletului.

Iar eu am de gând să i le testez pe toate.

Capitolul 36

— Unde mergi?

Mă opresc în dreptul fântânii și mă întorc spre Jordan, aflat la doar doi pași distanță de mine, pregătit să mă însoțească. Aproape am uitat că i s-a cerut să mă urmeze peste tot, însă nu mă așteptam s-o facă și de data asta.

— La vila fetelor, răspund ușor nedumerită.

Se încruntă.

— De ce?

Pufnesc.

— Știi, credeam că doar Keith are dreptul de a mă interoga de fiecare dată când prinde ocazia, comentez. Acum trebuie să-ți dau raportul și ție?

Ochii căprui ai bărbatului înalt și masiv, care se uită la mine de parcă nu sunt nimic altceva decât o muscă mică, se mijesc de nemulțumire.

— Keith mi-a cerut să am grijă de tine, îmi răspunde sec. Dacă trebuie să te iau la întrebări ca să îmi fac treaba, o să te iau. De ce vrei să mergi la vila fetelor?

Ei bine... fie! Deși întrebările lui mă irită, la fel ca gândul că trebuie să raportez întruna, trebuie să recunosc că îmi place Jordan. Prezența lui nu mă mai deranjează, chiar dacă a ajuns să-mi sufle în ceafă non-stop.

— O să stau acolo de azi înainte, îl informez, strângându-mi brațele la piept cu aroganță.

Acesta se încruntă și mai adânc, arătând ca un om complet confuz.

— Nu mi-a spus nimeni despre o astfel de schimbare.

— Îți spun eu acum.

— Ți-a cerut Keith asta? vrea să știe.

— Nu. M-am exilat de una singură.

Și nu-mi vine să cred cât de rușinată mă simt de asta, dar bănuiesc că e mai bine decât să mă fi exilat el – așa cum s-ar fi întâmplat la un moment dat.

Apariția lui Drew a făcut cam dezastru față de cum mă așteptam și e aici de numai câteva ore. La ce mă mai pot aștepta? Nu o să se oprească până când nu o să mă vadă exact acolo unde își dorește, adică în rând cu celelalte fete, oricât s-ar opune Keith. Într-un final, o să cedeze. E doar o chestiune de timp până să-și dea seama că sângele nu se face apă pentru o femeie ca mine.

Jordan se uită la mine uluit. Văd întrebările din ochii lui și, cumva, mă fac să mă simt și mai vulnerabilă, mai expusă. Aproape îmi vine să plâng.

— În fine, adaug tot eu, fluturând dintr-o mână.

Îi întorc spatele și pornesc din nou spre vilă, înainte să încep să plâng de-a binelea. Înaintăm împreună pe aleea pavată ce strălucește puternic în lumina soarelui, păstrând distanța de doi pași între noi.

— Pot să-ți spun ceva? mă întrebă la un moment dat, iar eu încuviințez din cap, fără să mă întorc spre el. Cred că e cea mai mare prostie pe care ai putea s-o faci. Tocmai îi oferi satisfacție celui mai încrezut om de pe planetă. Îl lași să câștige.

— Nu prea îl placi pe Drew, ha? pufăi, aruncându-i o privire scurtă peste umăr ca să-l văd strângându-și buzele într-o grimasă.

— Nimeni nu-l place, mărturisește. Dar trebuie să fiu sincer și să-ți spun că e destul de eficient. Reușește tot ce își propune și, dacă i s-a pus pata pe tine, o să ai o luptă zdravănă de dus cu el, fetițo. Mai bine te-ai ține pe poziții și te-ai gândi de două ori, înainte să faci ceva ce ai putea regreta mai târziu. Dacă te întorci în vila fetelor, nimic nu-ți garantează că o să mai ieși de acolo.

— Poate nici nu am nevoie de o garanție, mormăi, încetinind pasul ca să ajungă mai aproape de mine. Dacă Drew reușește să facă tot ce își propune, atunci tot acolo voi sfârși, nu?

— Nu și dacă Keith se opune.

— Tocmai asta e problema, Jordan! exclam, oprindu-mă din mers și întorcându-mă cu fața spre el. Tu crezi că se va opune unchiului său, pentru mine? Pentru că eu cred că, într-un fel sau altul, Keith o să i se supună lui Drew. În concluzie, tot acolo voi ajunge.

— Nu ai de unde să știi, mi-o retează serios.

— Ei bine, eu n-am de gând să aștept momentul ăla, sperând că mă va alege pe mine, în detrimentul lui.

Ochii lui se mijesc dintr-odată, ajungând să se uite la mine suspicios.

— Ce vrei să spui?

— Ellie!

Glasul ridicat al lui Keith pune capăt discuției înainte să apuc să răspund și mă răsucesc oftând, cu fața în direcția din care vine. Acesta se apropie de noi cu pași mari și hotărâți, trecându-și mâna de nenumărate ori prin urma de barbă.

Deodată, mă simt amețită de vârtejul de emoții din stomac și de bătăile accelerate ale inimii, care îmi recunoaște pe nemernic de la distanță. Se zbate înnebunită în piept, îndrăgostită de tot ce-mi văd ochii: trupul înalt, zvelt, brațele pe care se mulează mânecile cămășii suflecate până la cot, fâșia de piele descoperită de nasturii descheiați... Părul brunet și aranjat într-o freză stilată. Întregul meu corp tânjește după el.

Când se oprește în fața mea și îmi face semn din cap lui Jordan să ne lase singuri, palmele îmi sunt deja transpirate și nu de la căldură.

— Trebuie să plec, îmi spune apoi, cercetându-mi cu atenție fața puțin crispată. Eu și Drew trebuie să mergem până în Ibiza și ne vom întoarce doar mâine dimineată. Vrei să vii cu noi?

Deschid gura să-i ofer un răspuns afirmativ, însă mă răzgândesc rapid când îmi aduc aminte de avertismentul din dormitor, care acum mă face instabilă și neîncrezătoare. În schimb, el pare să fi uitat de întreaga discuție, deși e în continuare prost dispus.

— Nu, mulțumesc. O să-mi petrec ziua cu fetele.

— Ellie, oftează, închizându-și ochii pentru câteva clipe, ca și când ar blestema în minte. Aș prefera să nu faci asta. Ți-am spus că nu e o idee bună să te atașezi de ele și încă tind să o cred. Ar fi mai bine dacă...

— Am spus că îmi voi petrece ziua cu fetele, repet, de data asta mai apăsător, ca să vadă că nu glumesc și că el nu are nimic de comentat în privința asta. Până la urmă, fiecare ar trebui să stea cu cei de teapa lui, nu? Să nu ne amestecăm.

Mârâind enervat, mă prinde de mână când încerc să mă îndepărtez de el. După doar un pas făcut, mă

trage înapoi în fața lui și îmi trânteste cea mai iritată privire a sa, dovadă că nu apreciază deloc gestul meu.

— Ce naiba vrea să mai însemne și asta? mă întreabă printre dinți.

— Eu sunt una dintre ele, iar tu ești unul dintre ei. Mai simplu de atât nu are cum să fie.

— Ești a mea, mi-o trânteste serios, comportându-se de parcă asta ar explica totul. Atât. Și chiar dacă o faci pe viteaza cu mine, știu că nu vrei să te întorci acolo.

— Nu știi nimic, bolborosesc nervoasă, strângându-mi brațele la piept.

Dar, la cum se uită la mine, cred că știe totul. Privirea lui parcă străpunge zidul pe care încerc să-l construiesc în sinea mea pentru a-mi proteja adevăratele gânduri și sentimente. Niciodată nu m-am simțit mai descoperită ca acum.

— Ți-e frică, replică încet. Crezi că, dacă iei singură decizia de a te întoarce, o să te doară mai puțin decât te-ar dura dacă te-aș arunca eu acolo. Ți-aș frânge inima.

Nu mi-ar frânge-o. Mi-ar spulbera-o. N-ar mai rămâne nimic din ea. Prăbușirea mea ar fi prea zgomoasă și nimicitoare și nu mi-aș mai reveni. Și probabil se vede pe fața mea cât de mare mi-e teama, căci Keith oftează din nou, parcă prea obosit să-mi mai explice aceeași chestie la nesfârșit.

Drew mă face să am îndoieli în privința lui Keith, îndoieli pe care nu le-am mai avut până acum. Nu mai cred cu aceeași tărie că el e singurul care poate lua decizii pentru că, deși nu-mi place să recunosc, Drew e singura persoană cu adevărat capabilă să-l manipuleze.

Locul meu lângă el a început să fie în pericol încă din clipa în care acesta a pus piciorul pe insulă.

— Ellie...

Mâna lui îmi prinde bărbia și îmi ridică fața spre el, obligându-mă să-l privesc în ochi. Însă nu apucă să rostească ce are de gând să spună, căci Drew apare pe neașteptate lângă noi, distrugând întregul moment.

Mă trag înapoi, strângând din dinți de nemulțumire.

— Putem pleca acum? Întreabă ca un copil nerăbdător, privindu-și nepotul încruntat. Aveți timp de asta și după ce ne întoarcem. Ellie nu o să dispară nicăieri, nu-i așa?

Acesta se întoarce curios spre mine și forțez un zâmbet.

— O să mă străduiesc să nu mă evapor, chiar dacă ți-ar face plăcere, replic acid. O să fiu tot aici să-ți stau în gât!

Dându-și ironic ochii peste cap, pornește înainte, îndreptându-se spre ponton, unde *Ellie* e pregătită de îmbarcare.

— O să-l iau pe Jordan cu mine, mă informează Keith, făcându-mă din nou atentă la el. John o să se ocupe de orice ai nevoie cât timp lipsesc.

— Am înțeles, mormăi.

— Vom continua discuția când mă întorc, îmi promite. Toată ideea asta cu mutatul în vila fetelor.. nu va rămâne așa!

Zâmbesc, amuzată de seriozitatea cu care mă avertizează în privința faptului că nu o să lase garda jos, până nu va ieși exact așa cum își dorește.

— Mai vedem.

— Bine, mormăie, aruncând o privire în direcția iahtului care cu greu se vede de vegetația de pe marginea aleii. Acum, sărută-mă!

Se întinde spre mine, cuprinzându-mi talia cu brațul și trăgându-mă mai aproape de el, apoi îmi strivește buzele cu gura, sărutându-mă cu patos, departe de sărutul cast pe care îl așteptam și pe care l-am tot primit în ultima vreme. Am și uitat când m-a sărutat ultima oară atât de înfocat și de fierbinte, încât să simt cum mi se taie genunchii. Limba i se strecoară printre dinții mei, încolăcindu-se expertă în jurul limbii mele.

Când mă eliberează, îmi ia cu el și răsuflarea. Mă mai ține în brațe preț de câteva clipe în care mă sărută delicat pe frunte, apoi pornește pe urmele lui Drew cu același mers încrezător și debordant, pe care îl ador.

După cinci minute în care am privit iahtul îndepărtându-se de insulă cu tot cu iubitul meu, intru în vila fetelor, surprinzând-o pe Vicky traversând livingul spre scări. Îmi zâmbește cu reținere de îndată ce intru pe ușă, apoi urcă grăbită treptele, sandalele ei cu toc bocănind ciudat pe marmura strălucitoare.

Mia și Angel intră în vilă pe ușile din spate, ce dau spre piscină, purtând fiecare câte un costum de tenis compus din fustă și maiou. Fiecare ține câte o rachetă în mână în momentul în care se apropie de mine, purtând pe buzele lor cele mai relaxate zâmbete de care sunt capabile.

Imediat ce o văd pe Angel, îmi amintesc de Drew. Dacă judec după chipul ei lipsit de griji, habar nu are că lucrurile sunt pe cale să se schimbe.

— Ellie! mă întâmpină voioasă. Vii cu noi? Putem juca pe perechi.

— Nu știu să joc, dar pot să mă uit. Reina și Roxette vin și ele?

— Nu cred, mormăie Mia, posacă. Reina e în piscină de la prima oră a dimineții, iar Roxette probabil încearcă să se transforme într-un chips crocant, căci a ocupat unul dintre șezlonguri și refuză să-l mai părăsească. Suntem doar noi.

Încuviințez, privind-o ușor suspicioasă pe blonda ai cărui ochi căprui mă scrutează cu răutate. Ceva îmi spune că n-a trecut peste ultima noastră conversație, în care mi-a înțeles greșit intențiile. Încă se uită la mine ca la cineva care ar încerca să abuzeze de naivitatea ei.

Spre deosebire de ea, Angel debordează de energie și veselie. Parcă ar fi o fetiță de cinci ani, în special când chițăie zgomotos și mă prinde dintr-odată de braț, smucindu-mă spre ușă.

— Chiar începeam să cred că ai uitat de noi, mărturisește senină, în timp ce ne înghesuim amândouă pe ieșire. Am trecut aseară pe la vilă, dar nu erai acolo.

— Am fost în Eden, chicotesc.

— De ce? vrea Mia să știe, mergând cu un pas în spate. Ce ai mai făcut?

Oftez, întrebându-mă dacă e cazul să le spun despre Drew și despre motivul pentru care a venit, sau ar fi o idee mai bună să-mi țin gura. Bănuiesc că, într-un final, vor afla.

— Avem un nou șerif în oraș, mormăi.

Angel își întoarce capul spre mine, nedumerită, părul ei scurt sărutându-i umerii. Ochii verzi, mari și plini de nevinovăție se umplu de o teamă nouă.

— Ce vrei să spui? mă întrebă curioasă, încetininindu-și pașii.

Ne oprim în mijlocul aleii, aproape de fântână, și ambele se răsucesc spre mine, încruntate. Nici nu știu cum aș putea să le spun despre Drew fără să arunc și mai multă panică asupra lor, asupra noastră. Probabil că, oricum aș spune-o, rezultatul ar fi același.

— Drew, unchiul lui Keith, a venit aseară, le informez seriosă. A auzit despre mine și Angel și e aici să pună lucrurile înapoi în ordine.

— Adică?

Angel se încruntă și mai tare, pe când Mia preferă doar să-și strângă buzele într-o linie dreaptă și să-și aplece privirea. Ea sigur a înțeles. De fapt, cred că și Angel a făcut-o, dar vestea e prea șocantă pentru ea, că simte nevoia să-i repet.

— Ryder mi-a promis că nu o să mai...

— Ryder e doar un pion, o întrerup. Toți sunt. Oricine ar fi tipul ăsta, are suficientă influență cât să îi convingă să renunțe. Îmi pare rău, Angel, dar...

Clatin din cap, neștiind cum aș mai putea să continui. În orice caz, nu poate să fie mai evident decât atât, cum vor sta lucrurile de azi înainte. Toate speranțele ei că va scăpa de asta se vor năruși în momentul în care Ryder o să-i confirme fiecare cuvânt în parte. L-am văzut și nu e nici pe departe pregătit să-l confrunte pe Drew pentru ea.

Cred că nici Keith nu este cu adevărat pregătit să-l confrunte pentru mine, însă refuz să mă gândesc la asta acum.

Angel face o grimasă, înfuriindu-se și părând pe punctul de a plânge, toate în același timp. Apoi aruncă racheta din mână, dând cu ea de alee, înainte să se răsucescă pe călcâie și să se întoarcă la vilă.

— Asta e valabil și pentru tine sau doar pentru ea? mă întreabă Mia, privindu-mă din nou în modul acela în care mă simt încolțită.

— Probabil că e. Nu știu cum vor sta lucrurile în cazul meu. Doar am crezut de cuviință că trebuie să știți.

Aceasta pufnește neîncrezătoare.

— Ce drăguț din partea ta, Ellie! atacă, studiindu-mă din cap până în picioare cu o mină dezgustată. Dar stai liniștită, îmi cere. O să fiu acolo când o să constăți că ți-ai deschis picioarele degeaba și o să te prăbușești. Promit să-ți țin cerceii când o să se întâmple!

Trântindu-mi o ultimă privire plină de ură și dispreț, trece pe lângă mine în viteză, lovindu-mă intenționat peste umăr, drept avertisment. Și nu pot să nu pufnesc stupefiată, întrebându-mă în minte care naiba e problema ei.

Oscilez între ideea de a mă întoarce în dormitorul lui Keith, unde să mă încui pentru restul zilei, și cea de a mă întoarce în vila fetelor pentru o confruntare cu ea. Cert e că toată atitudinea ei reușește să mă înfurie și alegerea devine ușoară.

În următorul minut, dau buzna înăuntru, făcând-o pe aceasta să se oprească la baza scării, iar pe Angel pe a doua treaptă, ambele răsucindu-se spre mine când mă apropii de ele mânăioasă, oprindu-mă abia când fața mea e la doar câțiva centimetri de cea a Miei. Apoi o întreb:

— Care naiba e problema ta?

— Pleacă, Ellie! bombăne nervoasă. Nu avem nevoie de bunăvoința ta. Ai plecat de aici încă de la

început ca să ți-o tragi cu unul dintre cei care mi-au răpit totul, așa că ce naiba te face să crezi că avem nevoie de ajutorul tău acum?

— Nu mă interesează de ce ai tu nevoie și de ce nu! i-o retez printre dinți.

— Mda, strâmbă din nas. Cred că ai început să simți și tu mirosul eșuării și acum cauți refugiu printre noi. Ei bine, Ellie, îmi pare rău să ți-o spun, dar locul tău nu mai e disponibil. N-ai decât să-ți cauți alt loc în care să te refugiezi. Sau uite o idee mai bună. Încearcă să i-o tragi iubitului tău mai bine, poate i se face milă și te salvează!

— Dar nu ar fi mai bine să-ți închizi blestemata de gură și, data viitoare, să ai mai multă grijă ce vorbești? o întreb dur, făcând un ultim pas spre ea. Nu cred că vrei să ai probleme cu mine, păpușă. N-am nevoie nici de Keith, nici de altcineva să te învăț naibii minte să vorbești frumos!

Ochii ei se mijesc precauți și face un pas înapoi când mă trag și mai aproape de ea. Întreaga ei siguranță se clatină sub privirea mea, în special când îmi vede pumnii strânși pe lângă corp, gata oricând să o lovească.

— În primul rând, nu e treaba ta cu cine mi-o trag eu, replic nervoasă.

Mai fac un pas înainte, iar ea unul înapoi. Expresia ei plină de vitejie crapă, iar irisurile încep să strălucească de teamă.

— În al doilea rând..., mârâi, cine naiba te-a făcut pe tine stăpâna casei? Nu am venit aici pentru refugiu și nici nu țin de tine dacă îl primesc sau nu. Dacă îmi

doresc să mă mut aici, nimănui nu o să-i pese de părerea ta sau de ceea ce vrei. Iar în al treilea rând...

Un singur pas mai fac și o prind pe nemernică de gât, izbind-o de peretele din spatele ei și smulgându-i un icnet de surprindere. La ce furioasă sunt acum, nici nu-mi dau seama ce urmează să fac.

— Nu uita cu cine vorbești, *păpușă!* Te fac una cu pământul dacă mai deschizi vreodată gura în fața mea!

De la început am știut că propriile acțiuni se vor întoarce odată împotriva mea. Nici nu se putea altfel. Din momentul în care m-am așezat la masa Elitei, toate privirile au fost pe mine și m-au acuzat, așa că nu sunt deloc mirată că Mia sau oricare dintre celelalte cred că mi-am desfăcut picioarele pentru a pune mâna pe locul ăla.

Însă... asta nu mai sunt eu. Nu mai fac asta. Nu o să mă întorc din nou de unde am plecat, doar ca să-i demonstrez că nu s-a pus cu cine trebuie. Nu mai am o scuză pentru care s-o fac. Țasta e singurul motiv pentru care îi dau drumul înainte să fac ceva regretabil, pe care să nu-l mai pot retrage. Mia se trage de lângă perete, fugind speriată pe scări și dispărând la etaj.

În continuare nervoasă, mă întorc spre Angel, ai cărui ochi probabil au atins limita de mărire. Se uită la mine uluită, blocată pe cea de-a doua treaptă și deschizând gura de câteva ori, în încercarea de a rosti ceva.

Dar apoi se răzgândește când ușa se deschide și John apare în prag, ocupând întregul cadru.

— Ellie.

Paznicul îmi face semn din cap să ies din vilă, ceea ce și fac. Îi mai arunc lui Angel o privire, înainte să mă strecor pe lângă el.

— Nu am nevoie de pază, să știi! îi spun bărbatului iritată, îndreptându-mă spre vila Elitei. Suntem doar noi pe blestemata asta de insulă!

— Keith mi-a cerut să stau cu ochii pe tine, mă informează sec. Știm cu toții cât de tare îți place să faci necazuri, nu?

Întrebarea lui mă face să mă încrunt, apoi înțepelesc când mă împunge în mijloc cu țeava unui pistol a cărui piedică o aud ridicându-se. Până și inima mi se oprește, nu doar trupul, și întorc lent capul spre el, simțindu-l de îndată cum se lipește de mine.

Totul încremenește, inclusiv timpul. Ce înseamnă asta? Pentru că mi-e imposibil să cred că John e cel care mi-a transmis acel mesaj de avertizare. Keith are încredere în el. Și eu aveam încredere în el.

— Mișcă! îmi ordonă cu voce joasă, ca un mârâit care provine din adâncul gâtului său.

— Ce... ce faci? întreb cu noduri.

Încerc să mă întorc cu fața spre el, însă la cea mai mică mișcare a mea, John mă împunge cu pistolul în spate și înlemnesc la loc, înspăimântată.

— Tot înainte! îmi ordonă iar. Dacă încerci vreo eschivă, vreo manevră, următoarea țintă după tine o să fie capul iubitului tău. Acum, mișcă!

Capitolul 37

Aerul umed al junglei îmi usucă gâtul. Rădăcinile mi se agață de tocurile sandalelor ce-mi îngreunează serios mersul și nu mă mai pot opri din tremurat, cu toate că îmi repet în minte că voi scăpa vie de aici, într-un fel sau altul. Iar John e tot acolo, cu pistolul în spatele meu, împungându-mă des cu el ca să pătrund și mai adânc în vegetația deasă și înspăimântătoare ce ocupă o bună parte din insulă.

Dar ce e mai rău din toate astea este faptul că nu-mi mai amintesc drumul înapoi. Cum mă voi întoarce? Mergem de zece minute încontinuu și, după ce paznicul mi-a cerut să schimb direcția de nenumărate ori, jungla a început să arate la fel pentru mine, din orice colț aș privi-o. Nu reușesc să mă mai concentrez ca să-mi dau seama în ce direcție ar trebui să fie vilele, în special când înțeleg că sunt învârtită în cerc intenționat.

— La stânga! Îmi comandă nerăbdător. Și mișcă-te mai repede!

Voi supraviețui! O voi face! Îmi spun același lucru în minte și când acesta mă împunge din nou cu țeava pistolului în spate, căutând să mă grăbească, când mă împiedic în rochie și sandale și când aproape sfârșesc în genunchi pe pământul umed. Sigur o voi face! Nu există lucru pe lumea asta căruia să nu-i pot supraviețui.

— De ce faci asta? cutez să-l întreb.

Suștinându-mă de trunchiul aspru al unui copac, sar peste o rădăcină mai înaltă și aud cum rochia mi se sfâșie la poale, prinsă sub talpa paznicului al cărui rânjet diabolic îmi spune că se bucură din plin de momentul ăsta. În zadar încerc să o trag de sub piciorul lui fără să rămân pe jumătate dezbrăcată, căci acesta refuză să-mi facă viața mai ușoară. Rochia preferată a lui Keith se rupe într-un colț și se murdărește de pământ, în special când smucesc mai tare și mă prăbușesc în fund. Râsetele pe care i le stârnesc individului îmi aduc un gust amar în gură. Văd pe fața lui cât de mult savurează umilirea la care mă supune, cine știe din ce motiv.

— Mai bine te-ai întreba de ce să nu fac asta, îmi sugerează distrat. Știi, nu ar fi trebuit să fii nimic altceva, decât o târfă pe cale să fie dată celui mai scârbos bărbat din lume, care cel mai probabil urma să te transforme în jucăria lui preferată. Imaginează-ți ce surpriză am avut cu toții când, contrar tuturor așteptărilor, Keith te-a urcat pe un pedestal ca pe o piesă de muzeu! Vezi tu..., spune, privindu-mă cu o sinceritate ridicolă, asta a fost o glumă proastă!

— Că m-a urcat pe un pedestal? întreb confuză.

Dau să mă ridic, însă sfârșesc pe spate când John calcă fără milă, cu bocancul lui pe abdomenul meu, culcându-mă la pământ. Îl urmăresc șocată de jos, sprijinită în coatele murdare de noroi, cum flutură pistolul spre fața mea, drept avertisment.

Rămân nemișcată, cu inima bătându-mi în gât de teamă. Am văzut ce i-a făcut fetei aceleia, înainte s-o

pună în patul meu. Imaginile cu ea mi-au rămas impriimate pe retină și în minte, așa că am toate motivele din lume să cred că pot sfârși exact ca ea. La naiba, m-ar putea lăsa chiar aici, cu grumazul tăiat și pradă animalelor sălbatice. Nimeni nu m-ar mai găsi vreodată.

— De fapt, mormăie el, apăsând mai tare cu talpa pe abdomenul meu, ești aici pentru că iubitul tău ți-a oferit posibilitatea de a-mi nenoroci prietenul, deși tot ce a vrut el a fost să ți-o tragă puțin, iar tu ai făcut-o. Ai tras cu o săgeată în el! Cât de sadic e asta?!

Tresar când vocea i se ridică, ajungând să urle la mine, iar primul instinct este să mă ghemuiesc sub el. Acum, că înțeleg de ce m-a târât aici, mă tem și mai tare pentru viața mea.

— Spune, ticăloaso! zbiară scos din minți, lovindu-mă ușor cu vârful bocancului și făcându-mă să mă ghemuiesc și mai tare, cu brațele strânse în jurul capului ca să mă protejez. Ți-a plăcut?! Ți-a plăcut, nenorocită mică?!

Mă lovește din nou, de data asta cu putere, fix între coaste, tăindu-mi răsuflarea. Trupul mi se mută din loc, ajungând de pe spate pe burtă, cu fața adâncită în pământ, iar geamătul de durere ce-mi iese pe gură parcă nu e al meu. E atât de profund, de înțepător, încât îmi zgârie gâtul. A treia oară când bocancul lui mi se înfige în coaste e și momentul în care izbucnesc în plâns.

— Oprește-te! strig disperată, căutând de data asta să-mi protejez trupul cu mâinile.

Plângând în hohote, mă răstorn pe o parte și îmi strâng genunchii la piept, așteptând îndurerată

următoarea lovitură. Nu mă mai întreb de ce mi se întâmplă toate mie, pentru că știu deja. Am vrut să mă joc cu lucruri mari, cu lucruri care mă depășesc, periculoase... Am trăit cu impresia că nimic nu mă poate atinge, dacă nu-mi doresc asta. Că sunt suficient de puternică, încât să fac față situației și s-o controlez. Și am controlat-o. Pentru un moment. Am avut lumea în mâini. Am luat decizii mari, de pe urma cărora oameni au suferit. Am tras săgeata aceea în Brian, deși am știut de la început că asta l-ar putea omorî sau distruge. În principiu, asta am și vrut, să-l distrugă definitiv pe nemernicul care a avut impresia că trupul meu este o jucărie pe care o poate avea oricine, odată ce se află pe insula asta unde femeile sunt deja considerate jucării. Păpuși.

Dar nu-mi pare rău. Mă uit în adâncul sufletului meu, acum mânjit de tot ceea ce mi se întâmplă, și ajung la concluzia că nu simt nicio fărâmbă de regret a ceea ce am făcut. Tot ce am vrut vreodată a fost să supraviețuiesc, ceea ce trebuie să fac și acum.

Așadar, strâng din dinți cât pot de tare, gata să îndur orice. Nu contează dacă o să trec prin cel mai înspăimântător Iad. O să ies de aici, chiar dacă o s-o fac cu mâinile mânjite și cu conștiința încărcată.

Mă ridic în capul oaselor, acceptând durerea sufo-cantă dintre coaste ca fiind parte din mine, apoi îmi las capul pe spate ca să-l privesc în ochi și îl întreb:

— Doar atât poți, scârbă afurisită?

John se uită din ce în ce mai șocat la mine, pe măsură ce ajung să-i rânjesc în față, cu lacrimi în ochi și murdară de pământ din cap până în picioare.

— Crezi că, dacă mă omori, prietenului tău o să i se ridice miraculos? Sau că vei scăpa basma curată cu asta? Cei de acolo..., replic, făcând semn din cap spre o direcție oarecare, îmi vor observa lipsa și mă vor căuta.

— Da, rânjește. Dar nu te vor găsi niciodată.

Înainte să asimilez în întregime cuvintele sale pline de siguranță, mă lovește cu putere peste față și simt cum întunericul mă cuprinde în brațele sale.

Visez. Sau cel puțin așa cred. Plutesc pe suprafața unei ape, trupul meu ridicându-se și coborând pe valurile line. Mă leagănă. Deasupra mea, cerul albastru nu poartă nici măcar o urmă de nori. E curat ca lacrima. Eu sunt curată ca lacrima.

Senzația pe care o am nu se compară cu nimic. Pace. Liniște. Niciun diavol nu-și mai face prezența în mintea mea, niciun gând răzleț pentru care să mă îngrijorez. Nu-mi pasă că nicăieri nu se întrezărește începutul unui țărm și că eu sunt undeva în largul mării. E atât de liniște... Atât de bine.

Apoi îmi amintesc de Heather. Chipul ei îmi ră sare în minte pe neașteptate și mă face să zâmbesc. Îmi amintesc de cât de bine reușeam să ne distrăm când eram copii. Momentele cu ea mă făceau să uit mereu de problemele de acasă, de debaraua întunecată și înghesuită, cu miros de lemn vechi și înălbitor, în care tata mă închidea mereu când nu eram fiica perfectă pe care și-o dorea cu ardoare și în care voia neapărat să mă transforme. Dacă m-ar vedea acum... Nu sunt nici pe departe fiica perfectă la care visează, dar sunt o supraviețuitoare. Ar trebui să fie mândru de mine.

Mă încrunt la cerul ce plutește deasupra mea când simt gustul ciudat de pământ. De unde pământ? Oriunde m-aș uita, e numai apă. Și, totuși, îmi amintesc exact ce gust are pământul, căci Heather m-a obligat să mănânc pământ când eram mai mici, drept pedeapsă la un joc tâmpit. Grețos și noroios. Iar gustul din gura mea cu siguranță e gustul pe care îl are.

Apa din jurul meu dispare, la fel ca cerul albastru și limpede. Singurul lucru care rămâne e același gust ce-mi usucă gura și îmi strânge stomacul de greață. Devin conștientă de durerea dintre coaste și cea din frunte, apoi de mișcarea ciudată pe care o simt în jurul meu. Tresar când sunt împrôscată cu ceva și ochii mi se deschis brusc ca să constat cu groază că sunt pe cale să fiu îngropată de vie, că trupul mi-e într-o adâncitură în sol și că John împinge cu ambele mâini grămada de pământ peste picioarele pe care nu le mai zăresc.

Icnetul plin de spaimă mi se blochează în gât, odată cu gustul amărui de noroi, iar inima aproape îmi sare din piept. Claustrofobia de care sufăr se face simțită exact în cel mai nepotrivit moment și corpul îmi înțepenește, refuzând să mai coopereze tocmai acum, când am cea mai mare nevoie de el ca să ies de aici.

Asta nu se poate întâmpla. Nu poate să mi se întâmple! Panica în care mă scufund îmi smulge un sunet dubios din gât, ca și când m-aș îneca pe uscat. Nu pot să respir. Nu pot să respir! De ce nu pot să respir? Deschid gura să strig după ajutor, dar nimic nu iese din ea.

John nu e atent la mine. John e prea ocupat să mă îngroape, să se asigure că nu o să mă mai găsească

nimeni niciodată, așa cum mi-a promis. John trebuie să moară ca eu să trăiesc!

Cu greu îmi descleștez degetele de la mâna dreaptă și sap cu ele prin pământ, căutând ceva de care să mă agăț, cu care să mă apăr, în timp ce restul trupului mi-e blocat și pe jumătate acoperit de pământ.

Apoi mă vede. Mă surprinde cu ochii larg deschiși, plini de lacrimi și fixați pe el. Parcă aș trăi pe propria-mi piele cel mai îngrozitor film de groază, în special când se aruncă asupra mea, iar mâna lui îmi strânge gâtul, încercând să mă sugrume. Vrea cu orice preț să dispar.

Dar o să-l las? O să-i permit să-mi facă asta? Ce s-ar alege din mine, dacă i-aș permite unui agresor să-mi ia totul? Toată viața mea am crezut că nu sunt bună de nimic, că nu merit nimic, până când mi-am dat seama, apoi, că de fapt, mi s-a oferit prea puțin. Meritam mult mai mult decât să fiu lăsată în viață și să mă mulțumesc doar cu asta. Și, orice aș fi făcut rău în cei douăzeci de ani ai mei, îmi place să cred că nu merit nici să am o moarte violentă, doar pentru că m-am îndrăgostit de cel care m-a pus de la bun început în postura în care să fiu nevoită să lupt pentru propria-mi viață.

Până la urmă, nu m-am considerat niciodată o victimă și nu o să încep de acum s-o fac.

Când se așteaptă mai puțin, smulg piatra din pământ și o izbesc de capul lui cu toată forța mea, dorindu-mi cu ardoare să fie suficient cât să-l omoare pe bastard. John geme și se clatină deasupra mea, luat pe nepregătite de contraatac. Nu aștept să se dezmeticească, că îl mai lovesc o dată, înainte ca piatra să-mi

plonjeze dintre degete, iar paznicul să se răstoarne de pe mine, îndurerat și amețit.

Apoi întregul corp mi se pune în mișcare, ca pe pilot automat. Ies cu greu de sub pământ și merg în genunchi până scap din adâncitura din sol, simțindu-mi pielea de pe picioare julindu-se. Imediat ce mă ridic în picioare, caut disperată cu privirea un alt obiect cu care să mă apăr împotriva lui și cu care să-l răpun, dar cum John nu e nici pe departe mort sau leșinat, aleg să fug înainte să-și revină.

Îmi creez propria cale prin jungla deasă și încurcată ca un labirint blestemat. Nu mai contează dacă asta e direcția spre vile sau dacă mă adâncesc în necunoscut. Primul scop și singurul important, de altminteri, este să scap de el. Să mă îndepărtez cât de mult cu putință de bărbatul care vrea cu orice preț să-mi pună capăt zilelor. Totodată, strig cât mă țin plămâinii după ajutor, sperând că o să fiu auzită de cineva, aruncând priviri peste umăr, ca să mă asigur că atacatorul nu e pe urmele mele.

Îl văd pe John în același loc, blestemând printre urlete pline de frustrare și furie. Sunt convinsă că, dacă mă prinde din nou, nu o să mai scap.

Și, la cât de mare mi-e teama acum, nici nu cred că aș mai fi în stare să mă opresc vreodată din alergat, chiar de picioarele mi s-ar frânge la un moment dat, ca niște vreascuri uscate. Niciodată n-am fost mai speriată decât acum. Niciodată inima nu mi-a bătut mai tare. Pentru prima dată plâng în hohote, fiind a naibii de înspăimântată de ideea că o să mă ajungă și o să mă termine.

După toate astea, nimic nu o să mai fie la fel.

— O să te prind, nemernică mică! zbiară turbat, vocea lui propagându-se peste tot în jurul meu, ca un ecou. O să te fac bucăți!

Mă ghemuiesc, țipând înspăimântată, când vuietul unui glonț plonjează pe lângă mine, foarte aproape să mă lovească, însă al doilea mă ia în plin și mă prăbușesc pe burtă peste rădăcini, piciorul drept fiindu-mi străbătut în întregime de o durere atât de ascuțită, încât urlu de durere. Prin voalul murdar al rochiei observ sângele roșu cum mi se scurge pe coapsă.

Ăsta ar trebui să fie momentul în care să mă recunosc învinsă și să-mi accept soarta, să mă împac cu ideea că aici se termină totul. Și sunt gata s-o fac. Printre lacrimi și hohote, îmi las capul să se odihnească pe pământul rece și umed, pregătită să renunț. Ba chiar mă las moale și tremurând, așteptând ca acesta să mă găsească și să termine ce a început.

Închid ochii, trăgând cu nesaț ultimele răsuflări, atât pe gură, cât și pe nas. Le savurez și mă bucur de ele, pentru că sunt ultimele, pe măsură ce aștept să-i simt mâinile pe mine.

Înainte să leșin din nou, aud vag goarneau unui vapor venind de dincolo de junglă.

Mă trezesc înfrigurată, în exact aceeași poziție în care am leșinat, întinsă pe burtă și cu părul răsfirat pe pământ, de parcă nimic nu m-ar fi atins cât timp am fost inconștientă. Gura uscată e și mai uscată acum și simt nevoia de a bea chiar și o baltă, iar stomacul mi se strânge de foame.

Ridicându-mă cu greu în coate, îmi feresc părul încâlcit și murdar din fața ochilor, căutându-l prin întuneric pe John. Mișcarea scurtă pe care o fac trimite săgeți dureroase în piciorul rănit care, din fericire, nu mai sângerează la fel de tare.

Însă sunt singură. După ce cercetez cu ochii mijii împrejurimile, ajung la concluzia că sunt în același loc în care am căzut și că sunt singură în mijlocul junglei care pare și mai încurcată acum, pe timp de noapte.

Cu ultimele forțe, mă târăsc până în dreptul copacului cel mai apropiat și mă sprijin de el, trăgându-mi piciorul drept cu mâinile și strângând cu putere din dinți ca să nu țip. Mă simt slăbită, amețită și știu că am pierdut mult sânge.

Gâfâind și pe punctul de a plânge din nou, strâng voalul rochiei între degete, înainte să-l sfâșii cu greutate, privind vigilentă în jur, ca să mă asigur că nu apare nimeni din întuneric. Hohotesc silențios, nevenindu-mi să cred în ce situație am ajuns.

În momentul ăsta regret toate alegerile pe care le-am făcut vreodată. Regret că nu l-am lăsat pe Keith să mă ia cu el pe *Ellie*, deși Drew ar fi fost acolo. Regret că am preferat să rămân pe insulă, decât să-l confrunt. Poate că, dacă aș fi încetat să mă răzbun pe el, nu aș mai fi ajuns în situația în care să-mi leg piciorul cu o fâșie de rochie ca să nu sângerez până la moarte.

Așa și rămân pentru următoarele ore, îndurerată, înfometată, însetată și înfrigurată, blestemând clipa în care m-am născut ca să ajung aici. Viața mea n-a fost niciodată mai aprigă.

Sunt pe cale să adorm – sau să leșin, nu-mi dau seama – când aud un sunet ciudat venind deasupra mea, ca un motorăș. Cu greutate îmi ridic pleoapele umflate, apoi ridic privirea spre luminițele ce pâlpâie la aproximativ un metru de sol. Cineva mă privește prin ochii dronei. Ar putea fi chiar John, dar sunt atât de epuizată, încât nu mai găsesc puterea de a mă ridica și de a fugi. Să fiu a naibii dacă îmi mai pasă.

Răsufând greoi, o urmăresc cum se lasă pe pământ și se dezactivează. Un foșnet e urmat îndeaproape de niște voci joase.

— E aici! anunță cineva.

— Cred că e rănită, anunță altcineva. Keith, ce vrei să facem?

Curând, ajung să fiu înconjurată de paznicii insulei și ținută de lanterne orbitoare. Mă încolțesc ca pe un animal sălbatic și rănit, care ar putea oricând să le sară la gât pentru a se apăra.

Privirea îmi urcă pe picioarele persoanei care se oprește chiar în fața mea, oprindu-se abia când ajunge la chipul pe care abia îl disting în întuneric și îmi simt inima calmându-se simțitor și o stare de siguranță mă copleșește dintr-odată, înmuindu-mi mușchii tensionați. Keith stă înaintea mea, ca un salvator.

Dar nu apuc să-l privesc prea mult. Aceași întu-necime, același gol care a început să-mi fie familiar, mă cuprinde din nou și, curând, nu mai simt nimic.

Când mă trezesc, am impresia că n-am ieșit nici-odată din junglă, deși am fost salvată. Deschid ochii și văd aceleași blestemate de crengi, aceeași vegetație.

Însă ce e diferit de data asta e că jungla asta e în interiorul unei sere din sticlă și iarăși e zi.

Capul mi se întoarce spre dreapta, acolo unde simt prezența cuiva. Keith e în picioare, iar eu sunt culcată și, totuși, ceva nu pare în regulă. Trupul meu parcă ar pluti, căci îl văd doar de la mijloc în sus, printre gratiile aurii pe care pot jura că le-am mai văzut o dată.

În continuare amețită și slăbită, depun un adevărat efort să îmi dau seama unde sunt. Gratiile se întind parcă până la tavan și se unesc deasupra mea într-o boltă.

E o colivie. *Acea* colivie umană pe care am văzut-o într-una dintre plimbările mele prin Eden. Iar eu sunt în interiorul ei, ca o pasăre captivă.

Mă simt de parcă m-aș trezi subit dintr-un somn adânc sau aș ieși din adâncul mării, la suprafață. Sar de pe podeaua coliviei, mișcare ce îmi străpunge piciorul acum bandajat și îngrijit. Colivia se clatină, atârnată de lanțul gros, prins de tavanul serei, și aproape îmi aud inima explodând în piept.

De ce sunt închisă aici?!

Înnebunită, îmi întorc privirea spre Keith, căutând pe fața lui un motiv pentru care mă aflu în interiorul unei cuști, însă fața lui frumoasă e de-a dreptul împietrită, ca fața unei statui. În schimb, ochii lui verzi ard în flăcări de o furie pe care pare că abia o controlează.

— Keith...

— Am știut de la bun început că dragostea nu o să fie suficientă pentru tine, Ellie, îmi spune pe un ton platonice, lipsit de orice urmă de emoție.

— Ce? întreb confuză și speriată.

Caut o ieșire. Mă trag la marginea coliviei și împing cu mâna gratiile, în căutarea unei porți prin care să pot ieși. Asta trebuie să fie o glumă! Trebuie neapărat să fie o glumă, căci refuz să cred că iubitul meu m-a închis într-o cușcă.

— Dar am uitat, mărturisește, încruntându-se ușor.

Ochii mi se fac și mai mari, privindu-l șocată. Ce mama dracului înseamnă asta?!

— La naiba! surâde amar. Chiar am uitat cine ești, de fapt!

— Despre ce naiba vorbești?! mă răstesc, cuprinsă de panică, lovind totodată gratiile cu mâinile. Dă-mi drumul! Keith, dă-mi drumul!

Deși ajung să urlu la el, fața lui rămâne la fel de nemișcată și inexpressivă, ca a unui om gol pe dinăuntru.

— Nu! mi-o trântește sec, uitându-se la mine de parcă n-ar simți nimic.

Face un ultim pas spre colivie, ajungând în fața mea. Mă privește de sus, cu toate trăsăturile sale înăsprite de furie și cu maxilarul încleștat, înainte să-mi spună printre dinți:

— Tu nu ești regina mea! Ești o trădătoare!

Cu răsuflarea întretăiată, simt cum ochii mi se umplu de lacrimi. Sunt năucită de ceea ce mi se întâmplă și de comportamentul lui.

Apoi adaugă la fel de sec:

— Așa că îți sugerez să te ții bine, păpușă. Eu nu am milă față de trădători!

Capitolul 38

— Știi, m-am întors din drum pentru tine, mă informează Keith pe același ton platonice, gol, privind-mă rece printre gratiile aurii ale coliviei. Când mi-am dat seama că urmează să îmi petrec o noapte departe de tine, am cerut echipajului să întoarcă iahtul. Nu voiam să merg în Ibiza fără tine, nici măcar pentru Drew. Ca apoi ce să aflu? mă întrebă, ochii lui aprinzându-se de furie. Că femeia mea a încercat să fugă când nu eram în preajmă să o împiedic!

— Te înșeli, mormăi, ștergându-mi grăbită lacrimile de pe obraji cu dosul palmei. N-am încercat să fug.

Sprîjinită de colivie și cu picioarele întinse, mă uit lung la bandajul alb ce-mi înconjoară coapsa. Încă nu-mi vine să cred că m-a închis aici. Deși nu e la fel de rău ca o debara sau ca dulapul de sub scări, efectul e același. Sunt o prizonieră. Keith mi-a luat întreaga libertate pe care mi-a oferit-o, fără ca măcar să-mi ceară să-i explic.

Și mă simt obosită. Ba nu, mă simt stoarsă și cu inima frântă. Bărbatul pe care îl iubesc e cel care m-a închis aici, cel care nu are încredere în mine și cel care, în mod cert, mă învinovățește pentru tot ce s-a întâmplat. Nici nu trebuie să mi-o spună în cuvinte, căci ochii lui grăiesc. Întreaga lui expresie grăiește. Se uită la mine cu o răceală ce ar putea să înghețe toată marea și știu că, orice i-aș spune și orice argument aș aduce în apărarea mea, el nu m-ar crede.

Știu și eu cum stau lucrurile în cazul meu. Cuvântul meu nu valorează nimic pe lângă cuvântul unuia dintre cei mai de încredere oameni ai săi. Probabil că ăsta era și planul B al lui John, în caz că planul A nu avea să funcționeze. Nu e ca și când n-ar fi știut toți că bărbatul din fața mea m-ar fi coborât rapid cu picioarele pe pământ, dacă aș fi avut vreodată curajul să-l înjunghii pe la spate.

— John spune cu totul altceva, replică sec. Ai încercat să fugi. De aceea l-ai și lovit cu o piatră în cap, de aceea te-a și împușcat. Ai așteptat momentul în care să plec și ai făcut ceea ce probabil ai plănuit de la bun început. Te-ai jucat cu mintea mea, m-ai dus de nas exact cum ți-ai dorit ca să las garda jos și să am încredere în tine. M-ai făcut să-ți aștern blestemata de lume la picioare, iar tu i-ai spart capul unui om de-al meu cu o piatră!

Vocea i se ridică cu câteva octave, ajungând să se răstească, însă nu schițez nimic. În momentul în care m-am trezit închisă aici, după tot ce am pățimit în jungla aceea, s-a schimbat ceva în mine. Am fost și încă sunt dezamăgită de el, dar nu mai găsesc un motiv bun pentru care să mă agit, să țip și eu și să încerc să-i explic... Să-mi susțin nevinovăția până la capăt.

Așa cum a spus și el, mi-a pus lumea la picioare, apoi mi-a luat-o, iar căderea din înaltul cerului e prea dureroasă, că în înăuntrul meu e pustiu acum.

— Spune naibii ceva!

Urletul lui mă face să închid pentru o clipă ochii. Îl aud lovind gratiile cu palma și înghit în sec, simțindu-mi inima frângându-se și mai tare.

— Explică-mi! se răstește. Spune-mi de ce dracu ai făcut asta?! Ce ți-a lipsit?!

— Nimic, mormăi.

— Atunci? De ce naiba am un cuțit în spate acum, dacă ți-am dat totul?

Îmi întorc încet privirea spre el, văzându-l dând târcoale coliviei ca un animal rănit, turbat de furie. Obrajii săi sunt acum roșii, iar ochii taie în carne vie. Cumva, ajung să mă simt în siguranță aici, încuiată. Nu știu ce s-ar fi putut întâmpla dacă ar fi avut cum să ajungă la mine, dar prefer să nu mă gândesc prea mult la asta. Bănuiesc că nimic care să fie mai rău decât este deja.

— Nu întrebi pe cine trebuie, îi răspund lipsită de vlagă.

— Ba eu cred că întreb exact pe cine trebuie, mi-o retează, rostind cuvintele printre dinții încleștați. John nu ar avea niciun motiv pentru care să mă trădeze. Mi-e dator vândut. L-am scos din rahat și din sărăcie, mi-e alături de zece ani și niciodată nu mi-a oferit un motiv pentru care să mă îndoiesc de loialitatea lui. Nu s-ar fi atins nici măcar de un fir de păr din capul tău! În schimb, tu...

Întinde degetul printre gratii, fixându-mă acuzator cu el, și sângele mi se încălzește la comandă de furie. E incredibil cât de repede e capabil să mă facă să mă simt încolțită și să trezească în mine simțul ascuțit de conservare, care până acum a dormit în adâncuri.

Mă uit la el și nu-mi vine să cred că, pentru o secundă blestemată, am avut impresia că o să fie de partea mea, în detrimentul lui John. Că o să aibă încredere în mine. Abia acum îmi dau seama că mereu m-a

privit cu un ochi sceptic, așteptând să-l trădez când îi e lumea mai dragă, ceea ce mă înfurie și mai tare.

— A încercat să mă omoare! mârâi mânioasă. Nu o să-mi cer scuze că i-am spart capul nemernicului, ca să mă apăr. M-a lovit! De mai multe ori! Apoi a încercat să mă îngroape de vie! Ai măcar idee cum e sentimentul ăla? Cum este ca cineva să arunce cu pământ peste tine, deși încă respiri? Ce gust scârbos are pământul?

Mă ridic în genunchi, ignorând durerea tăioasă din coapsa dreaptă, și mă trag la marginea coliviei, în fața lui.

— Crede-mă, dacă aș fi găsit pistolul acela la timp, acum ar fi fost descărcat în el! adaug cu glas tare, lipindu-mi fruntea de barele reci ce mă țin departe de propria-i mânie. Omul tău de încredere, așa cum îi spui tu, e un blestemat de psihopat și tot eu sunt închisă aici?!

— Ei bine, Ellie, oftează, nu te cred. Ți-am spus că nu am încredere în prea mulți oameni. Te-am avertizat că, dacă vei încerca vreodată să te joci cu mine, o să regreti! La dracu, ți-am spus!

Cu inima tresărindu-mi în piept când zbiară, mă trag înapoi la timp, înainte ca mâna lui să se izbească din nou de bare, făcând colivia să se legene ușor, în spate și în față. Cad în fund și cu brațele înapoi, izbucnind în plâns.

— Ai mare noroc că sunt mort după ochii ăia, altfel...

Strângând din dinți, lasă fraza neterminată, înclăștându-și degetele în pumn de nervi. Într-un final, își ridică mâna spre față și își masează stresat baza nasului, în încercarea de a se calma. În schimb, eu mi-o ridic pe a mea și o lipesc de piept, în locul în care inima

îmi bate nebunește, speriată și îndurerată de tot ceea ce mi se întâmplă.

Sigur visez. Sigur trăiesc un coșmar acum. Nu vreau să cred că asta chiar se petrece.

Și, cu toate că ar fi o idee mai bună să păstrez distanța față de el acum, în momentele astea cruciale în care parcă nu se poate stăpâni, mă trezesc apropiindu-mă din nou de marginea coliviei și strecurându-mi brațele prin barele de fier ca să ajung la el.

— Keith...

Îl simt tresărind în clipa în care îl ating pe umeri, iar capul i se ridică vijelios, privind uluit cum degetele mele caută să-l tragă spre mine. Face un pas nesigur spre colivie și îmi urc mâinile pe fața lui, cuprinzând-o într-un căuș care să-l aducă și mai aproape. Curând, capul lui se sprijină de gratii, iar cu mâinile strânge nervos două bare, uitându-se la mine de sus, cu ochi arzători, cum mă ridic în genunchi și mă întind spre gura sa.

— Te înșeli, îi spun din nou, moale, simțindu-mi lacrimile cum vor să se strecoare mișelește printre gene. John nu e cine crezi tu. El e cel care a omorât fata aia, ca apoi s-o pună în patul meu. Pentru ce i-am făcut lui Brian. Mă urăște. A vrut să mă omoare acolo, în junglă.

— Nu te cred, mi-o trânteste. Nu te cred. Nu te cred, la dracu! Ești o nenorocită de mincinoasă! Crezi că nu știu ce am avut în pat până acum, Ellie?

Tresar din nou când vocea i se ridică și, pentru câteva clipe, nu mai sunt capabilă să-l privesc în ochi. Întreaga lui ființă emană furie și ar fi al naibii de ușor pentru el să mă rănească acum, chiar și fără să-și dea seama.

Ar putea s-o facă, nu? Până la urmă, Keith nu e un erou și îmi amintește de asta când își strecoară mâna printre gratii și și-o înfige în părul meu, să-mi tragă capul pe spate și să-l privesc.

— Să nu uităm datorită cui ne-am cunoscut noi doi, iubito. Am știut de la început că ești o mică nemernică manipuloare și, totuși, am pus botul ca un fraier. Dar nu-mi fac griji, replică, clătinând din cap. Știu exact cum să pun la loc o scorpie ca tine, ca data viitoare să nu mă mai iei de prost!

Icnesc când degetele sale îmi prind ceafa, lipindu-mă cu totul de gratii. Mă agăț mai cu putere de brațele lui, tremurând înaintea sa, sub privirea-i întu-necată și plină de avertisment.

— Am apreciat mereu o femeie curajoasă și puternică, Elena, care avea suficient tupeu cât să-mi spună „nu”, dar tu nu meriți un asemenea privilegiu. Așadar, de azi înainte vei face doar ce vreau eu, altfel o să fie rău pentru tine. Vei spune atât de multe „da-uri” la orice naiba o să-ți cer, încât ăsta o să devină singurul cuvânt din vocabularul tău. O să-ți demonstrez că eu sunt singura persoană de pe lumea asta de care ar trebui să te temi! Ai înțeleș?

Mă uit lung la el, incapabilă să deschid gura și să-i răspund. E incredibil cât se poate schimba un om, atunci când e rănit. Din cineva care, odată, a fost în stare să-ți ofere orice, devine cineva complet diferit. Cineva de care chiar ar trebui să-ți fie frică și care nu mai are nimic din ceea ce obișnuiai să iubești.

Iar mie mi-e frică de el. Înghit cu noduri, pe punctul de a izbucni în lacrimi. Știu în sinea mea că nu m-ar răni, fizic vorbind, dar există pe lumea asta destule lucruri rele pe care ar putea să mi le facă. Ar

distruge tot ce înseamnă eu și ar construi o nouă Ellie, doar ca să-mi ofere o lecție și să-mi arate cui ar trebui să-i fiu loială.

Dar el nu ar putea să-mi facă asta, nu? Chiar dacă mi-o promite tare și răspicat, nu l-ar lăsa inima să distrugă fiecare lucru pe care îl iubește la mine, doar ca să mă învețe minte, nu? Urăsc că, în momentele astea, mă îndoiesc de el, dar o fac. Îl privesc și chiar mă întreb dacă ar putea s-o facă.

— Spune „da”, Ellie! îmi ordonă iritat.

Refuz. Clatin din cap, refuzând să-i ofer satisfacția asta.

— Spune „da”, Ellie! se răstește.

Clatin și mai vehement din cap, lăsându-mi mâinile să alunece de pe brațele lui și să se tragă înapoi în colivie. Profit de faptul că și mâna lui se retrage din părul meu și mă așez în fund, în mijlocul cuștii, zgâindu-mă la el cu ochii încețoșați de lacrimi și cu sufletul chircit în piept.

Abandonez lupta, oricât de rușinos e pentru mine să afirm că el e cel care câștigă de data asta. Îmi strâng genunchii la piept și îmi îndes fața în brațe, luând pe loc hotărârea de a pune capăt oricărei discuții între noi.

Sunt obosită. Prea obosită să-i mai țin piept acum. Prea copleșită de emoții și de dezamăgire, ca să mai încerc măcar puțin să îl conving de nevinovăția mea. Încep să nu-i mai văd rostul căci, oricât de tare m-aș ține pe poziții și oricât de multe argumente aș aduce în apărarea mea, tot John e cel care iese învingător.

— Cum vrei tu, oftează. Dar ține minte, iubito! O să mai ieși de aici doar când vei învăța să spui „da”!

După o oră întreagă de stat în colivie, sub soarele arzător al după-amiezii, Jordan e cel care mă smulge din meditație și mă face să-mi ridic fața dintre brațe, acolo unde am pus-o înainte să abandoneze și Keith câmpul de luptă și să plece.

Bărbatul de culoare se apropie de cușcă, strecurând prudent printre gratii o sticlă cu apă, cu ochii fixați pe mine, de parcă s-ar aștepta oricând să sar și să-l mușc. Îl urmăresc iritată cum împinge sticla spre mine, apoi se retrage un pas, împreunându-și mâinile la piept și așteptând.

— Bea! îmi cere dintr-odată. Încă ești deshidratată.

Îmi cobor cu lentoare privirea pe sticlă, simțindu-mi gura uscată cum tânjește să o soarbă pe toată și să stingă focul dinăuntru. Sera nu a fost niciodată mai încinsă decât astăzi. În pofida faptului că sunt îmbrăcată doar într-un costum de baie dintr-o singură piesă, sunt scaldată în sudoare, iar părul mi-e lipit de tâmple, obraji și gât.

Dar chiar dacă mi-e sete ca naiba, refuz să mă ating de apa adusă. Cumva, nenorocita aia de sticlă mă face să mă simt și mai mult ca un animal căruia aceștia îi aruncă mâncare printre gratii.

— Bagă-ți-o în dos!

Jordan oftează, nemulțumit.

— Uite, înțeleg că nu-ți convine situația, dar ar fi o nesăbuintă din partea ta să nu bei apă pe o așa arșiță. Nu mă face să intru acolo și să ți-o torn personal pe gât!

— M-am răzgândit, mormăi. Spune-i lui Keith să și-o bage în dos. Ar fi mai satisfăcător.

Un pufnet nou mă face să-mi mut privirea de la bărbatul al cărui cap chel strălucește din cauza transpirației, pe vegetația din spatele său. Drew apare și el, mergând cu mâinile la spate și cu o atitudine înfumurată, rânjind în clipa în care mă vede pentru prima oară în interiorul coliviei. Nici măcar nu se străduiește să ascundă câtă plăcere îi aduce postura în care am fost pusă pe nedrept, dar nu m-aș fi așteptat la altceva din partea lui. Tipul a vrut de la început să mă vadă astfel.

Totuși, deși sunt într-o poziție defavorabilă acum, tot găsesc puterea și tupeul de a-mi îndrepta spatele și de a-mi ridica bărbia în semn de aroganță. E suficient că are șansa de a mă privi închisă aici, așa că refuz să-i ofer și satisfacția de a mă vedea învinsă.

— Jordan are dreptate, replică senin. Trebuie să te hidratezi. Curând, îți va fi adus și prânzul.

— Dacă o să mi-l serviți tot printre gratii, atunci puteți să vi-l băgați și pe ăla în fund.

Rânjetul lui malefic pierde și se încruntă ușor.

— Sau ce? îl întreb zeflemitoare. Credeai că o să sar pe sticla aia din prima secundă, mulțumindu-vă în repetate rânduri că sunteți atât de buni cu mine, încât nu mă lăsați să mor de sete?

— Nu cred că ești în postura în care să faci nazuri, Elena, îmi spune nemulțumit.

— Oh, nu? zâmbesc. Privește-mă!

Cu piciorul stâng lovesc sticla cu apă, aruncând-o de partea cealaltă a coliviei, la picioarele lui Jordan. Drew se uită la mine cu ochii mari, vizibil șocat de îndrăzneala mea. Ha! O mie de puncte pentru mine.

— Nu sunt un animal, spun apoi. Și refuz să fiu tratată ca unul. Dacă vreți să nu mor de sete sau de foame, vă sugerez să mă scoateți naibii de aici!

Acesta face un pas în față, privindu-mă amenințător, în timp ce Jordan ridică sticla de pe pământ și o strecoară înapoi lângă mine.

— Ești aici din propria cauză, replică Drew relaxat. Nu uita asta. În plus, nu uita nici faptul că viața ta e în mâinile noastre. Acum e doar o chestiune de timp până îl voi convinge pe Keith să te includă în licitație și o să fie floare la ureche, datorită ție. Apoi o să dispari din viața nepotului meu mai repede decât ai intrat.

— Mai vedem noi.

— Nu te amăgi singură, Elena, îmi cere, clătînând din cap de câteva ori. Nu o să-ți faci nimic altceva, decât speranțe care-ți vor fi înșelate la finalul sezonului, când Keith o să-și dea seama ce se întâmplă aici și te va da oricui e dispus să liciteze pentru tine. O să mă asigur personal că prețul tău o să fie unul ușor accesibil.

Oftează, apoi continuă:

— Știi, mi-ar fi plăcut să ne cunoaștem în alte circumstanțe, ținând cont că ești o adevărată figură. Dar cine aș fi eu dacă nu l-aș împiedica să-și distrugă viața? Altfel ar fi stat lucrurile dacă nu erai aici. Asta e insula pe care orice femeie se transformă în marfă și nimic mai mult, ai înțeles?

Îmi strâng buzele, privindu-l rece și distantă, ca și când cuvintele sale nu m-ar putea atinge niciodată.

— Dacă Keith își va dori să mă includă în licitație... așa să fie, mormăi.

— Așa să fie, mă îngână, buzele sale arcuindu-se într-un zâmbet răutăcios.

Ochii lui se mijesc amenințător, înainte să se întoarcă pe călcâie și să dea să plece, vocea mea fiind cea care îl oprește cu spatele, când îi spun categoric:

— Nepotul tău o să fie bântuit de mine, Drew. Crezi că el o să fie cel care o să mă nenorocească? Ei

bine, gândește-te că eu l-am nenorocit de o mie de ori mai rău.

— Cum așa? mă întreabă curios, uitându-se la mine peste umăr.

— Întreabă-l, îi cer serioasă. Chiar dacă acum sunt închisă aici, știu ce simte pentru mine și nu o să-i treacă cu apă rece.

— Ești sigură că știi ce simte el?

La fel de sigură cum știu ce încearcă Drew să facă. Întrebarea lui și tonul pe care o spune are scopul de a mă împinge să mă îndoiesc că, într-adevăr, știu exact ce simte Keith pentru mine.

Însă colivia asta nu înseamnă nimic, așa cum crede el. Sunt ferm convinsă că mă iubește și nici măcar gratiile în spatele cărora sunt încuiată nu sunt capabile să mă facă să mă îndoiesc de sentimentele lui.

— De ce crezi că sunt aici, în primul rând? i-o întorc. Poate că nu știe cum să-și exprime furia și sentimentele, dar la finalul zilei, adevărul e același.

— Da, aprobă amuzat. Ești aici pentru că l-ai trădat.

— Nu, îl contrazic. Sunt aici pentru că i-am frânt inima.

Acesta se întoarce încet cu fața spre mine, chipul lui fiind lipsit acum de orice urmă de amuzament. Profit de ocazie și mă trag la margine, agățându-mă cu mâinile de barele puternice din fier ca să mă ridic în genunchi.

— Astfel, am o întrebare pentru tine, Drew, îi spun senină, iar privirea îi devine vigilentă. Poate că vei reuși ce ți-ai propus și mă vei vinde, cu sau fără voia lui, dar oare banii pe care îi vei obține pe mine vor vindeca sufletul defect al nepotului tău?

Capitolul 39

Pe măsură ce efectul morfinei trece, durerea se transformă în ceva sâcâitor și greu de îndurat. Șchioapăt, în timp ce înconjur colivia de mai multe ori, în încercarea de a suporta mai ușor ravagiile pe care glonțul lui John le-a făcut coapsei mele.

Mă întreb ce s-a întâmplat cu el. Nu cu glonțul, ci cu John. Mă întreb dacă mai este pe insulă, dacă își face griji. Probabil că nu. E destul de evident pe care dintre noi doi îl crede Keith și căruia îi ține partea, iar eu nu sunt aceea.

Oare de cât timp stau aici? Îmi las capul pe spate, cu ochii pe tavanul din sticlă. Încă e lumină, dar cerul a prins culori roșiatice, dovadă că soarele e pe cale să apună.

Gemând, îmi sprijin fruntea de bara rece de care mă țin cu ambele mâini. Răceala ei, însă, nu stinge nici pe departe focul din gâtul meu și nici nu-mi răcorește trupul încins și transpirat. După o zi întreagă de stat în soare, niciodată nu mi-a fost mai sete decât acum. Sticla de la marginea coliviei, în care apa probabil e caldă, ținând cont că a fost adusă cu ceva timp în urmă, parcă mă strigă și aș da-o gata într-o singură secundă dacă aș fi atât de ușor de prost.

Câteodată, îmi urăsc încăpățânarea. Sunt conștientă că ar fi fost de un milion de ori mai ușor să mă supun, să mă aplec în genunchi și să-mi mănânc prânzul ca o fată cuminte. Chiar dacă sunt prizonieră acum,

Keith s-a asigurat că primesc o porție consistentă de *foie gras*, care să-mi ia ochii și să-mi testeze grozav limitele.

Nu! Plescăind din buzele uscate, îmi întorc privirea de la farfurie și de la sticlă, amenințându-mă în gând că o s-o pătesc în cazul în care mă ating de ele. Nu o să mai ies niciodată de aici.

Fir-ar!

Un foșnet mă face să-mi redeschid ochii și să-i îndrept spre Keith. Printre șuvițele de păr umed de transpirație îl urmăresc cum se apropie de colivie și se uită lung la farfuria neatinsă, înainte să pufăie ofticat.

— Vrei neapărat să mori sau care-i faza? mă întreabă cu un calm înșelător, sub care își ascunde nervozitatea.

— Tu vrei să mor? îl chestionez la rândul meu, încă sprijinită de bare.

— Nu, Ellie. Nu vreau să mori.

Oftând, îmi las din nou capul pe spate. E clar că nu a venit să mă scoată de aici, ci doar să se holbeze la mine.

— Ai nevoie la toaletă? vrea să știe.

— Ce? întreb cu o surprindere batjocoritoare, lipindu-mi palma de piept în mod teatral. Nu îmi dai o găleată în care să-mi fac nevoile?!

Keith își mijește iritat ochii strălucitori.

— Nu fi ridicolă, iubito!

— Tu ești cel care m-a închis într-o colivie de aur, la propriu! Care dintre noi e mai ridicol?

Îi trântesc un rânjet pe măsura ironiei cu care îl tratez și iau hotărârea de a mă așeza în fund cu un

geamăt pe care nu reușesc să-l reprim la timp și care îi atrage maniacului atenția asupra mea.

— Ai dureri? vrea să știe, de data asta folosindu-și tonul îngrijorat. Te doare?

Privirea lui aprinsă îmi cercetează în amănunt fața, așteptând un răspuns sincer. Mă bulversează. El e cel care mă ține aici și tot el e cel care se pomenește îngrijorat pentru mine? Nici măcar nu se străduiește să mascheze ceea ce e evident în glasul lui, care acum parcă mă mângâie pe dinăuntru.

Sunt tentată să-i trântesc un alt răspuns ironic, însă las armele jos. Chiar mă doare. Durerea puternică din coapsă începe ușor să-mi acapareze întregul picior și să-l amorțească până în vârful degetelor. Nu face decât să-mi înrăutățească și mai mult situația.

Dar refuz să dau afirmativ din cap. Îmi amintesc că fix asta își dorește și, în astfel de circumstanțe, să-i ofer satisfacție e ultimul lucru pe care ar trebui să-l fac. Într-un fel sau altul, o să fie nevoit să mă scoată, pentru că nu o să-i dau de ales.

— Trebuie să te hidratezi, iubito, îmi spune serios.

Cu coada ochiului îl observ cum își strecoară mâna înăuntru, apucă sticla cu apă și o ridică spre mine. Aproape că mă face să pufnesc. Chiar are impresia că o să rezolve ceva cu asta?

— Nu sunt iubita ta, replic enervată. Am încetat să mai fiu din momentul în care m-ai aruncat într-o cușcă.

— Te înșeli. Te-am sărutat... Adică, peste tot, în special între picioarele alea nemernice. Ți-am tras-o, apoi te-am primit în patul meu... În concluzie, ești a mea. Acum, ia sticla asta și bea-o pe toată!

Nervoasă, îmi aplec privirea spre sticla din mâna lui și strâng din dinți, tentația fiind atât de mare încât abia rezist. Îmi simt mâna tremurând, dornică să o apuce și s-o stoarcă în întregime, până la ultima picătură. Mi-e foarte sete! Încep să văd scânteii în fața ochilor.

Înainte să-mi dau seama ce fac, deja smulg sticla dintre degetele lui și îi arunc capacul, pregătită să o duc spre gură. Printre gene îl văd zâmbind mulțumit și, brusc, mă simt ca un câine dresat.

La dracu cu asta!

Când se așteaptă mai puțin, arunc sticla spre el, aceasta lovindu-se cu putere de gratii și împrăștiindu-l cu apă peste față și pe cămașa lui impecabilă.

— Du-te dracu! zbier. Să te ia naiba, ticălos afurisit ce ești!

Mărâind, Keith își șterge obrajii cu dosul palmei, îndepărtând excesul de apă cu care l-am lovit și care, în mod dezamăgitor, nu-mi aduce nicio satisfacție. Dimpotrivă, mișcarea pe care am făcut-o dă startul unui val de furie pe care nu reușesc să-l stăpânesc și care îmi încinge sângele mai tare decât a făcut-o soarele până acum. Dacă gratiile nu m-ar ține departe de el...

— Dă-mi drumul!

— Nu! se răstește.

— Lasă-mă să ies! strig mai tare.

Pieptul mi-e cuprins dintr-odată de palpitații ce nu-mi sunt întocmai străine. Nodul pe care l-am simțit până acum în stomac se mută în gât, tăindu-mi graiul și răsufarea, și mă trântesc pe spate, sufocată. Prin sângele ce-mi pompează cu putere în urechi, îl aud pe

Keith înjurând grosolan, iar colivia ajunge să se învârtă cu tot cu mine, imaginea clară a cerului de deasupra mea pâlپând în fața ochilor înlăcrimați.

Intensitatea atacului de panică pe care îl sufăr e mult mai mare decât tot ce am trăit până acum. Inima îmi bate cu putere în piept, parcă vrând să spargă cutia toracică și nici măcar brațele lui Keith, ce mă apucă zdravăn și mă smulg de pe podeaua coliviei, nu sunt capabile să mă împiedice să cad în gaura neagră ce se deschide sub noi.

Timpu devine nimic pentru o clipă. Din colivie, ajung miraculos cu capul pe o pernă, întinsă pe salteaua moale a unui pat real. De brațul meu atârنا furtunul unei perfuzii aflate lângă pat. Ceea ce mă înconjoară, însă, nu e mobilierul unui cabinet din clinica insulei, ci al unui dormitor master pe care nu-l cunosc, dar care cumva îmi pare familiar.

Habar nu am cum am ajuns aici, ținând cont de faptul că mă îndoiesc că am leșinat cu adevărat, dar nici nu-mi pasă. Poate că nu e locul pe care l-aș fi preferat după toate astea, însă e mai favorabil decât colivia. Detest colivia aia.

Clipesc de câteva ori, genele mele măturând perna pe care capul meu stă, abia apoi îmi fac curaj să mă întorc pe spate și să-l caut pe Keith cu privirea.

— Nu te mișca prea mult. O să-ți scoți perfuzia.

Îl găsesc stând în dreptul peretelui din sticlă care, cel mai probabil, are priveliște spre partea din spate a vilei și spre Eden. ăsta nu e dormitorul lui, dar cu siguranță e în vila Elitei. Dormitoarele din vila fetelor sunt mai diferite, mai mici și decorate mai... feminin.

— Deci, am fost exilată din dormitorul conjugal, constat cu voce tare, râzând amar. Minunat!

Acesta se întoarce încet cu fața spre mine, având o expresie distantă.

— Asta o să fie camera ta până la licitație, mă informează.

— Și apoi? îl întreb curioasă, cu toate că nu-mi doresc cu adevărat un răspuns la asta.

Sinceră să fiu, mi-e puțin teamă de ce ar putea să-mi spună. Țasta e prilejul perfect în care Drew să se strecoare în mintea lui și să-l convingă să mă treacă pe *acea* listă.

— Nu știu, mormăie. Încă mă gândesc.

— Gândește mai repede! mormăi. Cred că merit să știu ce urmează să se întâmple cu mine.

— De fapt, Ellie, nu meriți, mi-o retează iritat. În schimb, ai merita să te arunc laolaltă cu celelalte.

Sunt nevoită să-mi strâng buzele într-o linie dreaptă, ca să nu dau glas cuvintelor usturătoare ce-mi vin pe limbă cu viteză.

— Fă-o, îl provoc, controlându-mi cu grijă tonul. Nu-mi pasă.

Îmi ridic mânioasă privirea în tavan, incapabilă să-l mai privesc acum. Reușește să-mi frângă inima doar stând acolo și îndoindu-se în continuare de mine... Uitându-se la mine ca la o trădătoare.

— Nu mă lua cu de-astea, Ellie! pufnește. Nu sunt prost!

— Ba eu cred că ești cel mai mare prost, i-o trântesc sec. Ești manipulat de un prost și mai mare ca tine, care probabil acum trăiește cu impresia că o scape basma curată cu ce mi-a făcut. Dar se înșală, să știi! Nu

o să mă las până nu o să plătească pentru tot. Apoi n-ai decât să faci ce naiba vrei. Vinde-mă! Să vedem dacă banii o să-ți țină de cald când o să te trezești din nou singur.

Keith chicotește, parcă amuzat de ceea ce i-am spus cu atâta seriozitate. Mă face să-mi îndrept din nou privirea spre el, confuză. Am impresia că nu mai e în toate facultățile mintale, asta dacă a fost vreodată.

— Tu n-ar trebui să încerci să mă convingi de nevinovăția ta, în loc să mă șantajezi emoțional? Întreabă pe un ton distrat, ba chiar jucăuș, năucindu-mă de-a binelea. Spui că John mă manipulează, dar tu ce încerci să faci? Ataci unde mă doare cel mai tare, în speranța că asta o să-ți salveze pielea, ceea ce te face să fii mai nemernică decât el.

Ridic vag dintr-un umăr.

— Fiecare cu calitățile lui.

— Da, fiecare cu calitățile lui, mă îngână. Să-ți spun cum vor sta lucrurile de azi înainte, iubito. Nu o să faci nimic din ce ți-ai propus. Dacă măcar încerci să joci murdar pe la spatele meu, o să te usture mai tare. Crezi că până acum am fost rău? mă întreabă, arcuindu-și sprâncenele cu o curiozitate falsă. Imaginează-ți numai cât de rău o să fie în cazul în care mă mai trădezi vreodată.

Nici nu vreau să mă gândesc la asta. Oare există lucruri mai rele decât colivia aceea? Dacă judec după ceea ce-mi spune, probabil că mai are în minte câteva idei prin care să mă pedepsească, dar nu cred că o să poată să mă frângă mai tare decât o face simpla lui privire în clipa asta. Se uită la mine ca și când n-aș fi

nimic pentru el, decât o jucărie. Se uită la mine exact cum se uită și la celelalte fete.

— Singurul lucru care nu o să se schimbe este ceea ce simt pentru tine, chiar dacă te-ai dovedit a fi cea mai proastă investiție pe care am făcut-o vreodată, replică tăios, livrându-mi lovitura de grație când mă aștept mai puțin.

Aproape îmi vine să mă ghemuiesc în pat, ca să mă apăr de impactul cuvintelor sale. Mă întreb cât de tare mai e în stare să mă lovească. Am înțeles că nu are încredere în mine și m-am împăcat cu gândul. Am înțeles și că nimic din ce am avut noi nu o să mai fie la fel și încă mă străduiesc să mă obișnuiesc, dar într-adevăr e necesar să-mi spună toate astea?

Niciodată nu m-a făcut să mă simt mai... nefolositoare. Simpla lui privire mă face să cred că sunt atât de vinovată pe cât mă crede el, deși în adâncul meu știu că n-am greșit cu nimic. Abia mă mai pot uita la el, fără să simt cum îmi sfâșie pieptul pe dinăuntru.

— O voi trimite pe dr. Lopez să-ți scoată perfuzia și să-ți schimbe bandajul. Peste o oră te vreau la masă.

Deschid gura să spun ceva, însă părăsește dormitorul înainte să apuc să articulez vreun cuvânt. De îndată ce ușa se trântește în spatele lui, se închide și gura mea.

Și, așa cum a promis, după doar zece minute, dr. Lopez intră în încăpere, având în mână o trusă de prim ajutor și pe față o expresie serioasă, de femeie profesionistă. Fără să mă salute sau să spună ceva, se apropie de pat și îmi scoate perfuzia, punând în locul ei un plasture.

Apoi, cu o grijă ridicolă, mă îndeamnă să mă ridic la marginea patului și îmi scoate bandajul ce până acum mi-a strâns coapsa, în timp ce eu îmi mențin privirea pe chipul ei concentrat. Prefer să mă uit la ea, decât să văd cu proprii ochi ceea ce mi-a făcut nemernicul acela. Nu pentru că aș fi îngrozită de o rană pe care femeia din fața mea a suturat-o cum a putut mai bine, cât timp am fost leșinată, ci pentru că mă îngrozește gândul că e o dovadă suficientă a nevinovăției mele, iar Keith refuză să o vadă. Ar demonstra cât de ignorant este.

Cu lacrimi în ochi, aștept ca doctorița să îmi pună un bandaj nou, după ce îmi dezinfectează locul în care glonțul lui John a pătruns. Nici măcar nu mai ofer atenție faptului că durerea îmi amorțește întregul picior, pentru că... Ei bine, la finalul zilei, sunt o supraviețuitoare! Asta mai alină puțin dezamăgirea pe care o simt față de multe lucruri.

Adevărul este că neîncrederea lui Keith m-a spulberat mai tare decât a făcut-o întreaga aventură cu John. Până la urmă, inima nu e ceva ce poți învălui în armură, ca nimeni să nu o atingă.

Proaspăt spălată, îmbrăcată și fără tragere de inimă, pornesc spre masă șchiopătând și sprijinindu-mă de tot ce mă poate ține dreaptă pe picioare. Mai mult sărind în piciorul stâng, străbat lent coridorul de la etaj, apoi cobor treaptă cu treaptă. Totodată, mă rog în gând ca John să nu-mi iasă în cale în seara asta.

Jos, la baza scărilor, Jordan așteaptă să mă preia. Imediat ce ajung în dreptul lui, mâna lui mă prinde cu putere de braț, susținându-mă în drumul meu spre

ușile din sticlă ce dau spre terasa din spate, iar câteva servitoare trec pe lângă noi agitate.

— Ce se întâmplă? întreb într-un final, curioasă să aflu ce e cu atâta panică. Vine regina Angliei să-i zboare lui Keith coroana de pe cap?

Ridicându-mi privirea spre bărbatul care mă ține ca pe o handicapată, îl surprind pe acesta cu un zâmbet distrat pe buze – unul ce dispare de îndată ce își dă seama că tocmai l-am prins în flagrant, amuzându-se la una dintre glumele mele.

Prea târziu. L-am văzut deja.

— Sper că nu o să spui porcăria asta și la cină! mă dojenește încruntat. Drew se așteaptă la o discuție serioasă. Are lucruri importante să vă spună.

— Importante, cum ar fi că suferă de cancer pulmonar în fază terminală și asta o să fie ultima lui cină în familie, înainte să-l ia dracu? îl chestionez cu speranță în glas.

— Ai vrea tu!

Nu neg. Cred că ăsta e singurul lucru pe care mi-l doresc, în afară de cel evident deja: John să sufere și el de aceeași boală.

— Oricum, de unde naiba îți vin toate astea?

Ridic din umeri.

Îmi dau seama că nu e niciuna dintre variante abia când ieșim din vilă și observ masa lungă ce a înlocuit-o pe cea normală, iar pe fete ocupând partea din dreapta, vizibil tensionate de prezența lui Drew – așezat strategic în capul mesei, ca un șef.

Scanez curtea cu rapiditate, căutându-l pe John. Din fericire, nu-l văd pe nicăieri, nici la masă și nici în

picioare. În schimb, îl văd pe Keith privindu-mă din celălalt capăt al mesei, cu o atitudine înfumurată și amenințătoare, de parcă ar încerca să-mi transmită cu puterea minții un „stai dracului cuminte!”

Îl las pe Jordan să mă conducă spre singurul scaun liber de lângă fete, poziționat între Reina și Keith. Pe cealaltă parte a mesei, adică față în față cu ele, cei patru membri ai Elitei așteaptă tăcuți și relaxați să se servească cina.

Mă așez cu o bufnitură ușoară și zâmbesc strâmb spre blonda de lângă mine, ce nu se mai oprește din holbat.

— M-am accidentat la fotbal, mă scuz.

Brunetul din dreapta mea își drege zgomotos glasul, trăgându-mi o privire urâtă. De data asta parcă vrea să-mi transmită că n-are chef de glume, ceea ce probabil e adevărat. Nici nu arată ca și când ar avea.

— Am mințit, îi mărturisesc Reinei, iritată. Mi-a intrat un glonț în picior, când am încercat să fug.

Apoi îi trag și eu o privire lui Keith, întrebându-l un „e mai bine acum?”, pe care sigur nu-l apreciază. Ochii lui verzi continuă să mă înjunghie în coastele pline de vânătăi.

— Ellie, ți se pare că am chef să-ți ascult ironiile în seara asta?

— Îmi cer scuze, domnule. N-am vrut să vă incomodez. Nu știam că e o cină formală. Mi-aș fi pus rochia de bal.

— Taci, mi-o retează sec.

Ochii lui cad de pe fața mea, în decolteul maiouului banal pe care l-am îmbrăcat, apoi pe după colțul

mesei, pe pantalonii scurți și, într-un final, plescăie nemulțumit.

— Cred că te puteai descurca mai bine, comentează.

Zâmbesc. Cam forțat, dar depun eforturi serioase să o fac, dat fiind faptul că mă doare. Atât pot să-i mai ofer. O grimasă ce nu-l mulțumește deloc pe ticălosul care și-a propus să-mi facă viața amară, mai ales în seara asta.

Ce vrea de la mine, de fapt? Îmi cere să tac, apoi mă provoacă să răspund comentariului său răutăcios despre ținuta pe care am ales s-o port, în defavoarea tuturor rochiilor superbe din șifonier. În principiu, vrea să-i vorbesc sau să-mi țin gura?

Nu apuc să-mi dau seama. Când Drew se ridică de la masă și bate ușor din palme ca să atragă atenția, devin mai interesată de orice are de gând să spună el, decât de conflictul dintre mine și Keith. Bănuiesc că există un motiv pentru care ne-am adunat aici și pentru care toate fetele au fost invitate, iar eu sunt mai mult decât curioasă să-l aflu.

— Săptămâna viitoare vor veni primii noștri oaspeți, ne informează bărbatul cu o mină serioasă. Este vorba despre niște oameni de prestigiu, importanți pentru noi, așa că avem pretenția ca fiecare dintre voi să se comporte ca atare. Nu sunt niște oameni de care să ne lipsim sau în fața cărora să ne facem de rușine, așa că orice abatere sau greșeală de-a voastră o să fie pedepsită usturător, fără excepții.

Privirea mi se întoarce spre Ryder, ce răstoarnă din greșeală un pahar gol, făcând zgomot. Drew se

oprește din vorbit și absolut toate perechile de ochi se întorc spre el, dar șatenul se uită într-o singură direcție: Angel. Blonda de pe partea cealaltă a Reinei își ține capul aplecat, jucându-se pierdută cu degetele în poală.

Și aș minți dacă aș spune că nu văd pe fața lui ceva ce-mi pare cunoscut. S-a îndrăgostit de ea. Bineînțeles, asta în cazul în care vreunul dintre ei e capabil de așa ceva. Am cam început să mă îndoiesc că bărbații din fața mea sunt în stare să simtă ceva și pentru altcineva, în afară de ei înșiși.

Cert e că Ryder arată ca un bărbat îndrăgostit și pe deplin nemulțumit de ceea ce se întâmplă.

— Așadar, fetelor, își reia Drew discursul, ca și când nici n-ar fi fost întrerupt, mă aștept la o prestație ca la carte. Vreau să zâmbiți. Vreau să conversați cu ei, dacă aceștia își doresc să converseze cu voi. Vreau să fiți amabile și seducătoare, să-i faceți să fie generoși.

— Dar fără atingeri, intervine Keith pe un ton platonic, reducându-l pe unchiul său la tăcere. Fără îmbrățișări. Fără săruturi și fără sex. Niciunul dintre ei nu are dreptul la astfel de gesturi de afecțiune din partea voastră, până nu sunt dispuși să facă o ofertă și să plătească. Paznicii noștri se vor asigura că își vor ține mâinile acasă și că nu veți fi puse în situații stânjenitoare, așa că nu aveți de ce să vă temeți.

— În afară de faptul că urmează să fim vândute unor străini, nu?

Întrebarea vine din gura Miei și, sinceră să fiu, mă așteptam să comenteze. Niciodată n-a știut să-și țină gura și cu siguranță nu o să înceapă tocmai de acum

să facă uz de puțină inteligență pe care o are și să se autoconserve.

— De unde știi că nu o să-ți placă? o întreabă Keith relaxat, sprijinindu-se de spătarul scaunului său. Cei care vor veni săptămâna viitoare nu sunt genul de oameni de care ar trebui să vă temeți. De ce credeți că sunteți numite „mirese”, nu „târfe”? Sau ți se pare că aici e bordel? Ce dracu crezi că suntem noi? Pești?

O văd cu coada ochiului pe Mia cum încremenește, cu ochii fixați pe fața frumoasă și crispată a brunetului.

— Aici vorbim despre o afacere de milioane de dolari, nu de prostituție ieftină, fetiço, mârâie enervat. Sunteți de două luni aici și încă nu ați înțeles ideea!

— Calmează-te, Keith! îi cere Drew, cu o mină liniștită. Dacă țiți la ea, nu rezolvi nimic. Din contră, o sperii mai tare.

— Ei bine, n-aș țipa, dacă ar avea grijă ce dracu scoate pe gura aia! Dar..., oftează, încercând să se calmeze, o să fiu scurt și clar. Termenul de „mireasă” nu e pus la nimereală, doar ca să îndulcească puțin situația. De ce credeți că sunteți ținute în puf acum? Dacă voiam să vând slave sexuale unor perverși, camerele voastre ar fi fost, de fapt, un subsol întunecat și rece. Clienții noștri sunt oameni respectabili. Vor o soție pe care s-o arate lumii. Vor o femeie frumoasă și tânără lângă ei și, ca să obțină asta, sunt dispuși să plătească bani frumoși. Veți pleca de aici milionare, dacă nu miliardare. Veți avea ceea ce nu ați avut niciodată, nici măcar în cele mai dulci vise ale voastre.

— Dar... cum te aștepti să ne împăcăm cu asta, când există posibilitatea să fim date unor boșorogi?

întreabă Roxette contrariată, clătinându-și capul cu păr ondulat în repetate rânduri.

— Dumnezeu! geme brunetul, prinzându-și baza nasului între degete.

— Există o limită de vârstă pe care nu o încalcăm niciodată, explică Micha, la fel de serios ca toți ceilalți. Niciunul dintre ei nu e trecut de treizeci de ani.

— E mult, replică o alta, nu-mi dau seama care.

E prea departe ca să o pot vedea, dar e clar că reușește să încingă niște spirite. Keith lovește ușor marginea mesei, arătând de parcă nu și-ar da seama că, printr-o minune, mâna lui a ajuns peste a mea, iar degetele sale mă strâng puternic. Se agață de ea ca de o ancoră ce ar putea să-l calmeze, înainte să facă vreo prostie.

— În regulă, bombăne. Am terminat cu tâmpenia asta.

Se ridică de la masă când mă aștept mai puțin și, cu o expresie tăioasă, se răstește acid:

— Fetelor, mă doare fix în cot de ce naiba vreți voi! Sunteți aici și sunteți proprietatea Elitei. Dacă noi considerăm că trebuie să plecați astăzi sau mâine, asta o să faceți. Atâta timp cât sunteți sub aripa noastră, veți face ce naiba credem noi de cuviință că trebuie să faceți, fără comentarii. După încheierea sezonului, depinde doar de voi dacă viața voastră o să fie un infern nesfârșit sau un paradis meritat!

O liniște apăsătoare se așterne asupra mesei, iar eu nu-mi mai găsesc curajul de a-mi ridica privirea la el. Mă întind spre paharul de șampanie destinat mie și îl apuc de picior, însă nu apuc să-l și ridic. Palma lui

Keith se așază peste gura paharului elegant, ținându-l pe loc, în timp ce ochii lui verzi mă pârljolesc de aver-tizare.

— Fără alcool, păpușă. Ai fost împușcată, dacă îți mai amintești.

Abandonez misiunea și îmi retrag mâna ca arsă, trezindu-mă rușinată de propria-mi îndrăzneală. Să-l ia naiba!

— Acum, continuă, mutându-și privirea spre celelalte fete, dacă am lămurit acest aspect, țin să vă informez că prețul vostru pornește de la două milioane de dolari americani. Nici mai mult, nici mai puțin. Prin urmare, faceți cumva să vă meritați banii și zâmbiți! Tocmai ați câștigat la loterie!

Își încheie tirada cu o idee mai calm și, imediat ce se asigură că niciuna dintre ele nu-și mai deschide gura, se reazăază pe scaun, asemeni lui Drew, făcând semn personalului de dincolo de masă să servească cina.

Și, cât timp îi este servită o porție consistentă de risotto cu creveți, îmi adun tot curajul și îl fac să-și întoarcă fulgerător ochii spre mine când întreb cu glas tare ceea ce ar putea însemna un milion de lucruri:

— Care e prețul meu?

Capitolul 40

Keith ajunge să mă privească uluit, ba chiar puțin descumpănit. Întrebarea mea cu nenumărate substraturi pare să-l prindă cu garda jos și să-l tulbure mai tare decât mă așteptam. Mai exact, se uită la mine de parcă l-aș trăda din nou și mă simt oarecum vinovată.

Dar știu ce am spus și de ce am spus-o. E timpul să-mi analizez toate opțiunile, inclusiv pe asta. Sunt conștientă că, dacă comportamentul lui nu se va schimba curând, voi prefera să mă retrag din peisaj. Nu aș suporta să devină agresiv cu mine. Nu fizic, dar și tortura psihică la care mă supune acum, prin simplul fapt că mereu se uită la mine ca la o dezertoare, e tot un soi de agresiune.

Și probabil că el a înțeles că iau licitația ca pe o opțiune, căci arată de-a dreptul năucit. Obrajii i se înroșesc, iar privirea îi devine tăioasă ca o lamă.

— Poftim? Întreabă nesigur.

La naiba! Îmi strâng pleoapele și buzele, nevenindu-mi să cred că sunt nevoită să repet. Nu-mi face nicio plăcere, mai ales când ceilalți sunt cu ochii pe mine.

— Care e prețul meu? Ținând cont că nu sunt virgină, nu sunt nici blondă și nici înaltă și slabă, bănuiesc că nu valorez două milioane.

Mânios, își strânge pumnii pe suprafața mesei, de-o parte și de alta a farfuriei sale, uitându-se la mine din ce în ce mai șocat. Încep să-l înțeleg tot mai puțin.

— Încă discutăm despre asta, intervine Drew pe un ton calm.

Îmi ridic buimacă privirea asupra lui. Bărbatul stă în picioare în fața scaunului său și simt cum mi se frânge sufletul.

Încă discută despre asta? Asta înseamnă că au discutat măcar o dată despre ideea de a mă include? Ei bine, asta da dezamăgire. Nici măcar nu mai găsesc îndrăzneala de a mă uita în ochii brunetului de lângă mine.

— Taci. Dracului. Din. Gură!

Mârâitul turbat al lui Keith nu e pentru mine, ci are țintă direct spre Drew – a cărui față cade peste cina lui de uimire. Mai multe icnete umplu liniștea de la masă, iar privirile celorlalți patru bărbați devin deodată vigilente. Toți se uită stupefiați la Keith, probabil șocați de tonul cu care i-o retează unchiului său.

Abia acum se simte cine e adevăratul șef de aici și nu, nu e Drew. Nici pe departe.

Când îmi întorc ochii spre el, tresar pe scaun. Se uită din nou la mine și nu o face oricum. Parcă ar tăia în carne vie.

— În casă! îmi ordonă scurt. Acum!

Înghițind în sec, mă supun și mă ridic de pe scaun cu greu, ținându-mă strâns de marginea mesei. Dar nu apuc să și pornesc de una singură spre intrare. Keith sare în picioare și mă prinde strâns de braț, smucindu-mă spre el să ies din spațiul strâmt dintre scaun și masă, apoi mă trage spre uși, părând să uite complet de faptul că sunt rănită și piciorul drept refuză să coopereze. Aproape mă prăbușesc în urma sa, ținându-mă

pe piciorul stâng și abia atingând cu cel drept terasa pavată cu piatră.

— Mai încet! zbier disperată.

Inima mi-o ia la goană în piept, accelerată de adrenalină și nervi. Îmi vine să plâng, mai ales când Keith nu își ia răgazul de a avea răbdare cu mine. Enervat, se răsucesce pe călcâie și mă ridică pe brațe, prinzându-mă chiar de coastele dureroase unde stau așternute cele mai îngrozitoare vânători din lume.

— Au!

Fără să rostească vreun cuvânt, mă îndeasă în vilă și pornește cu pași repezi spre cea mai apropiată încăpere care ar putea să ne ofere intimitate – sala de conferințe.

Camera e cufundată în întuneric când dăm buzna. Neobosindu-se să aprindă lumina, Keith trânteste ușa cu piciorul, înainte să mă pună jos și să mă lipească de ea, cuprinzându-mi ambele încheieturi ale mâinilor pe care le desprinde cu forța de pe gâtul lui, urmând să le răstignească deasupra capului meu. Curând, ajunge să planeze deasupra mea, mare și înfricoșător, răsufând furtunos pe nas. Îi disting cu greu trăsăturile feței, aplecată la același nivel cu a mea și aproape înghit cuvintele următoarei sale întrebări:

— Ce naiba îți închipui că faci?

Rămân perplexă. Din poziția asta, sâni mi se apasă greu pe pieptul lui tare de fiecare dată când inspir și o fac des. Respirația mea e la maximum de accelerare, mână de furie și teamă.

Nu știu ce s-a întâmplat cu Keith al meu, dar bărbatul din fața mea nu mai e el. Parcă ar fi fost mestecat

de bruta care acum îmi strivește încheieturile între degetele puternice.

— Încerci cumva să mă înjunghii din nou pe la spate? mârâie, răsuflând aer fierbinte peste fața mea.

— Nu, mormăi fără vlagă, puțin înspăimântată încotro o ia discuția asta. Eu...

— Știi ce vrei să faci, Ellie, dar nu o să se întâmple, mi-o trănțește. Ia-ți gândul!

De fapt, mă îndoiesc amarnic că știe.

— Dacă tot te-ai folosit de mine ca să-și salvezi pielea, măcar fă-o până la capăt! Nu fi lașă! Nu poza în victimă tocmai acum. E prea târziu să te mai ascunzi după deget.

Mă uit buimacă la el, străduindu-mă să-l disting în întuneric și, totodată, să înțeleg la ce se referă.

— Nu știi ce...

Acesta mă împunge cu propriul corp în ușă, oprindu-mă din vorbit.

— Un singur lucru vreau de la tine, Elena, rostește apăsător, ca o amenințare. Încetează să mă mai tratezi ca pe un prost. Am fost prost destul. Mai slăbește-mă!

Deschid gura să-i cer să nu-mi mai spună pe întregul prenume, dar mă răzgândesc. Probabil asta e ultimul lucru de care ar trebui să mă îngrijorez acum.

— Mi-ai jucat în strună, ai făcut-o pe îndrăgostita, mi te-ai dăruit, sperând că asta o să te scape din situația în care ești, dar când a apărut Drew cu pretenția de a te băga la licitație, te-ai panicat. Am înțeles. Acum ar trebui să-ți joci rolul prostesc până la capăt. Știm amândoi că ești orice, numai rănită nu.

Așadar, asta e impresia lui. Asta e explicația pe care a găsit-o singur la tot ce s-a întâmplat cu John și

cu fuga prin junglă. Mă îndoiesc că se putea înșela mai tare și sunt gata să i-o spun și lui, dar mă răzgândesc din nou. Oricum nu cred că m-ar asculta. Deși i-am spus tot adevărul pe care îl știu, continuă să nu mă creadă.

Iar eu m-am săturat să mai încerc. Nici nu m-am străduit prea tare, ce-i drept, dar refuz să-mi consum energia cu cineva care a ajuns deja la o concluzie.

Și sunt tentată să-i confirm proasta impresie despre mine, însă nu merită nici măcar efortul ăsta. E suficient să știu în sinea mea cine e adevăratul trădător dintre noi doi.

— Îmi pare rău, Elena, dar ești nevoită să mai rămâi cu noi până la încheierea sezonului, mă informează, retrăgându-se cu un pas și eliberându-mi mâinile.

— Apoi? Ce se va întâmpla apoi?

— Orice vreau eu. Nu-mi doresc lângă mine o sociopată care e capabilă să întreacă orice limită, ca să își atingă scopul, dar nu există ceva cu care să nu mă descurc. Dă-mi un an și promit că o să distrug orice fărâmbă din tine!

Strâng din dinți, simțind junghiul cuvintelor sale pătrunzând prin carnea mea și înfigându-se în piept, ca o săgeată. Ar fi fost mai ușor de îndurat dacă ar fi tras cu arbaleta. Nici măcar rana din picior sau impactul glonțului, pe care încă mi-l amintesc la perfecție, nu a durut mai tare ca croșeul de dreapta pe care tocmai îl primesc, metaforic vorbind.

Norocul meu că în încăpere e prea întuneric ca să-mi vadă lacrimile din ochi. Niciodată n-am urât un cuvânt mai tare și e pentru a doua oară când Keith mă asociază cu el. Poate că, cine știe, chiar sunt o sociopată.

Astfel s-ar explica de ce am sentimente pentru bărbatul ăsta, căci numai cineva care nu e întreg la minte ar putea să-l iubească.

— Să ne întoarcem la masă.

Mă ferește din dreptul ușii când mă aștept mai puțin, apoi iese, lăsând-o larg deschisă. În schimb, eu mai poposesc puțin, tremurând în beznă și luptându-mă cu izbucnirea pe care o simt vrând să iasă la iveală și să radă tot în calea ei.

Cine are un cuțit în spate acum?

După cinci minute lungi în care îmi conving lacrimile să se retragă, mă întorc la masă. Cu coada ochiului le văd pe fete servindu-și cina în liniște și în continuare tensionate, iar Keith și Drew par să se certe din priviri.

Mă așez stângace pe scaunul meu și mirosul de mâncare mi se strecoară pe sub nări, înnebunindu-mi stomacul gol. Am uitat când a fost ultima oară când am mâncat ceva, însă nici de data asta nu sunt pregătită să mă înfrupt din ceea ce mi se oferă.

— Keith, începe Drew să vorbească, pe un ton încordat, cred că a venit timpul să revenim la a face afaceri în modul nostru obișnuit, curat și calculat. Nu cred că vrei să iști un scandal între familii doar pentru că ești prea încăpățânat să faci ce e corect.

— Și anume? întreabă brunetul, dezinteresat, luând o înghițitură zdravănă din whisky-ul său.

— Elena trebuie să intre la licitație. Ordinele au fost clare și nu cred că îți dorești cu adevărat ca ei să vină aici.

— Keith, intervine și Trent, tensionat, uitându-se la brunet cu o privire plină de avertisment. Nu îi vreau aici.

— Nici eu, confirmă Micha. Drew are dreptate, amice. Dacă familiile vin aici, se va duce naibii tot. Situația scapă de sub control, prietene, și o știi și tu.

Însă, când mă uit la Keith, fix asta nu văd pe fața lui. Îl privește pe blond plictisit, deloc îngrijorat de avertismentele pe care le primește. Oricine ar fi acele familii despre care se tot vorbește, nu sunt o îngrijorare pentru el. Din contră, am impresia că îl doare fix în cot.

— Sincer să fiu, am obosit să spun același lucru la infinit, mărturisește iritat, sprijinindu-se de spătar. Prin urmare, o să fac lucrurile mai simple pentru voi.

— Cum? întreabă Drew, curios.

— Cincizeci de milioane pentru Ellie.

— Poftim? se îneacă Ryder, tușind în pumn.

Oferta pe care brunetul o pune pe masă lasă pe toată lumea fără grai. Fetele se uită uluite la el, la fel ca prietenii lui. Drew, însă, nu mai reușește să-și închidă blestemata de gură. Maxilarul lui aproape că se tăvălește în risotto-ul din farfuria sa.

— Îți bați joc de noi?! se răstește dintr-odată, lovind masa cu palma.

— Ți se pare că am chef de glume? îl întreabă Keith retoric, înclinându-și capul în felul lui caracteristic. Regulamentul nu spune nimic despre faptul că n-ai avea voie să cumpăr una dintre fete. Cincizeci milioane pentru Ellie și încheiem chiar acum subiectul.

Cu răsuflarea întretăiată, mă uit înmărmurită la el, căutând pe chipul său vreo urmă că, de fapt, chiar glumește când spune asta. Însă fața lui e ca piatra, neclintită și blocată într-o expresie cât se poate de serioasă.

E cu capul! Și e pornit să mă facă să regret tot ce am făcut în viața asta.

— Voi plăti cash după cină, informează sec, trântind paharul pe masă. Acum e „mireasa” mea.

Cuvântul „mireasă”, alături de tonul ce lasă de dorit, întinde și ultimul nerv pe care îl mai am neafectat. Simt cum îmi explodează o venă importantă din cap și, fără să analizez situația, întreb:

— Și dacă refuz?

Toate perechile de ochi se întorc brusc spre mine, mai puțin ai lui Keith. El se uită drept în față, încleștându-și maxilarul în semn că m-a auzit și că nu-i convine deloc.

— Părerea ta contează prea puțin, Ellie, mi-o retează nonșalant. Așa că ține-ți gura și mănâncă.

— Mai bine mă omori, decât să fiu „mireasa” unuia ca tine!

Cu lentoare își întoarce ochii verzi spre mine și răceala cu care mă străpunge îmi îngheață sufletul.

— Nu te gândi că te iau pentru că ai fi o nevastă prea bună, ci pentru că ești o amantă excelentă. Până la urmă, asta o să și rămâi, o amantă. Cum spuneam, depinde de tine dacă viața ta o să fie un infern nesfârșit sau un paradis meritat, iar tu ai ales greșit.

Da, acum văd și eu asta. Nici nu se putea să aleg mai prost decât atât. Însă mai văd un lucru în irisurile verzi care mă ard încetul cu încetul. Țsta mi-e sfârșitul. Țsta e momentul în care nu mai am de ales, decât să mă supun și, deși nu-mi oferă nici cea mai vagă satisfacție, capitulez.

S-a terminat.

Și tot ce-mi mai rămâne să fac este să încuviințez din cap, ca să știe și el că a învins.

— Ridică-te! îmi comandă scurt.

Cu lacrimi în ochi și înghițind de nenumărate ori în sec, execut și mă ridic, tremurând din toate încheieturile sub privirile șocate ale tuturor. Expresia Reinei e mila întruchipată. Bănuiesc că nici ei nu-i vine să creadă că am fost răpusă.

— În dormitorul meu! îmi cere Keith printre dinți. Și să nu te miști de acolo până vin!

Încuviințând iar, ocolesc masa și pornesc cu pași mărunți spre intrarea în vilă, abținându-mă din greu să nu izbucnesc în hohote chiar aici, în fața tuturor.

Cumva, reușesc să mă controlez și după ce intru în dormitor și închid ușa după mine, poziționându-mă în picioare, lângă pat. E doar o chestiune de timp până lacrimile mi se retrag și lasă în urma lor o uscăciune pe care o simt și pe dinăuntru. Dacă până acum eram umplută până la refuz de emoții în contradictoriu și o herghelie de nervi își făceau de cap în stomacul meu, în momentul ăsta nu mai simt nimic. Goliciunea apăsătoare ce le înlocuiește e mult mai ușoară decât orice încercare emoțională pe care am simțit-o vreodată.

Când ușa se deschide, iar pașii grei îl poartă în dormitor, corpul nu mi se mai încordează ca altă dată. Cu fața spre el, îl urmăresc tăcută cum se apropie de comodă și înșfacă cravașa, înainte să pornească spre mine, lovindu-și cealaltă palmă cu vârful ei.

E supărat. Foc. E mânios și întreaga lui față frumoasă e încordată la maximum.

— Ca să vezi! mormăie. Am ajuns exact de unde am plecat. Mai are vreun rost să spun că mi-ai stricat toată seara?

Nu-i răspund. Nici nu cred că așteaptă vreun răspuns la asta. În schimb, mă uit fix în ochii lui, nicăieri

altundeva. Dacă are de gând să mă lovească, ei bine, o să fie nevoit să o facă în timp ce se uită la mine, nu în altă parte. O să fie nevoit să mă confrunte.

Din regină, am ajuns „mireasă” și mă îndoiesc că pot să mai decad. În cazul meu, „mireasă” e echivalentul unei supuse care urmează să o încaseze zdravăn pe degeaba.

— Pardon, rectific, se scuză. Mi-ai stricat toată viața. Mi-ai terfelit reputația în fața tuturor. Acum toată lumea trăiește cu impresia că, dacă tu mi-ai tras-o, o vor putea face și ei. Și o să dureze puțin până când va porni o revoltă, până când vor veni familiile pe capul meu și îmi vor călca toată munca în picioare.

Rămân la fel de tăcută, tentată fiind să-mi aplec privirea pe cravașa din mâinile lui. Deja o simt mușcând din mine, pedepsindu-mă aspru pentru trădare. Nu e ca și când nu m-ar fi atenționat de mai multe ori că voi regreta amarnic, așa că mă pregătesc pentru tot ce e mai rău.

— Dezbracă-te, îmi cere dintr-odată. Până la piele.

O fac. Fără să comentez. Sprijinindu-mă mai mult în piciorul stâng, prind tivul maioului și îl scot pe cap, aruncându-l pe podea. Îl aud înjurând printre dinți, dar nu mă opresc. Îmi scot și pantalonii cu tot cu lenjerie și abia apoi îmi îndrept spatele, cutremurându-mă ușor când vârful cravașei îmi atinge șoldul ca să ferească părul căzut peste coaste.

Keith dezvăluie una dintre vânătăile enorme ce mi se întind pe piele, aproape negre, și o studiază amănunțit. Nu pot să mă mai uit la el, așa că închid strâns ochii și aștept să lovească unde doare mai tare.

Aștept ca vârful cravașei să-mi elibereze părul și să mă plesnească peste piele neanticipat.

Când deschid ochii cu ultimul strop de îndrăzneală, nu mai e în fața mea. Surprind doar momentul în care ușa se trânteste în spatele lui și cravașa se rostogolește în mijlocul dormitorului, departe de mine. În același moment, izbucnesc în plâns.

Și nu se mai întoarce.

Ceasul de pe noptieră indică trei dimineața când simt mișcare în jurul meu. Mă aflu între granița dintre realitate și vis când o mână mare mă smulge din plutire și mă readuce violent în simțuri. Alarmată, mă ridic în capul oaselor, iar Jordan mă prinde de umeri înainte să sar din pat de spaimă.

— Liniștește-te. Sunt eu.

Răsuflu ușurată, privind buimacă în jurul meu. După ce Keith a plecat și n-a mai revenit, m-am îmbrăcat și am adormit plângând în noua mea cameră. Pleoapele umflate, pe care abia le țin deschise acum, confirmă faptul că poate am plâns mai mult decât a meritat Keith vreodată.

— Haide! mă repede paznicul, înghiontindu-mă în braț. Keith te vrea jos.

Mă mai uit o dată la ceasul de pe noptieră, având impresia că nu am văzut bine de prima oară, dar întinericul de afară ar trebui să-mi fie suficient. Chiar e trei dimineața, așa că nu pot să nu mă întreb care e motivul pentru care Keith e treaz la o oră indecentă.

— Ellie, e deja foc și pară, mă informează bărbatul, oftând. Parcă ar fi înnebunit. Fă ce ți se cere!

Obosită și năucită, mă dau jos din pat și, condusă de către Jordan, ies din dormitor și străbat coridorul slab luminat de spoturile de pe pereți.

Ajunsa la baza scărilor, îi văd pe toți în living. În timp ce Ryder, Trent, Micha, Deke și Drew sunt în pijamale și vizibil somnoroși, Keith e îmbrăcat în aceleași haine și murdar din cap până în picioare de pământ.

Cobor treptele cu ochii pe fața lui crispată de furie, transpirată și cu dăre de noroi. Niciodată nu l-am mai văzut în halul ăsta; mereu a arătat de-a dreptul impecabil, până în vârful unghiilor de la picioare, chiar și părul lui veșnic ciufulit. Acum, însă, parcă ar fi un copil care s-a jucat toată ziua într-o baltă.

Dar copiii mici nu au arme de foc în mână, când se joacă cu nisip, nu? Niciodată nu au. Cu toate astea, Keith strânge în mâna dreaptă un pistol negru și îl flutură pe lângă picior, urmărindu-mă intens până în momentul în care ajung în fața lui.

O să mă omoare? Asta e! E suficient de mânios încât s-o facă.

— Acum îmi spui și mie de ce ne-ai trezit pe toți și de ce naiba arăți în halul ăsta? Întreabă Drew nerăbdător.

— Keith, ce dracu faci cu pistolul ăla? îl întreabă și Trent, panicat. Doar n-ai de gând s-o omori pe Ellie, la naiba!

Însă Keith nu răspunde niciuna dintre ei. E prea concentrat să se holbeze lung la mine, ca să mai lase și impresia că aude ceva din toate astea. Și chiar și prin pleoapele umflate de plâns îi observ tremurul și nerăbdarea. Emană prin toți porii o furie violentă și dorința de a omorî pe cineva, cel mai probabil pe mine.

— Sfinte! geme Drew, trecându-și mâna peste față, ofticat. Și-a pierdut blestematele de minți!

Asta cred și eu. Privirea-i turbată și tremurul trupului sunt dovezile clare că nu mai e în toate mințile.

Deja îmi văd creierii împrăștiindu-se pe podeaua imaculată. Până și eu încep să tremur odată cu el. Nu mi-a mai fost atât de frică niciodată.

— Keith! se răstește Micha, făcându-mă să tresar.

— Ia-ți naibii mâinile de pe mine!

Urletul lui John mă face să mă încordez ca un arc. Părul mi se zburlește pe ceafă și simpla lui prezență îmi readuce în fața ochilor tot ce am trăit din cauza lui. Simt din nou pământul surpându-se peste mine, vrând să mă îngroape de vie. Înțepenesc, la propriu, incapabilă să mă întorc și să-l văd cum e îmbrâncit de la spate de către un alt paznic, până e adus în dreptul meu.

Cineva să-l ia de lângă mine!

Se oprește din făcut scandal de îndată ce ochii lui cad pe Keith și îl vede în toată splendoarea lui acum mânjită de pământ. Îl simt încordându-se, deși nu mă atinge în nici cel mai mic și neînsemnat fel.

Keith face dintr-odată un pas în față și, în continuare mânios, ridică mâna în care ține pistolul și se șterge cu dosul pe față, lăsând pe obrazul lui nebărbierit o altă dâră de murdărie.

— Vreau să-mi spuneți din nou, ce s-a întâmplat în ziua aceea, spune apăsător, cu vocea-i tremurândă și instabilă.

Inima mi se strânge în piept de milă, ca o idioată ce e, când văd ceva nou pe fața iubitului meu: disperare. O disperare profundă, parcă și-a pierdut mințile în momentele astea critice.

— Și de data asta vreau adevărul!

Editura STYLISHED
Timișoara, Județul Timiș
Calea Martirilor 1989, nr. 51/27
Tel.: (+40) 727.07.49.48
www.stylishedbooks.ro

Tipar: Artprint București

